הד ЭХО

השירה הלירית בתרגום לעברית ומעברית של אדולף גומן

Separate poems translated from English to Hebrew by Adolf Goman

שירים בודדים בתרגום מאנגלית לעברית

adolf.goman@gmail.com

המקור "500 שירים מפורסמים באנגלית" https://allpoetry.com/famous-poems ועוד

The Author	The Poem	השיר	המשורר
Anonymous	Fowles in the Frith	הַצִּפֳּרִים בְּיַעַר	בְּעִלּוּם שֵׁם (מהמאה ה-13)
John Donne	No man is an island	אַף אָדָם אֵינוֹ אִי	ג'ון דאן (1572-1631)
	Song: Go and catch a falling star	שִׁיר: לֵךְ וּתְפֹס כּוֹכָב נוֹפֵל	
	Death, be not proud	הֵי, מָוֶת, אַל תִּהְיֶה גַּאֶה	
Robert Herrick	To the Virgins, to Make Much of Time	לִבְתוּלוֹת: הָרְוִיחוּ אֶת הַזְּמַן	רוֹבֶרְט הֶריק (1591-1674)
John Milton	Sonnet On his blindness	סוֹנֶטָה עַל עִוְרוֹנוֹ	ג'ון מִילְטוֹן (1608-1674)
	Methought I saw my late espoused saint	בַּלַיְל, הַמְנוֹחָה שֶׁלִּי, אִשָּׁה קְדוֹשָׁה	
	O Nightingale	הוֹ זַמִּיר	
Anne Bradstreet	The Author to Her Book	מֻחְבֶּרֶת לְסִפְרָהּ	אֵן בְּרֶדְסְטְרִיט (1612-1672)
Richard Lovelace	To Althea, from Prison	לְאַלְתֵּאָה, מֵהַכֶּלֶא	רִיצָ'רְד לָאבְלֵיס (1618-1657)
Andrew Marvell	To His Coy Mistress	לְפִילֶגְשׁוֹ הַבַּיְשָׁנִית	אֶנְדְרִיו מָרְוֶל (1621-1678)
William Blake	The Tyger	הַנָּמֵר	וִילְיָאם בְּלֵיק (1757-1827)
William Wordsworth	Daffodils	נַרְקִיסִים	וִילְיָאם ווֹרְדְסְווֹרְת' (1770-1850)
	A Character	אֹפִי	
	The World Is Too Much With Us	וּבָעוֹלָם כֹּה מְיֻתָּר הוּא, בֶּן-אָדָם	
Ann And Jane Taylor	The Star	הַכּוֹכָב	אֵן (1782-1866) ו-גֶ'יְן טֵילוֹר
Percy B. Shelley	Ozymandias	אוֹזִימַנְדִּיאַס	פֶּרְסִי בִּישִׁי שֶׁלִי (1792-1822)
	Good-Night	לַיְלָה טוֹב	
John Clare	I Am!	אֲנִי קַיָּם!	ג'ון קְלֵר (1793-1864)
John Keats	Bright star, would I were stedfast as thou art	כּוֹכָב בָּהִיר, אִלּוּ הָיִיתִי תָּמִידִי כָּמוֹךָ	ג'ון קיטס (1795-1821)
	When I have Fears That I May Cease to Be	וּכְשֶׁאֲנִי פּוֹחֵד שֶׁמָּא אֶחְדַּל לִהְיוֹת	
Elizabeth Browning	How Do I Love Thee?	אֵיךְ אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ?	אֱלִיזַבֶּת בְּרָאוּנִינְג (1806-1861)
Henry Longfellow	A Psalm of Life	מִזְמוֹר לְחַיִּים	הֶנְרִי ו. לוֹנְגְפֶלוֹ (1807-1882)
	A Gleam Of Sunshine	קֶרֶן הַשֶּׁמֶשׁ	
	The Arrow and the Song	הַחֵץ וְהַשִּׁיר	
Caroline Sarah Norton	I Do Not Love Thee	אֲנִי לֹא אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ	קָרוֹלִינה שָׂרָה נוֹרְטוֹן (1808-1877)
Alfred, Lord Tennyson	Crossing the Bar	חֲצִית הַשַּׁרְטוֹן	אַלְפְרֶד, לוֹרְד טֶנִיסוֹן (1809-1892)
	The Eagle	הַנֶּשֶׁר	
	Break, Break, Break	שְׁבֹר, שְׁבֹר, שְׁבֹר	
	Nothing Will Die	שׁוּם דָּבָר לֹא יָמוּת	
Edgar Allan Poe	Alone	לְבַד	אֶדְגָּר אַלָּן פּוֹ (1809-1849)
	Evening Star	כּוֹכַב הָעֶרֶב	
	Lines on Ale	שׁוּרוֹת עַל הַשֵּׁכָר	
Emily Brontë	Remembrance	זִכְרוֹנוֹת	אֶמִילִי בְּרוֹנְטֶה (1818-1848)

	Song	שִׁיר	
	Eight short poems	שְׁמוֹנָה שִׁירִים קְצָרִים	
Walt Whitman	A Noiseless Patient Spider	עַכָּבִישׁ שָׁקֵט סַבְלָנִי	וולְט וִיטְמֶן (1819-1892)
Christina Rossetti	Remember	זְכֹר	כְּרִיסְטִינָה רוֹסֶטִי (1830-1894)
	Echo	הֵד	
	When I am dead, my dearest	יְקִירָתִי, כְּשֶׁאָמוּת	
	Who has seen the wind?	מִי רָאָה אֶת הָרוּחַ?	
Emily Dickinson	“Hope” is the thing with feathers	"תִּקְוָה" - דָּבָר בַּעַל נוֹצוֹת	אֶמִילִי דִּיקִינְסוֹן (1830-1886)
	Success is counted sweetest	הַצְלָחָה נֶחְשֶׁבֶת לַמְתוּקָה בְּיוֹתֵר	
	I'm Nobody! Who are you?	אֲנִי כָּאן אַף אֶחָד! וְגַם אַתָּה?	
	My Life had stood - a Loaded Gun	חַיַּי עָמְדוּ - רוֹבֶה טָעוּן	
	Tell all the truth but tell it slant	אֶת הָאֱמֶת בְּרֶמֶז תֵּן	
	There's a certain Slant of light	יֵשׁ בֵּימֵי חֹרֶף	
John James Ingalls	Opportunity	צָ'אנְס	ג'וֹן ג'יימְס אִינְגַלְס (1833-1900)
Sarah Williams	The Old Astronomer to His Pupil	הַתּוֹכֵן הַזָּקֵן לְתַלְמִידוֹ	שָׂרָה וִוילְיַאמְס (1837-1868)
Henry Scott-Holland	Death Is Nothing At All	הַמָּוֶת הוּא כְּלוּם	הנרי סקוט-הולנד (1847-1918)
	The Ship	הַסְּפִינָה	
William Ernest Henley	Invictus	Invictus	וִילְיָאם אֶרְנֶסְט הֶנְלִי (1849-1903)
Ella Wheeler Wilcox	Solitude	בְּדִידוּת	אֶלָה וִילֶר וִילְקוֹקְס (1850-1919)
	Life's Scars	צַלָּקוֹת הַחַיִּים	
Robert Louis Stevenson	Love's Language	שְׂפַת הָאַהֲבָה	רוֹבֶרְט לוּאִי סְטִיבֶנְסוֹן (1850-1894)
William B. Yeats	The Moon	הַיָּרֵחַ	וִיליאם ב.יֵיטְס (1865-1939)
	The Second Coming	הַבִּיאָה הַשְּׁנִיָּה	
	Long-Legged Fly	זְבוּב אֲרֹךְ הָרַגְלַיִם	
	Aedh Wishes for the Cloths of Heaven	מְשֻׁאֲלוֹת שֶׁל אאֶד' לִבְדֵי שָׁמַיִם	
	When you are old	כְּשֶׁאַתָּה זָקֵן	
	Sailing to Byzantium	שַׁיִט לְבִיזַנְטִיוֹן	
	Death	מָוֶת	
	An Irish Airman Foresees His Death	טַיָּס אִירִי צוֹפֶה אֶת מוֹתוֹ	
	The Song of Wandering Aengus	שִׁיר אֲנְגוּס הַנּוֹדֵד	
Rudyard Kipling	Cat's wonderful singing by the fire	אֵיךְ הַחָתוּל שָׁר לְיַד הָאֵשׁ	רֻדְיָארְד קִיפְלִינג (1865-1936)
Ernest Dowson	They are not long, the weeping and the laughter	הֵם לֹא אֲרֻכִּים – צְחוֹק, שִׂמְחָה וְנֶהִי	אֶרְנֶסְט דוֹאוסוֹן (1867-1900)
Edwin Arlington Robinson	Richard Cory	רִיצַ'רְד קוֹרִי	אֶדְוִין אֶרְלִינְגְטוֹן רוֹבִּינְסוֹן (1869-1935)
William Henry Davies	Leisure	פְּנַאי	וִילְיאָם הֶנְרִי דֵּיוִיס (1871-1940)
Paul Laurence Dunbar	We Wear the Mask	אֲנַחְנוּ לוֹבְשִׁים מַסֵּכָה	פּוֹל לוֹרֶנְס דַּנְבָּר (1872-1906)
John McCrae	In Flanders Fields	בְּשָׂדוֹת פְלַנְדְרִיָה	ג'וֹן מָקְרֵי (1872-1918)

Walter de la Mare	The Listeners	הַמַּאֲזִינִים	וולְטֶר דֶה לָה מָאר (1873-1956)
	Silver	כֶּסֶף	
Robert Frost	The Road Not Taken	הַדֶּרֶךְ שֶׁלֹּא נִבְחֲרָה	רוֹבֶרְט פְרוֹסְט (1874-1963)
	Stopping by Woods on a Snowy Evening	בְּעַצִירָתִי עַל-יַד הַיַּעַר בְּעֶרֶב מִשְׁלָג	
	Fire and ice	אֵשׁ וְקֶרַח	
	Birches	עֵצֵי לִבְנָה	
	Nothing Gold Can Stay	שׁוּם דָּבָר לֹא נִשְׁאָר זָהֹב	
	A Time to Talk	זְמַן לְדַבֵּר	
	Acquainted with the Night	מַכִּיר אֶת הַלַּיְלָה	
Robert W. Service	The Mother	הָאֵם	רוֹבֶרְט ו. סֶרְוִיס (1874-1958)
Douglas Malloch	Good Timber	לְבֵה טוֹבָה	דֶגְלָס מַלְוֹךְ (1877-1938)
John Masefield	Sea fever	קַדַּחַת יָם	ג'וֹן מֶיסְפִילְד (1878-1967)
Wallace Stevens	Beauty	יֹפִי	וולֶס סְטִיבֶנְס (1879-1955)
	The Emperor of Ice-Cream	קֵיסָר הַגְּלִידָה	
		13 דְּרָכִים לְהִסְתַּכֵּל עַל קִיכְלִי שָׁחוֹר	
Edgar Guest	Have You Earned Your Tomorrow	הֲאִם הָיִיתָ רָאוּי לְמָחָר שֶׁלְּךָ	אֶדְגָר גֶסְט (1881-1959)
	Equipment	צִיוּד	
A. A. Milne	Wind On The Hill	רוּחַ עַל הַגִּבְעָה	א.א.מִילְן (1882-1956)
	Now We Are Six	עַכְשָׁיו אֲנַחְנוּ בְּנֵי שֵׁשׁ	
	Halfway Down	חֲצִי דֶּרֶךְ לְמַטָּה	
T. E. Hulme	Autumn	סְתָיו	תוֹמָס אֶרְנֶסְט חְיוּם (1883-1917)
Sara Teasdale	I Thought Of You	חָשַׁבְתִּי עָלַיִךְ	שָׂרָה טִיסְדֵיל (1884-1933)
	I am not yours	אֲנִי לֹא שֶׁלָּךְ	
	There Will Come Soft Rains	יָבוֹאוּ גְּשָׁמִים רַכִּים	
	Peace	שָׁלְוָה	
H.D. (Hilda Doolittle)	The Pool	הַבְּרֵכָה	ח.ד. (חִילְדָה דוּלִיטְל) (1886-1961)
	Oread	אוֹרִיאַד	
Joyce Kilmer	Trees	עֵצִים	ג'וֹיס קִילְמֶר (1886-1918)
Rupert Brooke	The Soldier	הַחַיָּל	רוּפֶרְט בְּרוּק (1887-1915)
Claude McKay	If We Must Die	אִם עָלֵינוּ לָמוּת	קְלוֹד מַק'קֵי (1889-1948)
Edna St. Vincent Millay	When I Too Long Have Looked Upon Your Face	כְּשֶׁהִסְתַּכַּלְתִּי עַל פָּנַיִךְ אֲרֻכּוֹת	עֶדְנָה סֶנְט וִינְסֶנְט מִילֵיי (1892-1950)
	I, being born a woman and distressed	נוֹלַדְתִּי כְּאִשָּׁה	
	Spring	אָבִיב	
Dorothy Parker	A Dream Lies Dead	חֲלוֹם שׁוֹכֵב מֵת	דוֹרוֹתִי פָּרְקֶר (1893-1967)
	Ballade at Thirty-Five	בַּלָּדָה בְּגִיל שְׁלוֹשִׁים וְחָמֵשׁ	
	A very short song	שִׁיר קָצָר עַד מְאֹד	

	A Certain Lady	גְּבֶרֶת מְסוּיֶמֶת	
Wilfred Owen	Anthem for Doomed Youth	הַמְנוֹן לַנּוֹעַר הַנִּדּוֹן	וִילְפְרֶד אוֹוֶן (1893-1918)
	Dulce et Decorum Est	Dulce et decorum est	
Marianne Moore	Poetry	שִׁירָה	מֶרְיאָן מוּר (1894-1962)
Langston Hughes	The Weary Blues	הַבְּלוּז הָעָיֵף	לַנְגְסְטוֹן יוּז (1902-1967)
Ogden Nash	A Word To Husbands	מִלָּה לְבַעֲלִים	אוֹגְדֶן נָאש (1902-1971)
Stevie Smith	Not Waving But Drowning	לֹא מְנוֹפֵף אֶלָּא טוֹבֵעַ	סְטִיבִי סְמִית' (1902-1971)
Mary Elizabeth Frye	Do Not Stand At My Grave And Weep	אַל תַּעֲמֹד עַל-יַד קִבְרִי	מֶרִי אֶלִיזַבֶּת' פְּרַי (1905-2004)
		אֲמָנוּת אַחַת	אֶלִיזַבֶּס בִּישׁוֹפ (1911-1979)
		יְמֵי רִאשׁוֹן הַחַרְפִּיִּים הָאֵלֶּה	רוֹבֶרְט הֶיְדֶן (1913-1980)
		אַל תִּכָּנֵס נִכְנָע לְלֵיל שֶׁל הַלֵּילוֹת	דִּילָן תּוֹמָאס (1914-1953)
		פֶּרֶן הֵיל	פִּילִיפ לָרְקִין (1922-1985)
		זֶה יִהְיֶה שִׁיר	מַיָה אַנְגֶ'לוּ (1928-2014)
		אֲנִי יוֹדַעַת לָמָּה צִפּוֹר כְּלוּב שָׂרָה	דֶּרֶק וולְקוֹט (1930-2017)
		אַהֲבָה אַחֲרֵי אַהֲבָה	סִילְבְיָה פְּלָאת' (1932-1963)
		הַמַּעֲמָד	

Anonymous

Fowles in the Frith

(Original Medieval English Lyric):

Fowles in the frith,
The fisshes in the flood,
And I mon waxe wood:
Much sorwe I walke with
For beste of boon and blood

(Modern English):

The birds in the wood,
The fishes in the flood
And I must go mad:
Much sorrow I walk with
For beasts of bone and blood.

John Donne

No man is an island

בְּעִלּוּם שֵׁם (מהמאה ה-13)

הַצִּפֳּרִים בְּיַעַר

הַצִּפֳּרִים בְּיַעַר,
וְהַדָּגִים בְּיָם,
וְאֲנִי הוֹלֵךְ דּוּמָם
מַשְׂתַּגֵּעַ מֵרוֹב הַצַּעַר
שֶׁל חַיּוֹת בָּשָׂר וָדָם.

הערות ב- Fowles in the Frith: Modern English Translations with a Summary and Analysis

"זהו שיר לירי קצר. זו דוגמה מוקדמת מאוד לשיר חרוז מטרי באנגלית. ערכת החריזה המקורית היא אבבאב, עם אליטרציה בכל שורה המאפיינת את השירה האנגלו-סכסית ותיקה יותר או שירה "ישנה אנגלית". המשורר נשמע בחשדנות כפעיל זכויות בעלי חיים! השימוש ב"ו-" מסקרן ... האם המשורר אומר או מציע כי הליכותיו ביער מטריפות אותו מכיוון שהוא גם "בהמת עצם ודם", מול גורל דומה? קוראים מסוימים פירשו את השיר כשיר אהבה, שיר דתי על ישו הנוצרי ו / או מריה הבתולה ו / או שיר של ניכור: התשובה הסבירה ככל הנראה היא כי הדובר חש אהדה (או צער) עז לבעלי החיים שהוא רואה אותם סובלים סביבו. האם האהדה הזו נמשכת אל הדובר עצמו אינו מובן מאליו לגמרי, אבל המילה הקטנה והבלתי-מזיקה הזו "ו-" אכן מרמזת על קשר כזה. אפשר אפילו לפרש את הדובר באומרו שהכל משתגע יחד: הציפורים, הדגים, שאר החיות ובני אדם כמותו..."
חושבים, שלרוע המזל המקור לא שרד, כי נזיר כלשהו גירד אותו מהקלף כדי לכתוב טקסט אחר.
ניתן להבין את המילה beste גם כ - best - הטוב ביותר (א.ג.)

ג'ון דאן (1572-1631)

אַף אָדָם אֵינוֹ אִי

No man is an island,
Entire of itself,
Every man is a piece of the continent,
A part of the main.
If a clod be washed away by the sea,
Europe is the less.
As well as if a promontory were.
As well as if a manor of thy friend's
Or of thine own were:
Any man's death diminishes me,
Because I am involved in mankind,
And therefore never send to know for whom the bell tolls;
It tolls for thee.

John Donne

Song: Go and catch a falling star

Go and catch a falling star,
  Get with child a mandrake root,
Tell me where all past years are,
  Or who cleft the devil's foot,
Teach me to hear mermaids singing,
Or to keep off envy's stinging,
    And find
    What wind
Serves to advance an honest mind.

If thou be'st born to strange sights,
  Things invisible to see,
Ride ten thousand days and nights,
  Till age snow white hairs on thee,
Thou, when thou return'st, wilt tell me,
All strange wonders that befell thee,
    And swear,
    No where

אַף אָדָם אֵינֶנּוּ אִי,
שָׁלֵם בִּפְנֵי עַצְמוֹ,
כָּל אָדָם הוּא חֲתִיכַת יַבָּשֶׁת,
חֵלֶק מֵהָעִקָּר.
אִם רְגָבִים נִסְחָפִים עַל יְדֵי הַיָּם,
אֵירוֹפָּה נַעֲשֵׂית פְּחוּתָה.
וְכָךְ גַּם אִלּוּ הָיָה זֶה כֶּף.
וְכָךְ גַּם אִלּוּ הָיְתָה זֹאת אֲחֻזָּה שֶׁל חֲבֵרְךָ
אוֹ מִשֶּׁלְךָ:
מוֹתוֹ שֶׁל כָּל אָדָם מַפְחִית גַּם אוֹתִי,
מִכְּיוָן שֶׁאֲנִי מְעֹרָב בָּאֱנוֹשׁוּת,
וְלָכֵן לְעוֹלָם אַל תִּשְׁלַח לָדַעַת עַל מִי מְצַלְצֵל הַפַּעֲמוֹן;
הוּא מְצַלְצֵל עָלֶיךָ.

ג'ון דאן (1572-1631)

שִׁיר: לֵךְ וּתְפֹס כּוֹכָב נוֹפֵל

לֵךְ וּתְפֹס כּוֹכָב נוֹפֵל,
  מְצָא שָׁרְשֵׁי דוּדָא עִם יֶלֶד.
לָמָּה הֶעָבָר נוֹבֵל,
  מִי לַשֵּׁד שָׂסַע לוֹ טָלָף?
אֵיךְ לִשְׁמַע שִׁיר סִירֵנוֹת,
מִקְנְאָה לַחְמֹק צוֹנֶנֶת?
  אֵיךְ לִהְיוֹת בָּטוּחַ
  שֶׁיֵּשׁ אֶיזוֹ רוּחַ
בָּהּ נֶפֶשׁ כֵּנָה תִּפְרֹחַ?

אִם יָכוֹל אַתָּה בְּדַרְכְּךָ
  לְבַלְּתִי נִרְאֶה לִצְפּוֹת,
עַד לִשְׁעָרוֹת הַשֶּׁלֶג
  סָע אֵין סְפוֹר יָמִים, לֵילוֹת;
תְּסַפֵּר עִם שׁוּבְתְּךָ,
מַה פָּקַדְתָּ עַד עַתָּה,
  בִּשְׁבוּעָה מוּבֶנֶת
  הַגֵּד, שֶׁבְּשׁוּם קֶרֶת

Lives a woman true, and fair.

If thou find'st one, let me know,
Such a pilgrimage were sweet;
Yet do not, I would not go,
Though at next door we might meet;
Though she were true, when you met her,
And last, till you write your letter,
Yet she
Will be
False, ere I come, to two, or three.

John Donne

Death, be not proud

Death, be not proud, though some have called thee
Mighty and dreadful, for thou are not so;
For those whom thou think'st thou dost overthrow
Die not, poor Death, nor yet canst thou kill me.
From rest and sleep, which but thy pictures be,
Much pleasure; then from thee much more must flow,
And soonest our best men with thee do go,
Rest of their bones, and soul's delivery.
Thou'art slave to fate, chance, kings, and desperate men,
And dost with poison, war, and sickness dwell,
And poppy'or charms can make us sleep as well
And better than thy stroke; why swell'st thou then?
One short sleep past, we wake eternally,
And death shall be no more; Death, thou shalt die.

Robert Herrick

To the Virgins, to Make Much of Time

אֵין אִשָּׁה אֲמִתִּית הוֹגֶנֶת.

אִם תִּמְצָא, סַפֵּר אֵי-פַּעַם
עַל הָעֲלִיָּה לְרֶגֶל...
"לֹא! לִרְאוֹת אוֹתָהּ אֵין טַעַם.
אַל תֵּלֵךְ!" – אוֹמֵר לִי שֵׂכֶל, -
"גַּם אִם אֲמִתִּית הַגְּבֶרֶת,
רַק דַּקָּה אַחַת עוֹבֶרֶת -
תִּבְגֹּד הָאִשָּׁה
בְּלִי לֵבוֹשׁ,
לִפְנֵי שֶׁתָּבוֹא, בִּשְׁתַּיִם אוֹ שָׁלוֹשׁ".

ג'וֹן דוֹן (1572-1631)

הֵי, מָוֶת, אַל תִּהְיֶה גֵּאֶה

הֵי, מָוֶת, אַל תִּהְיֶה גֵּאֶה, אִם כִּי
יֵשׁ שֶׁקָּרְאוּ לְךָ "נוֹרָא, רַב-כּוֹחַ";
אַתָּה מַסְכֵּן: מִי שֶׁהִצָּלַחְתָּ כְּבָר לִרְצֹחַ,
אֵינָם מֵתִים; גַּם לֹא תַּשְׁמִיד אוֹתִי.
אֶת מְנוּחַת שֵׁנָה הִבְטַחְתָּ לִי.
בָּהּ הֲנָאָה; לְכָל אָדָם מָנוֹחַ
אַתָּה מֵבִיא עָתִיד מַזְהִיר וְנוֹחַ:
שַׁלְוַת הָעֲצָמוֹת, שִׁחְרוּר נַפְשִׁי.
רַק עֶבֶד לַגּוֹרָל, לִמְלוּכָה -
אַתָּה עִם חֶלִי, מַלְחָמָה וְרַעַל.
אָז מַה לְּהִתְנַפֵּחַ, בֶּן-בְּלִיַּעַל,
אִם סַם הַפֶּרֶג עַז מִמַּכָּתְךָ?
נָקוּם לַנֶּצַח מֵהַהִתְעַלְּפוּת,
וְלֹא יִהְיֶה עוֹד מָוֶת, כִּי תָּמוּת.

רוֹבֶרְט הֶרִיק (1591-1674)

לִבְתוּלוֹת: הַרְוִיחוּ אֶת הַזְּמַן

Gather ye rose-buds while ye may,
Old Time is still a-flying;
And this same flower that smiles today
Tomorrow will be dying.

The glorious lamp of heaven, the sun,
The higher he's a-getting,
The sooner will his race be run,
And nearer he's to setting.

That age is best which is the first,
When youth and blood are warmer;
But being spent, the worse, and worst
Times still succeed the former.

Then be not coy, but use your time,
And while ye may, go marry;
For having lost but once your prime,
You may forever tarry.

John Milton

Sonnet On his blindness

When I consider how my light is spent
Ere half my days, in this dark world and wide,
And that one talent, which is death to hide,
Lodged with me useless, though my soul more bent
To serve therewith my Maker, and present
My true account, lest he returning chide:
"Doth God exact day-labor, light denied?"
I fondly ask; but Patience, to prevent
That murmer, soon replies, "God doth not need
Either man's work, or his own gifts. Who best
Bear his mild yoke, they serve him best. His state
Is kingly; thousands at his bidding speed

אֱסְפוּ וְרָדִים - לָבֶן וְאָדֹם,
הַזְּמַן מְעוֹפֵף לוֹ עֲדַיִן;
אַךְ פֶּרַח שֶׁמְּחַיֵּךְ הַיּוֹם,
יָמוּת לְמָחָרָת וְאַיִן.

הַשֶּׁמֶשׁ – לַפִּיד שֶׁרַק דּוֹהֵר -
כְּכָל שֶׁעוֹלָה, מִתְלַהֶבֶת,
כָּךְ תּוֹךְ כְּדֵי מֵרוֹץ מֻקְדָּם יוֹתֵר,
מַהֵר לִשְׁקִיעָה מִתְקָרֶבֶת.

גִּיל הַנְּעוּרִים הוּא מְבֹרָךְ,
אָז כָּל הַחַיִּים - שַׁעֲשׁוּעַ;
אַךְ אֶלָּה, הַבָּאִים אַחַר כָּךְ -
כָּל אֶחָד מִקּוֹדְמוֹ גָּרוּעַ.

אַל תִּתְבַּיְשִׁי, הַזְּמַן לֹא עוֹמֵד -
טַבַּעַת נִסּוּאִין מְצָאִי לָךְ!
לְמִי שֶׁאָת זְוּוהּ תְּאַבֵּד,
כְּבָר יִהְיֶה מְאֻחָר לְנֶצַח.

ג'ון מִילְטוֹן (1608-1674)

סוֹנֶטָה עַל עִוְרוֹנוֹ

אוּרִי אָזַל בְּמַחֲצִית חַיַּי,
וְהָעוֹלָם אֶפֶל, חֶסֶר צְבָיוֹן.
וְעַד לְמָוֶת כְּשֶׁרוֹנִי נִדּוֹן
לִהְיוֹת בָּטֵל; אֲבָל שְׁאִיפוֹתַי
הֵן - לְשָׁרֵת אֶת הַיּוֹצֵר וּלְהַגִּישׁ
אֶת חֶשְׁבּוֹנִי, לִשְׁאֹל פֶּן הוּא יִנְזֹף:
"הֲאִם, אֵלִי, קָבַעְתָּ אֵיזֶה חוֹב,
מִכְסַת עָמָל, גַּם אִם עִוֵּר הָאִישׁ?"
"הָאֱלֹהִים," – עָנְתָה לִי סַבְלָנוּת, -
"אֵינוֹ זָקוּק לְמַתָּנוֹת אָדָם,
אֲבָל הֶחָרוּצִים בְּעֲבוֹדָה,
נוֹשְׂאֵי עֻלּוֹ הַקַּל בִּמְסִירוּת,

And post o’er land and ocean without rest.
They also serve who only stand and wait.”

John Milton

Methought I saw my late espoused saint

(Sonnet 23)

Methought I saw my late espoused saint
Brought to me, like Alcestis, from the grave,
Whom Jove's great son to her glad husband gave,
Rescu'd from death by force, though pale and faint.
Mine, as whom wash'd from spot of child-bed taint
Purification in the old Law did save,
And such as yet once more I trust to have
Full sight of her in Heaven without restraint,
Came vested all in white, pure as her mind;
Her face was veil'd, yet to my fancied sight
Love, sweetness, goodness, in her person shin'd
So clear as in no face with more delight.
But Oh! as to embrace me she inclin'd,
I wak'd, she fled, and day brought back my night.

John Milton

O Nightingale

הֵם מְשֻׁרְתִים טוֹבִים מְאֹד, כְּמוֹ גַּם
הָאִישׁ שֶׁמְּחַכֶּה בְּעֶמְידָה."

ג'ון מִילְטוֹן (1608-1674)

בְּלֵיל, הַמְּנוּחָה שֶׁלִּי, אִשָּׁה קְדוֹשָׁה

(סוֹנֶטָה 23)

בְּלֵיל, הַמְּנוּחָה שֶׁלִּי, אִשָּׁה קְדוֹשָׁה
חָזְרָה, כְּמוֹ פַּעַם אַלְקֶסְטִיס מֵהַשְּׁאוֹל
בְּכוֹחַ בְּנוֹ שֶׁל אֵל ג'וּפִּיטֶר הַגָּדוֹל -
חָיָה, אִם כִּי הָיְתָה חִוֶּרֶת, חֲלָשָׁה.
וּכְמוֹ שֶׁטָּפוּ אוֹתָהּ מִכֶּתֶם הָאִשָּׁה
עַל-פִּי חוּקֵי הַבְּרִית בְּמַטָּרָה לְגָאֳלָ,
וְעוֹד יִתְּנוּ לִי בַּשָּׁמַיִם כְּבָיְכוֹל
לִרְאוֹת אוֹתָהּ כֻּלָּה בַּדְּמוּת הַחֲדָשָׁה.
הִיא, אֲטוּפַת לָבָן, טָהוֹר כְּנִשְׁמָתָהּ,
פָּנֶיהָ בְּצָעִיף, אַך בִּרְאִיָּה פְּנִימִית
כָּל טוּב לִבָּהּ, אַהֲבָתָהּ, מְתִיקוּתָהּ
אוֹתִי הֵאִירוּ בָּאוֹרָה הָאֱלֹהִית.
אֲבוֹי! כְּשֶׁשָּׁחָה, לְחַבֵּק אוֹתִי רָצְתָה...
הִיא נֶעֱלְמָה; הַיּוֹם בְּלֵיל אוֹתִי הֵלִיט.

*) בשנת 1657 נפטרה אשתו השנייה של ג'ון מילטון, קתרין וודקוק, לאחר קצת יותר משנה של נישואים ושלושה חודשים לאחר לידת בתה, שנפטרה גם היא. חמש שנים קודם לכן חווה מילטון אובדן דומה כשאשתו הראשונה נפטרה כשילדה את בתו, דבורה. כמה חודשים קודם לכן, בפברואר 1652, איבד מילטון את ראייתו.
**) על פי המיתוס היווני, הרקולס החזיר את אלקסטיס לבעלה אֶדְמֶט מִשְּׁאוֹל
***) המנוחה, כביכול, טוהרה ונצלה שלוש פעמים: על פי המיתוס היווני, על פי הכללים היהודים הקדומים (לאחר לידה) ובמובן התחייה הנוצרית

ג'ון מִילְטוֹן (1608-1674)

הוֹ זָמִיר

O Nightingale, that on yon bloomy Spray
Warbl’st at eeve, when all the Woods are still,
Thou with fresh hope the Lovers heart dost fill,
While the jolly hours lead on propitious May,
Thy liquid notes that close the eye of Day,
First heard before the shallow Cuccoo’s bill
Portend success in love; O if Jove’s will
Have linkt that amorous power to thy soft lay,
Now timely sing, ere the rude Bird of Hate
Foretell my hopeles doom in som Grove ny:
As thou from yeer to yeer hast sung too late
For my relief; yet hadst no reason why,
Whether the Muse, or Love call thee his mate,
Both them I serve, and of their train am I.

Anne Bradstreet

The Author to Her Book

Thou ill-form’d offspring of my feeble brain,
Who after birth didst by my side remain,
Till snatched from thence by friends, less wise than true,
Who thee abroad, expos’d to publick view,
Made thee in raggs, halting to th’ press to trudge,
Where errors were not lessened (all may judg).
At thy return my blushing was not small,
My rambling brat (in print) should mother call,
I cast thee by as one unfit for light,
Thy Visage was so irksome in my sight;
Yet being mine own, at length affection would
Thy blemishes amend, if so I could:
I wash’d thy face, but more defects I saw,
And rubbing off a spot, still made a flaw.
I stretched thy joynts to make thee even feet,
Yet still thou run’st more hobling then is meet;
In better dress to trim thee was my mind,

זְמִיר, אַתָּה, שֶׁעַל עֲפִי נִסְתָּר בֵּין הַפְּרָחִים
וּמְסַלְסֵל טְרִילִים צַחִים, כְּשֶׁכָּל הַיַּעַר שָׁקֵט,
בְּלֵבָבוֹת הָאוֹהֲבִים חוֹלֵל תִּקְווֹת כָּעֵת,
בְּשָׁעוֹת הָעֶרֶב עֲלִיזוֹת בְּחֹדֶשׁ מַאי מַקְסִים.
זוֹרְמוֹת בְּחֹשֶׁךְ נְעִימוֹת וְעֵין הַיּוֹם עוֹצְמוֹת,
לִפְנֵי שֶׁקּוּקִיָּה לִקְרֹא אֶת פְּסַק דִּינָהּ הַמַּר
תַּסְפִּיק. אַךְ אֵל הָאַהֲבָה בְּדַעְתּוֹ גָּמַר
לַשֶּׁקֶר הֶעָדִין שֶׁלְּךָ עוֹד לְהוֹסִיף כּוֹחוֹת.
אָז שִׁיר, לִפְנֵי שֶׁתִּסַּיֵם צִפּוֹר שֶׁל הַשִּׂנְאָה
וְתִנַּבֵּא: חֻסַּר תִּקְווֹת בְּתוֹךְ חֶרְשָׁה אֶדְעַךְ.
אַךְ מְאַחֵר שִׁירְךָ לָבוֹא לְכָאן מִדֵּי שָׁנָה
כְּדֵי לְנַחֵם אוֹתִי, אִם כִּי אֵין שׁוּם סִבָּה לְכָךְ:
הַמּוּזָה אוֹ הָאַהֲבָה אוֹתְךָ אוּלַי בָּחְנָה
לִבֶּן-זוּגָהּ, כִּמְשֹׁרֶת אֲנִי לָהֶן שַׁיָּךְ.

אֵן בְּרֶדְסְטְרִיט (1612-1672)

*)

מְחַבֶּרֶת לַסִּפְרָהּ

אַתָּה פְּרִי חֻלְשָׁלוּשׁ שֶׁל מוֹחַ מְבֻלְגָּן,
וְאַחַר הַלֵּידָה, אִתִּי נִשְׁאַרְתָּ כָּאן,
עַד שֶׁהַחֲבֵרִים הַלֹּא פִקְחִים בַּסּוֹף
אוֹתְךָ בְּחו"ל הֶחְלִטוּ לְעוֹלָם לַחְשֹׁף.
בִּסְמַרְטוּטִי תְּפוּצַת הַדְּפוּס הַמְּגֻשָּׁם,
שֶׁטָּעוּיוֹת לֹא פָּחֲתוּ בָּהּ (דִּין כֻּלָּם),
חָזַרְתָּ, וְאֲנִי שְׁבוּרָה מֵהַמֻּחְדָּל,
אַתָּה (מֻדְפָּס) חַיָּב לְצָעֹק: עִזְרוּ לַדַּל!
תְּחִילָּה לִזְרֹק אוֹתְךָ רָצִיתִי לְמַרְתֵּף,
כָּל הַמַּרְאֶה שֶׁלְּךָ אוֹתִי מִזְּמַן עִיֵּף;
אֲבָל אַתָּה יָקָר לִי, כִּי אַתָּה לִי בֵּן;
בְּכָל כּוֹחִי אוֹתְךָ נִסִּיתִי לְתַקֵּן:
לְשַׁטֵּף אֶת הַפָּנִים וּלְהָסִיר כְּתָמִים,
אֲבָל בְּעוֹד דַּקָּה רָאִיתִי אֲחֵרִים.
יָשַׁרְתִּי אֶת רַגְלֶיךָ, כָּל פְּרָקִים שֶׁלְּךָ,
אֲבָל אַתָּה צוֹלֵעַ שׁוּב בְּהֲלִיכָה;
רָצִיתִי שֶׁתֵּלֵךְ בְּבֶגֶד אָפְנָתִי,

But nought save home-spun Cloth, i’ th’ house I find.	אֲבָל יָכוֹלְתִּי לְהַשִּׂיג רַק בַּד בֵּיתִי.
In this array ’mongst Vulgars mayst thou roam.	לְכָל פְּשׁוּטֵי הָעָם תִּהְיֶה דּוֹמֶה מַהֵר
In Criticks hands, beware thou dost not come;	אַך מִיְּדֵי הַמְּבַקְּרִים רַק הִזָּהֵר;
And take thy way where yet thou art not known,	לֵךְ לְמָקוֹם בּוֹ אִישׁ אוֹתְךָ לֹא יְזַהֶה.
If for thy Father askt, say, thou hadst none:	וְעַל אָבִיךָ סִיחַ: אֵין דָּבָר כָּזֶה,
And for thy Mother, she alas is poor,	וְעַל אִמְךָ סַפֵּר: אֲבוֹי, אֵין לָהּ פְּרוּטָה;
Which caus’d her thus to send thee out of door.	בְּלֵית בְּרֵרָה אוֹתִי הֵעִיפָה מִבֵּיתָהּ.
	*) אן ברדסטריט - המשוררת הראשונה של מושבות העולם החדש
Richard Lovelace	**רִיצָ׳רְד לָאבְלֵיס** (1618-1657)
To Althea, from Prison	**לְאַלְתֶּאָה, מֵהַכֶּלֶא**
	(*
When Love with unconfinèd wings	כְּשֶׁעַל כְּנָפָהּ הָאַהֲבָה
Hovers within my Gates,	קָרוֹב לְשַׁעֲרַי
And my divine *Althea* brings	לִי אֶת *אַלְתֶּאָה* מֵבִיאָה
To whisper at the Grates;	לִלְחֹשׁ לְתוֹךְ סוֹגְרַי -
When I lie tangled in her hair,	אֲנִי אֶת אוֹר עֵינֶיהָ חָשׁ,
And fettered to her eye,	אֶת גַּל הַשְּׂעָרוֹת.
The Gods that wanton in the Air,	גַּם הָאֵלִים אֵינָם מַמָּשׁ
Know no such Liberty.	חָשִׁים חֵרוּת כָּזֹאת.
When flowing Cups run swiftly round	הַגְּבִיעַ בַּקָּהָל רוֹחֵף
With no allaying *Thames*,	(*הַתֶּמְזָה* לֹא מוֹזְגִים) **)
Our careless heads with Roses bound,	אֵשׁ הַנֶּאֱמָנוּת בַּלֵּב
Our hearts with Loyal Flames;	וְעַל הָרֹאשׁ וְרָדִים,
When thirsty grief in Wine we steep,	וְלַבְּרִיאוּת שׁוֹתִים כֻּלָּם
When Healths and draughts go free,	לַמְּרוֹת כָּל הַצָּרוֹת.
Fishes that tipple in the Deep	אָז הַדָּגִים בָּיָם אֵינָם
Know no such Liberty.	חָשִׁים חֵרוּת כָּזֹאת.
When (like committed linnets) I	כְּשֶׁ(כְּמוֹ צִפּוֹר-שִׁיר שֶׁר בִּכְלוּב)
With shriller throat shall sing	אָשִׁיר בְּכָל כּוֹחִי
The sweetness, Mercy, Majesty,	עַל רָמְתוֹ, וְעַל הַטּוּב,
And glories of my King;	וְעַל חָכְמַת מַלְכִּי,

עַד כַּמָּה הוּא, הַמְּחוֹנָן,
כַּבִּיר עָתִיד לִהְיוֹת...
סוּפוֹת שֶׁל הַמַּבּוּל אֵינָן
חֻשׂוֹת חֵרוּת כָּזֹאת.

אַבָּנֵי חוֹמוֹת, מוֹטוֹת סוּגַר
עוֹד לֹא הַכֶּלֶא, לֹא!
אָדָם טָהוֹר חָפְשִׁי נִשְׁאָר
בּוֹדֵד בְּתוֹךְ כְּלֵאוֹ.
כְּדֵי אַהֲבָה, חֵרוּת לִקְנוֹת
לֵב אַמִּיץ דָּרוּשׁ.
רַק מַלְאָכִים חֵרוּת כָּזֹאת
מְסֻגָּלִים לָחוּשׁ.

*) בשנת 1642 נבחר לבלייס לבית הנבחרים, שם, בהיותו תומך נאמן של צ'ארלס הראשון, הגיש עתירה לפרלמנט בדרישה להחזיר את המלך לכס המלוכה. אבל עתירתו נדחתה, ולבלייס עצמו נשלח לכלא. שם הוא כתב את השיר הזה בצורה של פנייה לאישה עם השם האלגורי אלתאה. השיר נכלל בכל האנתולוגיות האנגלית, והסטנזה האחרונה מצוטטת לעיתים קרובות.
**) במקרה זה, התמזה היא מילה נרדפת למים. להלן רמיזה לטקסט של שייקספיר: "קערת יין חם בלי טיפה מרגיעה מהטיבר בזה. "מעשה קוריולנוס" II, סצינה 1 (רומאים קדומים דיללו יין במים שנלקחו היישר מהנהר). ר' הערת המתרגם ב-https://stihi.ru/2006/12/04-1475

אֶנְדְרִיו מָרְוֶל (1621-1678)

לְפִילֶגְשׁוֹ הַבַּיְשָׁנִית

לוּ רַק הַזְּמַן הָיָה אָרֹךְ מַשְׁמָעוּתִי,
אָז בַּיְשָׁנוּת הָיְתָה הוֹלֶמֶת לָךְ, גְּבִרְתִי.
הָיִינוּ אָז חוֹשְׁבִים בְּצֶל שֶׁל עֵץ תָּמָר
אֵיךְ לַעֲבֹר אֶת יוֹם הַכִּיף הַלֹּא נִגְמָר.
אַתְּ תְּחַפֵּשׂ לָךְ אֶבֶן אֹדֶם אָפְנָתִי
בְּהוֹדוּ בִּגְדַת הַהַגְנֶגֶס; וְאֲנִי
נוּגֶה, לְיַד מֵיצַר שֶׁל הַמְּבֶר שֶׁבַּגְּבוּל

Andrew Marvell

To His Coy Mistress

Had we but world enough and time,
This coyness, lady, were no crime.
We would sit down, and think which way
To walk, and pass our long love's day.
Thou by the Indian Ganges' side
Shouldst rubies find; I by the tide
Of Humber would complain. I would

When I shall voice aloud how good
He is, how Great should be,
Enlargèd Winds, that curl the Flood,
Know no such Liberty.

Walls do not a Prison make,
Nor Iron bars a Cage;
Minds innocent and quiet take
That for an Hermitage.
If I have freedom in my Love,
And in my soul am free,
Angels alone that soar above,
Enjoy such Liberty.

Love you ten years before the flood,	אֶהַב אוֹתָךְ שָׁנִים רַבּוֹת עַד הַמַּבּוּל;
And you should, if you please, refuse	וְאַתְּ תּוֹעִילִי לְסָרֵב לִי בְּטוּב טַעַם
Till the conversion of the Jews.	עַד שֶׁהַיְּהוּדִים יָמִירוּ אֶת דָּתָם.
My vegetable love should grow	אַהֲבָתִי הַצְּמְחוֹנִית תִּגְדַּל יוֹתֵר
Vaster than empires and more slow;	מִכָּל אִמְפֶּרְיוֹת וְגַם פָּחוֹת מַהֵר;
An hundred years should go to praise	וְעוֹד מֵאָה שָׁנָה יֵלְכוּ כְּדֵי לְבָרֵךְ
Thine eyes, and on thy forehead gaze;	וּלְשַׁבֵּחַ אֶת עֵינַיִךְ, אֶת מִצְחֵךְ,
Two hundred to adore each breast,	מָאתַיִם כְּדֵי לְהִתְפַּעֵל מִכָּל הַשֹּׁד,
But thirty thousand to the rest;	וּשְׁלוֹשֶׁת אֲלָפִים לְחוּץ הַגּוּף בִּלְבַד
An age at least to every part,	(צָרִיךְ לְכָל הַחֵלֶק מֵאָה לְפָחוֹת),
And the last age should show your heart.	וְאֶת לִבֵּךְ בַּסּוֹף אֶזְכֶּה אוּלַי לִרְאוֹת.
For, lady, you deserve this state,	אֶכֵן, גְּבִרְתִּי, מַגִּיעַ לָךְ הַמַּעֲמָד,
Nor would I love at lower rate.	אֲנִי גַּם לֹא אַסְכִּים לְמַשֶּׁהוּ מוּעָט.
But at my back I always hear	אֲבָל מֵאַחֲרַי אֲנִי שׁוֹמֵעַ צְלִיל:
Time’s wingèd chariot hurrying near;	דּוֹהֶרֶת בְּלִי לֵאוּת מֻרְכֶּבֶת זְמַן וְגִיל;
And yonder all before us lie	וּמִסָּבִיב עַד אֶפָקִים, רְאִי, שׁוֹכְבוֹת
Deserts of vast eternity.	בְּלִי סוֹף מִדְבָּרִיוֹת שֶׁל נֶצַח עֲצוּמוֹת.
Thy beauty shall no more be found;	שְׁרִידֵי יָפְיֵךְ שָׁם לְעוֹלָם לֹא יִמָּצְאוּ;
Nor, in thy marble vault, shall sound	תַּחַת קְמוּר הַשַּׁיִשׁ שׁוּב לֹא יִשְׁמְעוּ
My echoing song; then worms shall try	אֶת הַהֵדִים שֶׁל שִׁיר שֶׁלִּי ; וְתוֹלָעִים
That long-preserved virginity,	לֹא יֹאהֲבוּ הַבְּתוּלִים הַיְּשָׁנִים.
And your quaint honour turn to dust,	כְּבוֹדֵךְ הַכֹּה מַדְהִים אָז יַהֲפֹךְ אָבָק,
And into ashes all my lust;	וְכָל תַּאֲוֹתַי יִחְיוּ לְאֶפֶר דַּק;
The grave’s a fine and private place,	הַקֶּבֶר – הוּא מָקוֹם נִפְלָא לְאִישׁ שׁוֹכֵב,
But none, I think, do there embrace.	אֲבָל שָׁם מִתְחַבְּקִים מְעַט, אֲנִי חוֹשֵׁב.
Now therefore, while the youthful hue	לָכֵן, בְּעוֹד הַגָּוֶן הַצָּעִיר שֶׁלָּךְ
Sits on thy skin like morning dew,	צוֹבֵעַ אֶת עוֹרֵךְ כְּמוֹ טַל בְּבֹקֶר צַח,
And while thy willing soul transpires	וְנִשְׁמָתֵךְ לִפְרֹץ הַחוּצָה מוּכָנָה
At every pore with instant fires,	בְּכָל נְקֻבּוּבִיּוֹת עִם כָּל שְׂרֵפָה, אָנָא,
Now let us sport us while we may,	תְּנִי לָנוּ לֵהָנוֹת עַכְשָׁיו לְפֶרֶק זְמַן.
And now, like amorous birds of prey,	אָנָחְנוּ כְּמוֹ עוֹפוֹת דּוֹרְסִים בְּאַהֲבָן,
Rather at once our time devour	טוֹב אִם יִטְרֹף לְחָתִיכוֹת בְּבַת אַחַת
Than languish in his slow-chapped power.	הַזְּמַן אוֹתָנוּ מֵאֲשֶׁר לְאַט לְאַט.
Let us roll all our strength and all	הָבָה וְנְגַלְגֵּל בְּיַחַד אֶת הַכֹּל,
Our sweetness up into one ball,	הַמְּתִיקוּת שֶׁלָּנוּ לְכַדּוּר גָּדוֹל,
And tear our pleasures with rough strife	אַל תִּקְרְעִי נָא אֶת תַּעֲנוּגוֹת הָאֵל

Through the iron gates of life:
Thus, though we cannot make our sun
Stand still, yet we will make him run.

William Blake

The Tyger

Tyger! Tyger! burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Could frame thy fearful symmetry?
In what distant deeps or skies
Burnt the fire of thine eyes?
On what wings dare he aspire?
What the hand, dare sieze the fire?
And what shoulder, & what art,
Could twist the sinews of thy heart?
And when thy heart began to beat,
What dread hand? & what dread feet?
What the hammer? what the chain?
In what furnace was thy brain?
What the anvil? what dread grasp_
Dare its deadly terrors clasp?
When the stars threw down their spears,
And water'd heaven with their tears,
Did he smile his work to see?
Did he who made the Lamb make thee?
Tyger! Tyger! burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Dare frame thy fearful symmetry?

William Wordsworth

בְּשַׁעֲרֵי שָׁנִים הָעֲשׂוּיִים בַּרְזֶל:
אֵין לָנוּ כּוֹחַ אֶת הַשֶּׁמֶשׁ לַעֲצֹר,
אָז בּוֹאִי וְנָגְרֹם לָהּ בְּלִי לֵאוֹת לְדָהֹר.

וִילְיאָם בְּלִיק (1757-1827)

הַנָּמֵר

הָבְזַק אֵשׁ! נָמֵר, נָמֵר
בְּלֵילוֹת בְּיַעַר בּוֹעֵר,
יָד בָּנָה אוֹ עַיִן נִצְחִית
אֶת גּוּפְךָ שֶׂכָּה מַפְחִיד?
בְּמָרוֹם, בִּתְהוֹם נוֹרָא
אֵשׁ עֵינֶיךָ בָּעֲרָה?
אֵיךְ נִמְצָא כָּנָף לָעוֹז
אֶת הָאֵשׁ הַזּוֹ לִתְפֹּס?
שְׁרִיר וְאֻמָּנוּת אֵיכָה
סוֹבְבוּ אֶת גִּיד לִבְּךָ?
וּכְשֶׁהוּא הֵחֵל לִפְעֹם,
אֵיזֶה פַּחַד בָּא פִּתְאוֹם?
מַפַּטִּישׁ? מִשַּׁרְשָׁרוֹת?
מַה לִּבְּךָ הִתְחִיל לִרְעֹד?
מִסַּדָּן אוֹ מֵאֵימַת
אֲחִיזָה קָשָׁה שֶׁל צְבָת?
כְּשֶׁהַשְׁלִיכוּ כּוֹכָבִים
מִשְׁחָקִים מָטָר חֲצִים,
הֲחִיֵּךְ אָז הַבּוֹרֵא
שֶׁבָּרָא אוֹתְךָ וְשָׂה?
הָבְזַק אֵשׁ! נָמֵר, נָמֵר
בְּלֵילוֹת בְּיַעַר בּוֹעֵר,
יָד בָּנָה אוֹ עַיִן נִצְחִית
אֶת גּוּפְךָ שֶׂכָּה מַפְחִיד?

וִילְיַאם וורְדְסְוורת' (1770-1850)

Daffodils

I wandered lonely as a cloud
That floats on high o'er vales and hills,
When all at once I saw a crowd,
A host, of golden daffodils;
Beside the lake, beneath the trees,
Fluttering and dancing in the breeze.

Continuous as the stars that shine
And twinkle on the milky way,
They stretched in never-ending line
Along the margin of a bay:
Ten thousand saw I at a glance,
Tossing their heads in sprightly dance.

The waves beside them danced, but they
Out-did the sparkling waves in glee:
A poet could not be but gay,
In such a jocund company:
I gazed'and gazed'but little thought
What wealth the show to me had brought:

For oft, when on my couch I lie
In vacant or in pensive mood,
They flash upon that inward eye
Which is the bliss of solitude;
And then my heart with pleasure fills,
And dances with the daffodils.

William Wordsworth

A Character

נַרְקִיסִים

בּוֹדֵד שׁוֹטֵטְתִּי, כְּמוֹ עָנָן
עֲלֵי גְּבָעוֹת וְעֲמָקִים.
פִּתְאוֹם רָאִיתִי קָרָוֹן,
שׁוּרָה זְהֻבָּה שֶׁל נַרְקִיסִים;
בְּצֵל עֵצִים לְיַד אֲגַם
מְפַרְפְּרִים בִּבְרִיזָה שָׁם.

כְּמוֹ כּוֹכְבֵי שְׁבִיל הֶחָלָב
הַנּוֹצְצִים מִתּוֹךְ מִרְבָּץ,
הֵם נִמְתְּחוּ אֵין סְפוֹר בְּקַו
לְאֹרֶךְ כָּל שׁוּלֵי מִפְרָץ:
וְרָאִשֵׁיהֶם כָּךְ נָדְנְדוּ
כְּאִלּוּ הֵם כֻּלָּם רָקְדוּ.

הִתְחִילוּ הַגַּלִּים לִרְקֹד,
שְׂמֵחִים מָחוֹל פְּרָחִים לִרְאוֹת.
אֵיךְ מְשׁוֹרֵר יָכוֹל לִהְיוֹת
אָדִישׁ כְּלַפֵּי חֶבְרָה כָּזֹאת?
הִבַּטְתִּי. מַחֲשָׁבָה קְטָנָה
עָלְתָה לְעֹשֶׁר הַתְּמוּנָה:

תְּקוּפוֹת, בִּרְאִיָה פְּנִימִית,
בְּעֹשֶׁר זֶה שֶׁל הִתְבַּנְּסוּת
אֲנִי רוֹאֶה תְּמוּנָה סִמְלִית -
תְּמוּנָה שֶׁל אֹשֶׁר הַבְּדִידוּת;
וְאָז בְּהֶנָאַת חוּשִׁים
אֲנִי רוֹקֵד עִם נַרְקִיסִים.

וִילְיָאם וורְדְסְוורת' (1770-1850)

אֹפִי

I marvel how Nature could ever find space	הַטֶּבַע יָכוֹל לִיצֹר קְלַסְתֵּר-פָּנִים
For so many strange contrasts in one human face:	עֲבוּר בֶּן-אָדָם עִם הֲמוֹן נְגוּדִים:
There's thought and no thought, and there's paleness and bloom	פְּרִיחָה, חִוָּרוֹן, גַּם בְּנָה גַּם בּוּרוּת,
And bustle and sluggishness, pleasure and gloom.	קַדְרוּת, הֲנָאָה, הֲמוּלָה, אִטִּיוּת,
There's weakness, and strength both redundant and vain;	חֻלְשָׁה וְעָצְמָה מְיֻתֶּרֶת לַשָּׁוְא;
Such strength as, if ever affliction and pain	כְּאֵלּוּ כְּאֵב וְעֲצֶבֶת יַחְדָּיו
Could pierce through a temper that's soft to disease,	בְּדֶרֶךְ לְאַפִּי חֻלְשׁ וְנוּגֶה,
Would be rational peace—a philosopher's ease.	יָבִיאוּ שָׁלוֹם וְשַׁלְוָה שֶׁל הוֹגֶה.
There's indifference, alike when he fails or succeeds,	יֵשׁ בּוֹ אֲדִישׁוּת, אִם נִכְשַׁל אִם גָּבַר,
And attention full ten times as much as there needs;	תְּשׂוּמַת לֵב שֶׁלֹּא נָחוּצָה לַדָּבָר;
Pride where there's no envy, there's so much of joy;	יֶשְׁנָה גַּאֲוָה בְּלִי קִנְאָה, יֵשׁ שָׂשׂוֹן,
And mildness, and spirit both forward and coy.	רַכּוּת וְגַם רוּחַ עָרְמָה וְחָזוֹן .
There's freedom, and sometimes a diffident stare	יֵשׁ חׇפֶשׁ, מַבָּט מִתְפַּלֵּא, הַדָּהֳמָה,
Of shame scarcely seeming to know that she's there,	בּוּשָׁה שֶׁבְּקׇשִׁי יוֹדַעַת עַל עַצְמָהּ,
There's virtue, the title it surely may claim,	יֵשׁ חֶסֶד, עִמּוֹ טַעֲנָה לְכָבוֹד,
Yet wants heaven knows what to be worthy the name.	אַךְ רַק הַשָּׁמַיִם יוֹדְעִים אֵיךְ לִזְכּוֹת.
This picture from nature may seem to depart,	תְּמוּנָה זוֹ חוֹלֶפֶת; עִמָּהּ גַּם יִבָּרַח
Yet the Man would at once run away with your heart;	פַּרְצוּף הַפְּסֵיפָס, אַךְ לִבְּךָ הוּא יִקַּח;
And I for five centuries right gladly would be	הַיִיתִי שָׂמֵחַ עוֹד אֶלֶף שָׁנָה
Such an odd such a kind happy creature as he.	לִהְיוֹת הַבְּרִיָּה הַזּאת הַמְּשׂוּנָה.
William Wordsworth	**וִילְיָאם וורְדְסְוורת'** (1770-1850)
The World Is Too Much With Us	**וּבָעוֹלָם כֹּה מְיֻתָּר הוּא, בֶּן-אָדָם**
The world is too much with us; late and soon,	וּבָעוֹלָם כֹּה מְיֻתָּר הוּא, בֶּן-אָדָם.
Getting and spending, we lay waste our powers;—	חוֹבָה וּזְכוּת... בִּזְבַּזְנוּ כְּבָר אֶת כֹּחוֹתֵינוּ;
Little we see in Nature that is ours;	בַּטֶּבַע רַק מְעַט מְאֹד הוּא בִּשְׁבִילֵנוּ;
We have given our hearts away, a sordid boon!	וְאֶת לִבֵּנוּ, שַׁי עָלוּב, הִתַּשְׁנוּ סְתָם!
This Sea that bares her bosom to the moon;	אֶל הַיָּרֵחַ אֶת חָזוֹ חוֹשֵׂף הַיָּם;
The winds that will be howling at all hours,	הָרוּחַ, אֲשֶׁר תְּיַלֵּל כָּל יוֹם סְבִיבֵנוּ,
And are up-gathered now like sleeping flowers;	שְׁקֵטָה כְּמוֹ כָּר פְּרָחִים שֶׁהוּא יָשֵׁן עוֹדֶנּוּ -

For this, for everything, we are out of tune;
It moves us not. Great God! I'd rather be
A Pagan suckled in a creed outworn;
So might I, standing on this pleasant lea,
Have glimpses that would make me less forlorn;
Have sight of Proteus rising from the sea;
Or hear old Triton blow his wreathèd horn.

Ann And Jane Taylor

The Star

Twinkle, twinkle, little star,
How I wonder what you are!
Up above the world so high,
Like a diamond in the sky.

When the blazing sun is gone,
When he nothing shines upon,
Then you show your little light,
Twinkle, twinkle, all the night.

Then the trav'ller in the dark,
Thanks you for your tiny spark,
He could not see which way to go,
If you did not twinkle so.

In the dark blue sky you keep,
And often thro' my curtains peep,
For you never shut your eye,
Till the sun is in the sky.

'Tis your bright and tiny spark,
Lights the trav'ller in the dark :
Tho' I know not what you are,
Twinkle, twinkle, little star.

לָזֶה לֹא נִתְאֵם אֲנָחְנוּ לְעוֹלָם;
זֶה לֹא עוֹשֶׂה לָנוּ מְאוּם. מַה טּוֹב, אֵלִי,
לִהְיוֹת עוֹבֵד שֶׁל מַזָּלוֹת וְכוֹכָבִים
וְעַל הַבָּר לָחוּשׁ: אַתָּה לֹא אֲסוּפִי,
לִרְאוֹת אֶת אֵל פְּרוֹטֶאוֹס קָם מֵעֲמָקִים,
וְ-מַאֲמִין בְּתֹם - לִשְׁמֹעַ עַל-יַדִּי
אֶת אֵל טְרִיטוֹן נוֹשֵׁף בְּקֶרֶן צְדָפִים.

אֵן (1782-1866) **וּ-גֵ'יְן** (1783-1824) **טֵיילוֹר**

הַכּוֹכָב

כּוֹכָבוֹן, נַצְנֵץ, נַצְנֵץ!
מַה אַתָּה? הַגֵּד לִי, גֶּץ,
שָׁם לְמַעְלָה, בַּמָּרוֹם,
מָלֵא אוֹר כְּמוֹ יַהֲלוֹם?

כְּשֶׁהַשֶּׁמֶשׁ הִסְתַּתְּרָה,
עַל דָּבָר לֹא מְאִירָה,
לְהַבְרִיק אַתָּה מֻחֵל.
נַצְנֵץ נָא לִי כָּל הַלַּיְלָה!

וְכָל אִישׁ בְּחֶשְׁכָה
יִתְמַלֵּא תּוֹדָה לְךָ:
בְּלְעֲדֶיךָ הוּא יָכוֹל
גַּם לִתְעוֹת וְגַם לִפֹּל.

שָׁם, מִבַּעַד לַחַלּוֹן
אַתָּה עֵר, מֵאִיר וְילוֹן
בְּלִי עֵינֶיךָ לַעֲצֹם
עַד הָאוֹר לִקְרַאת הַיּוֹם.

זֹהַרְךָ בָּהִיר זָעִיר
אֶת כֻּלָּם בְּלֵיל מֵאִיר:
מַה אַתָּה? אֵין לִי הֶסְבֵּר,
אַךְ נַצְנֵץ, כּוֹכָב, הָאֵר!

Percy Bysshe Shelley

Ozymandias

I met a traveller from an antique land,
Who said—“Two vast and trunkless legs of stone
Stand in the desert. . . . Near them, on the sand,
Half sunk a shattered visage lies, whose frown,
And wrinkled lip, and sneer of cold command,
Tell that its sculptor well those passions read
Which yet survive, stamped on these lifeless things,
The hand that mocked them, and the heart that fed;
And on the pedestal, these words appear:
My name is Ozymandias, King of Kings;
Look on my Works, ye Mighty, and despair!
Nothing beside remains. Round the decay
Of that colossal Wreck, boundless and bare
The lone and level sands stretch far away.”

Percy Bysshe Shelley

Good-Night

Good-night? ah! no; the hour is ill
Which severs those it should unite;
Let us remain together still,
Then it will be good night.

How can I call the lone night good,
Though thy sweet wishes wing its flight?

שיר ערש https://www.youtube.com/watch?v=ScmQfUbMJVo

פֶּרְסִי בִּישִׁי שֶׁלִי (1792-1822)

אוֹזִימַנְדִיאָס

(*

פָּגַשְׁתִּי מְטַיֵּל מֵאֶרֶץ עֲתִיקָה. הָאִישׁ אָמַר:
"שְׁתֵּי רַגְלֵי אֶבֶן אִי-פַּעַם רָאִיתִי, וּמֵהֶן נִשְׁמָטָת
עֶמְדָה אַנְדַּרְטָה עֲצוּמָה, חֲצִי שְׁקוּעָה בְּחוֹל מִדְבָּר.
פָּנֶיהָ הַמְּרֻסָּקוֹת, מִצְחָהּ, שְׂפָתָהּ הַמְּקֻמָּטָת,
גִּחוּךְ שְׁתַלְטָן אַכְזָר - סִפְּרוּ לְךָ שֶׁהַפָּסָל חָקַר
אֶת יְצָרָיו הָאִישׁ עוֹד בְּחַיָּיו, וּכְשֶׁאוֹתָם פָּתַר,
הִטְבִּיעַ בְּחֻמְרֵי עָפָר, שֶׁאֵין בָּהֶם קֶרְטוֹב חַיִּים,
אֶת עוֹז יָדוֹ שֶׁלָּעֲגָה לְכֹל, שֶׁחָשׁ לִבּוֹ הַמַּר;
וְעַל הָאֶדֶן רֶצֶף שֶׁל מִלִּים שֶׁעַד עַתָּה מוֹפִיעַ:
"שְׁמִי אוֹזִימַנְדִיאָס, אֲדוֹן עוֹלָם וּמֶלֶךְ הַמְּלָכִים;
הִתְבּוֹנְנוּ בְּמַעֲשַׂי, בְּכוֹחַ שֶׁאֶתְכֶם מַכְנִיעַ!"...
אֲפִלּוּ זֵכֶר לֹא נִשְׁאַר כָּעֵת כְּבָר מֵאוֹתָם יָמִים,
וּסְבִיב אוֹתָן חֻרְבּוֹת עֲנָקִיּוֹת כָּרֵגַע מִשְׁתָּרֵעַ
יָם שֶׁל חוֹלוֹת שְׁטוּחִים, אֲשֶׁר נִרְאֶה לְמֻרְחָקִים.

*) אוזימנדיאס – שם יווני של הפרעה רעמסס השני

פֶּרְסִי בִּישִׁי שֶׁלִי (1792-1822)

לַיְלָה טוֹב

מַה? לַיְלָה טוֹב? לֹא! הַשָּׁעָה הִיא בְּוַדַּי חוֹלָה
אִם הִיא בֵּין אֵלֶּה מַפְרִידָה שֶׁקָּמָה לֶאֱסֹף;
הִשָּׁאֲרִי, מַחְמַל נַפְשִׁי, עוֹד לְשָׁעָה קַלָּה,
יִהְיֶה הַלַּיְלָה טוֹב.

לִהְיוֹת בּוֹדֵד? אֵיךְ אֶז אוּכַל לִקְרֹא לְלַיְלָה טוֹב,
אִם תְּשׁוּקָתֵךְ הַמְּתוּקָה תָּגוּז כְּבָר בְּמָעוֹף?

Be it not said, thought, understood —
Then it will be--good night.

To hearts which near each other move
From evening close to morning light,
The night is good; because, my love,
They never say good-night.

John Clare

I Am!

I am! yet what I am none cares or knows,
My friends forsake me like a memory lost;
I am the self-consumer of my woes,
They rise and vanish in oblivious host,
Like shades in love and death's oblivion lost;
And yet I am! and live with shadows tost

Into the nothingness of scorn and noise,
Into the living sea of waking dreams,
Where there is neither sense of life nor joys,
But the vast shipwreck of my life's esteems;
And e'en the dearest—that I loved the best—
Are strange—nay, rather stranger than the rest.

I long for scenes where man has never trod;
A place where woman never smil'd or wept;
There to abide with my creator, God,
And sleep as I in childhood sweetly slept:
Untroubling and untroubled where I lie;
The grass below—above the vaulted sky.

John Keats

לָכֵן אָסוּר לָנוּ אֶת זֶה לוֹמַר וְלַחֲשֹׁב -
יִהְיֶה הַלַּיְלָה טוֹב.

לְלֵבָבוֹת, שֶׁזֶּה עִם זֶה בְּאַהֲבָה נָעִים
מִשְׁעַת הָעֶרֶב וְעַד אוֹר הַבֹּקֶר הַקָּרוֹב,
הַלַּיְלָה טוֹב, אֲהוּבָתִי, אִם שְׁנַיִם לֹא אוֹמְרִים
אַף פַּעַם לַיְלָה טוֹב.

ג'ון קְלֵר (1793-1864)

אֲנִי קַיָם!
*)
אֲנִי קַיָם! אַךְ אִישׁ לֹא מִתְעַנְיֵן,
בֵּין חֲבֵרַי נִמְחָק מִזִּכָּרוֹן;
לְצָרוֹתַי אֲנִי - צַרְכָּן מִסְפֵּן,
בָּאוֹת, נֶעֱלָמוֹת בְּתוֹךְ הָמוֹן,
כְּמוֹ אַהֲבָה וּמָוֶת נְגוֹזִים;
בְּכָל זֹאת אֲנִי חַי עִם הַצְּלָלִים,

נִזְרָק לְאַיִן שֶׁל רַעַשׁ וְזִלְזוּל,
לְתוֹךְ הַיָּם הַחַי שֶׁל הַזָּיוֹת,
לְלֹא חַיִּים, שְׂמָחוֹת – חֻלּוֹם בָּהוּל,
שִׁבְרֵי סְפִינַת חַיַּי, חִלְקֵי מַרְאוֹת;
וּמִי שֶׁלִּי הָיָה הֲכִי יָקָר -
עַכְשָׁיו זָר - לֹא, מוּזָר - מֵהַשְּׁאָר.

תְּנוּ לִי פִּנָּה בָּהּ גֶּבֶר לֹא נִרְאֶה,
אִשָּׁה לֹא מְחַיֶּכֶת, לֹא בּוֹכָה -
לְהִשָּׁאֵר עִם אֱלֹהַי, עִם הַבּוֹרֵא,
לִישֹׁן כְּמוֹ בְּיַלְדוּת, בִּשְׁנַת בְּרָכָה,
בְּלִי הַטְרָדוֹת, בְּלִי זְמַן וּבְלִי מָקוֹם -
תַּחְתַּי רַק עֶשֶׂב, מֵעָלַי מָרוֹם.

*) השיר נכתב בבית חולים לחולי נפש

ג'ון קיטס (1795-1821)

Bright star, would I were stedfast as thou art

Bright star, would I were stedfast as thou art—
Not in lone splendour hung aloft the night
And watching, with eternal lids apart,
Like nature's patient, sleepless Eremite,
The moving waters at their priestlike task
Of pure ablution round earth's human shores,
Or gazing on the new soft-fallen mask
Of snow upon the mountains and the moors—
No—yet still stedfast, still unchangeable,
Pillow'd upon my fair love's ripening breast,
To feel for ever its soft fall and swell,
Awake for ever in a sweet unrest,
Still, still to hear her tender-taken breath,
And so live ever—or else swoon to death.

John Keats

When I have Fears That I May Cease to Be

When I have fears that I may cease to be
Before my pen has gleaned my teeming brain,
Before high-pilèd books, in charactery,
Hold like rich garners the full ripened grain;
When I behold, upon the night's starred face,
Huge cloudy symbols of a high romance,
And think that I may never live to trace
Their shadows with the magic hand of chance;
And when I feel, fair creature of an hour,
That I shall never look upon thee more,
Never have relish in the faery power
Of unreflecting love—then on the shore

כּוֹכָב בָּהִיר, אִלּוּ הָיִיתִי תָּמִידִי כָּמוֹךָ

אִלּוּ אוֹתִי תָּמִידִי כָּמוֹךָ אֵל בָּרָא,
לֹא בִּפְאֵר בּוֹדֵד הָיִיתִי עֵר בְּלֵיל,
וּכְמוֹ נָזִיר סַבְלָן שֶׁל טֶבַע, בְּמוֹרָא
צוֹפֶה בְּמִתְרַחֵשׁ סְבִיבִי, וּמִתְפַּעֵל:
מַמַּיִם, בְּחוֹפֵי עוֹלָם שֶׁל בְּנֵי אָדָם,
נָעִים וּמַתִּיזִים לְפִי מִנְהָג כְּמָרִים,
אוֹ מִכְסוּי הַשֶּׁלֶג שֶׁפִּתְאוֹם מֻקְדָּם
נָפַל אֶתְמוֹל עַל הַהָרִים וְהַבָּתִּים -
לֹא כָּךְ - עוֹדִי תָּמִידִי וּבְלִתִּי מִשְׁתַּנֶּה,
הָיִיתִי עַל הַשֵּׁד אֲהוּבָתִי הָרַךְ
לְנָצַח חָשׁ אוֹתוֹ יוֹרֵד וְשׁוּב גּוֹאֶה,
לְנָצַח עֵר וְשָׁשׁ בְּמֶתֶק מְבֹרָךְ,
שׁוֹמֵעַ אֶת נְשִׁימָתָהּ הָעֲדִינָה...
וְכָךְ לִחְיוֹת לָעַד - אוֹ מָוֶת הוּא עֶדְנָה.

ג'ון קִיטְס (1795-1821)

וּכְשֶׁאֲנִי פּוֹחֵד שֶׁמָּא אַחְדַּל לִהְיוֹת

וּכְשֶׁאֲנִי פּוֹחֵד שֶׁמָּא אַחְדַּל לִהְיוֹת
לִפְנֵי שֶׁאֶסְּוֹף בַּעֵט אֶת הַתְּבוּנָה
בְּעֶרְמוֹת סְפָרִים, בְּתוֹךְ הַמַּמְגֵּרוֹת,
כְּמוֹ שֶׁקּוֹצְרִים אוֹסְפִים בְּסָתָיו אֶת הַתְּבוּאָה;
וְכַאֲשֶׁר אֲנִי רוֹאֶה, עַל פְּנֵי הַלַּיְל
סְמָלֵי רוֹמַנְטִיקָה גְּבוֹהָה מְעֻנָּנִים,
שֶׁלַּעֲקֹב אַחֲרֵיהֶם כְּבָר לֹא אוּכַל -
לֹא בְּמִקְרֶה, לֹא בְּעֶזְרַת שַׂרְבִּיט קְסָמִים;
וּכְשֶׁאֲנִי מַרְגִּישׁ, יְצוּר שֶׁל הַשָּׁעָה,
שֶׁמָּא לֹא אֶסְתַּכֵּל עָלַיִךְ, עַד הַסּוֹף,
לֹא אֶתְעַנֵּג בְּנֵס מֻפְלָא שֶׁל אַהֲבָה
בְּלִי שְׁקוּלֵי דַּעַת, בְּלִי כְּלוּם - עֲלֵי הַחוֹף

Of the wide world I stand alone, and think
Till love and fame to nothingness do sink.

Elizabeth Barrett Browning

How Do I Love Thee?

How do I love thee? Let me count the ways.
I love thee to the depth and breadth and height
My soul can reach, when feeling out of sight
For the ends of being and ideal grace.
I love thee to the level of every day's
Most quiet need, by sun and candle-light.
I love thee freely, as men strive for right.
I love thee purely, as they turn from praise.
I love thee with the passion put to use
In my old griefs, and with my childhood's faith.
I love thee with a love I seemed to lose
With my lost saints. I love thee with the breath,
Smiles, tears, of all my life; and, if God choose,
I shall but love thee better after death.

Henry Wadsworth Longfellow

A Psalm of Life

What the Heart of the Young Man Said to the Psalmist

Tell me not, in mournful numbers,
    Life is but an empty dream!—
For the soul is dead that slumbers,
    And things are not what they seem.

Life is real! Life is earnest!
    And the grave is not its goal;

אָז אֶהֱגֶה לְבַד, עַד שֶׁתִּרְאֶה הָעַיִן
אֵיךְ אַהֲבָה וּתְהִילָה שׁוֹקְעוֹת לָאַיִן.

אֱלִיזַבֶּת בָּארֶט בְּרָאוּנִינְג (1806-1861)

אֵיךְ אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתְךְ?

וְאֵיךְ אֲנִי אוֹתְךְ אוֹהֶבֶת? אֶסַפֵּר.
עַד עֹמֶק, רֹחַב, גֹּבַהּ שֶׁנַּפְשִׁי
לָגַעַת יְכוֹלָה – לֹא מַמָּשִׁי,
מִחוּץ לִטְוַח רְאִיָּה, רָחוֹק יוֹתֵר.
אוֹהֶבֶת סְתָם כְּמוֹ שֶׁמֶשׁ, אוֹר שֶׁל נֵר,
כְּמוֹ כָּל דָּבָר פָּשׁוּט; כְּמוֹ אֲנָשִׁים
שֶׁמְּחַפְּשִׂים אֱמֶת – כְּלִיל חָפְשִׁי,
מִי שֶׁוִּתְּרוּ עַל שֶׁבַח וּפְאֵר.
אוֹהֶבֶת בִּתְשׁוּקָה שֶׁמְּקוֹרָהּ
בְּכָל יָגוֹן עָבָר, בְּאֹמֶן יַלְדוּתִי,
בְּאַהֲבָה שֶׁמֻּתָּה לִכְאוֹרָה
עִם כָּל קְדוֹשַׁי עָבָר; בִּנְשִׁימָתִי,
בְּחִיּוּכִים, דְּמָעוֹת. לַאֵל בְּרֵרָה,
וְאֶאֱהַב יוֹתֵר אַחַר מוֹתִי.

הֶנְרִי וַוסְוורת לוֹנְגְפֶלוֹ (1807-1882)

מִזְמוֹר לְחַיִּים

מה אמר לב הצעיר למחבר מזמורים

אַל תֹּמַר כְּאוֹטוֹרִיטָה:
    הַחַיִּים – חֲלוֹם עָקָר! -
בְּנִמְנוּם הַנֶּפֶשׁ מֵתָה,
    סוֹד דְּבָרִים מֵעַיִן נִסְתָּר.

מַטָּרַת חַיִּים – לֹא קֶבֶר,
    הַחַיִּים אֲמִתִּיִּים;

Dust thou art, to dust returnest,
Was not spoken of the soul.

Not enjoyment, and not sorrow,
Is our destined end or way;
But to act, that each to-morrow
Find us farther than to-day.

Art is long, and Time is fleeting,
And our hearts, though stout and brave,
Still, like muffled drums, are beating
Funeral marches to the grave.

In the world's broad field of battle,
In the bivouac of Life,
Be not like dumb, driven cattle!
Be a hero in the strife!

Trust no Future, howe'er pleasant!
Let the dead Past bury its dead!
Act,—act in the living Present!
Heart within, and God o'erhead!

Lives of great men all remind us
We can make our lives sublime,
And, departing, leave behind us
Footprints on the sands of time;

Footprints, that perhaps another,
Sailing o'er life's solemn main,
A forlorn and shipwrecked brother,
Seeing, shall take heart again.

Let us, then, be up and doing,
With a heart for any fate;
Still achieving, still pursuing,

"מֵהָאֶפֶר אֶל הָאֶפֶר"
עַל הַנֶּפֶשׁ לֹא אוֹמְרִים.

צַעַר, נַחַת בִּשְׁבִילֵנוּ
לֹא הַדֶּרֶךְ, לֹא הַסּוֹף .
לַעֲשׂוֹת! מָחָר תִּהְיֶינָה
רְחוֹקִים מֵחוֹל הַחוֹף.

לְפִסְגוֹת קָשֶׁה לָלֶכֶת:
לֵב רַב כּוֹחַ לִכְאוֹרָה,
אַךְ פּוֹעֵם כְּתֹף - שִׁיר לֶכֶת
שֶׁבַּדֶּרֶךְ לִקְבוּרָה.

כְּשֶׁהַסַּכָּנָה נִשְׁקֶפֶת,
כְּשֶׁהַקֶּרֶב מַמָּשׁ לֹא קַל,
לֹא בָּקָר מֻנַּה לְרֶפֶת
וְאֻלָּם - הֱיֵה חַיָּל.

הָעָתִיד יָבוֹא עִם שַׂחַר,
הֶעָבָר יִקְבֹּר מֵתָיו.
בְּהֹוֶה פְּעַל עַד סַהַר -
לֵב בְּפָנִים, הָאֵל עָלָיו!

לַנִּשְׁגָּב נָבִיא חַיֵּינוּ,
עוֹד מֻהַגְּדוֹלִים נִלְמַד,
וְנַשְׁאִיר אֶת עִקְבוֹתֵינוּ
עַל חוֹלוֹת הַזְּמַן לָעַד.

עִקְבוֹתֵינוּ עוֹד יוֹעִילוּ
לְאָדָם אַחֵר, נָטוּשׁ
וְאוֹבֵד עֵצוֹת כְּאִלּוּ -
וְיַמְשִׁיךְ חָזָק, נָחוּשׁ.

בּוֹאוּ נָקוּם, נֵלֵךְ בְּלִי רַעַד,
מוּכָנִים גּוֹרָל לִסְרֹד,
לְהַשִּׂיג, לִרְדֹּף כָּל יַעַד,

Learn to labor and to wait.

Henry W. Longfellow

A Gleam Of Sunshine

This is the place. Stand still, my steed,
  Let me review the scene,
And summon from the shadowy Past
  The forms that once have been.

The Past and Present here unite
  Beneath Time's flowing tide,
Like footprints hidden by a brook,
  But seen on either side.

Here runs the highway to the town;
  There the green lane descends,
Through which I walked to church with thee,
  O gentlest of my friends!

The shadow of the linden-trees
  Lay moving on the grass;
Between them and the moving boughs,
  A shadow, thou didst pass.

Thy dress was like the lilies,
  And thy heart as pure as they:
One of God's holy messengers
  Did walk with me that day.

I saw the branches of the trees
  Bend down thy touch to meet,
The clover-blossoms in the grass

לַעֲבֹד וּלְחַכּוֹת.

הֶנְרִי ו. לוֹנְגְפֶלוֹ (1807-1882)

קֶרֶן הַשֶּׁמֶשׁ

עֲמֹד סוּסִי, מִכָּאן אֶפְשָׁר
לִסְקֹר אֶת הַמַּרְאֶה,
לִקְרֹא מֵחֹשֶׁךְ הֶעָבָר
לְצֵל אֵזוֹר פּוֹרֶה.

כָּאן הֶעָבָר וְהַהֹוֶה
בִּזְמַן מִתְאַחֲדִים,
כְּך עֲקֵבִים שֶׁגַּל מַסְוֶה,
מִן הַגַּדּוֹת נִרְאִים.

זֶה כְּבִישׁ מָהִיר לְעֲיָרָה,
וְזֶה נָתִיב מֵצָל,
דַּרְכּוֹ אֵי-אָז לַכְּנֵסִיָּה,
הָלַכְתְּ אִתִּי, מַחְמָל!

לְמַטָּה צֵל עֵצֵי טִלְיָה
עַל רֹוַח הַדֶּשֶׁא זָז;
בֵּינָם לְבֵין הַתְּעָלָה
כְּצֵל עָבַרְתְּ כָּאן אָז.

לְחֻבַּצֶּלֶת שִׂמְלָתֵךְ
לִבֵּךְ דּוֹמָה הָיָה,
כְּאִלּוּ אֵל לִי אֶת דְּמוּתֵךְ
נָתַן כְּהֶזְיָה.

הִתְכּוֹפְפוּ עַנְפֵי עֵצִים
וְנִמְשְׁכוּ אֵלַיִךְ,
תִּלְתְּנֵן מֵעֲשֶׂב קָם מַקְדִּים

Rise up to kiss thy feet,	אֶת נְשִׁיקַת רַגְלַיִךְ,
"Sleep, sleep to-day, tormenting cares, Of earth and folly born!" Solemnly sang the village choir On that sweet Sabbath morn.	"יְשַׁן, עִם צָרוֹתָיו הַנַּח אֶת מִי שֶׁבּוּר נוֹלַד!" בְּמַקְהֵלָה הֵם שָׁרוּ כָּךְ בְּשֶׁחֲרִית שַׁבָּת.
Through the closed blinds the golden sun Poured in a dusty beam, Like the celestial ladder seen By Jacob in his dream.	מֵחוּץ הַשֶּׁמֶשׁ צִיְּרָה קוֹרוֹת בְּאוֹר זָהֹב, בְּמִין סֻלָּם, אוֹתוֹ רָאָה בְּחֲלוֹמוֹ יַעֲקֹב.
And ever and anon, the wind, Sweet-scented with the hay, Turned o'er the hymn-book's fluttering leaves That on the window lay.	וְאֶת דַּפֵּי הַתְּהִלִּים הָרוּחַ דְּפְדְּפָה, מְלֵאַת רֵיחוֹת הָעֲשָׂבִים וְהִיא לֹא הִתְעַיְּפָה.
Long was the good man's sermon, Yet it seemed not so to me; For he spake of Ruth the beautiful, And still I thought of thee.	שָׁח הַמַּטִּיף, בְּאֲרִיכוּת הַמְשִׁיךְ, הָיִיתִי עֵר, כִּי הוּא דִּבֵּר עַל יְפִי רוּת - לִבִּי עָלַיִךְ דִּבֵּר.
Long was the prayer he uttered, Yet it seemed not so to me; For in my heart I prayed with him, And still I thought of thee.	הוּא הִתְפַּלֵּל, מִלְּמֵל זְמַן רַב, אַךְ לֹא נִרְאָה לִי כָּךְ; הָיִיתִי בִּתְפִלָּה נִלְהָב, כִּי הִתְפַּלַּלְתִּי לָךְ.
But now, alas! the place seems changed; Thou art no longer here: Part of the sunshine of the scene With thee did disappear.	אֲבוֹי! הַכֹּל כָּאן הִשְׁתַּנָּה; כָּל הַמַּרְאֶה הֶעָם, כְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ הַשָּׁנָה אִתַּךְ כְּבָר נֶעֱלַם.
Though thoughts, deep-rooted in my heart, Like pine-trees dark and high, Subdue the light of noon, and breathe A low and ceaseless sigh;	אִם כִּי מַחֲשֻׁבוֹת בַּלֵּב, כְּמוֹ אֹרֶן מֻשְׁרָשׁוֹת, הִכְנִיעוּ אֶת הָאוֹר, כּוֹאֵב לִבִּי כָּל כָּךְ תְּקוּפוֹת.

This memory brightens o'er the past,
As when the sun, concealed
Behind some cloud that near us hangs
Shines on a distant field.

Henry Wadsworth Longfellow

The Arrow and the Song

I shot an arrow into the air,
It fell to earth, I knew not where;
For, so swiftly it flew, the sight
Could not follow it in its flight.

I breathed a song into the air,
It fell to earth, I knew not where;
For who has sight so keen and strong,
That it can follow the flight of song?

Long, long afterward, in an oak
I found the arrow, still unbroke;
And the song, from beginning to end,
I found again in the heart of a friend.

Caroline Elizabeth Sarah Norton

I Do Not Love Thee

I do not love thee!—no! I do not love thee!
And yet when thou art absent I am sad;
And envy even the bright blue sky above thee,
Whose quiet stars may see thee and be glad.

I do not love thee!—yet, I know not why,

הַשֶּׁמֶשׁ הִסְתַּתְּרָה כָּעֵת
מֵאֲחוֹרֵי עָנָן,
אֲבָל בְּזִכָּרוֹן לוֹהֵט
אוֹרָהּ וְרַעֲנָן.

הֶנְרִי וַודְסְוורת' לוֹנְגְפֶלוֹ (1807-1882)

הַחֵץ וְהַשִּׁיר

יָרִיתִי חֵץ לָאֲוִיר אֶל עַל,
וְלֹא יָדַעְתִּי אֵיפֹה הוּא נָפַל;
כָּל כָּךְ מַהֵר הָיָה הַמָּעוֹף,
שֶׁאִי-אֶפְשָׁר אַחֲרָיו לַעֲקֹב.

נָשַׁפְתִּי שִׁיר לָאֲוִיר אֶל עַל,
וְלֹא יָדַעְתִּי אֵיפֹה הוּא נָפַל;
לְמִי יֵשׁ מַבָּט נוֹקֵב וּמָהִיר
לַעֲקֹב אַחֲרֵי מָעוֹף הַשִּׁיר?

הַרְבֵּה אַחַר כָּךְ, בְּאַלּוֹן הָדוּר
נִמְצָא חִצִּי, עֲדַיִן לֹא שָׁבוּר;
וְהַשִּׁיר, מִתְּחִלָּתוֹ עַד הַסּוֹף,
מָצָאתִי בְּלֵב חֲבֵרִי הַטּוֹב.

קָרוֹלִינה אֶלִיזַבֶּת שָׂרָה נוֹרטוֹן (1808-1877)

אֲנִי לֹא אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ

לֹא, אֲנִי לֹא אוֹהֶבֶת לְגַמְרֵי אוֹתָךְ!
אַךְ בְּהֶעְדֵּרְךָ אֲנִי כֹּה עֲצוּבָה,
מְקַנֶּאת בָּרָקִיעַ מִשּׁוּם שֶׁבְּךָ
כּוֹכָבָיו דּוֹמֵמִים מַבִּיטִים בְּשִׂמְחָה.

לֹא אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ! לָמָּה? בְּלִי דַּעַתִּי.

Whate’er thou dost seems still well done, to me:
And often in my solitude I sigh
That those I do love are not more like thee!

I do not love thee!—yet, when thou art gone,
I hate the sound (though those who speak be dear)
Which breaks the lingering echo of the tone
Thy voice of music leaves upon my ear.

I do not love thee!—yet thy speaking eyes,
With their deep, bright, and most expressive blue,
Between me and the midnight heaven arise,
Oftener than any eyes I ever knew.

I know I do not love thee! yet, alas!
Others will scarcely trust my candid heart;
And oft I catch them smiling as they pass,
Because they see me gazing where thou art.

Alfred, Lord Tennyson

Crossing the Bar

Sunset and evening star,
And one clear call for me!
And may there be no moaning of the bar,
When I put out to sea,

But such a tide as moving seems asleep,
Too full for sound and foam,
When that which drew from out the boundless deep
Turns again home.

Twilight and evening bell,
And after that the dark!
And may there be no sadness of farewell,

דַּעַתִי הִיא לְכָל מַעֲשֶׂיךָ נוֹחָה.
וּתְקוּפוֹת נֶאֱנָחֶת בְּקוֹר בְּדִידוּתִי,
כִּי כָּל הָאֲהוּבִים, כֹּה שׁוֹנִים הֵם מִמְּךָ!

לֹא אוֹהֶבֶת! - אֲבָל כְּשֶׁאַתָּה נֶעֱלָם,
אָז שָׂנוּא לִי הַקּוֹל שֶׁל קְרוֹבִים כָּאן אֵלַי,
שֶׁשּׁוֹבֵר אֶת הַהֵד הַמַּמְשִׁיךְ וְנָדָם
שֶׁל קוֹלְךָ הֶצָלוּל הַנִּשְׁמָע בְּאָזְנַי.

לֹא אוֹהֶבֶת! עֵינֶיךָ אֵלַי מְדַבְּרוֹת,
וְאוֹרָן הֶכָּחֹל, הֶעָמוֹק כֹּה מַכְסִים,
הֵן בֵּינִי וּלְבֵין הַשָּׁמַיִם עוֹלוֹת
בְּחָצוֹת לֵיל תְּקוּפוֹת מֵעֵינַי אֲחֵרִים.

לֹא אוֹהֶבֶת אוֹתְךָ! אֲחֵרִים, הֵם - אֲבוֹי! -
כַּנִּרְאֶה לֹא טוֹעִים לְלִבִּי הֶיָּשֶׁר;
וְרָאִיתִי: הֵם מְחַיְכִים מֵאַחֲרַי,
כִּי בָּרוּר: מַבָּטִי רַק אֵלֶיךָ נִקְשָׁר.

אַלְפְרֶד, לוֹרְד טֶנִיסוֹן (1809-1892)

חֲצִית הַשְּׁרְטוֹן

שְׁקִיעָה, אוֹר נֹגַהּ בַּר.
קוֹרְאִם אֵלַי מִשָּׁם!
לְוַאי וְהַשְּׁרְטוֹן לֹא יֵאָנַח, כְּשֶׁכְּבָר
אַפְלִיג לְיָם.

הַזֶּרֶם נָם. לְקֶצֶף וּלְקוֹל
אֵין בַּמִּפְרָץ מָרְחָב.
מֵי שֶׁנִּלְקַח מִמְּצוּלָה אֲתְמוֹל,
הַבַּיְתָה שָׁב.

צְלִיל, דְּמְדוּמִים, הָעֵת
לַחֹשֶׁךְ בְּלִי קֵצֶה!
וְהַלְוַאי בְּלִי עֶצֶב נִפָּרֵד,

When I embark;

For tho' from out our bourne of Time and Place
The flood may bear me far,
I hope to see my Pilot face to face
When I have crost the bar.

Alfred, Lord Tennyson

The Eagle

He clasps the crag with crooked hands;
Close to the sun in lonely lands,
Ring'd with the azure world, he stands.

The wrinkled sea beneath him crawls;
He watches from his mountain walls,
And like a thunderbolt he falls.

Alfred, Lord Tennyson

Break, Break, Break

Break, break, break,
On thy cold gray stones, O Sea!
And I would that my tongue could utter
The thoughts that arise in me.

O, well for the fisherman's boy,
That he shouts with his sister at play!
O, well for the sailor lad,
That he sings in his boat on the bay!

כְּשֶׁכְּבָר אֵצֵא;

אִם כִּי, לְשׁוּם מָקוֹם וּזְמַן מֻשָּׁט
לְבוֹא אֲנִי נָכוֹן,
כִּלִּי תִּקְוָה לִפְגֹּשׁ אֶת הַמֵּט
מֵעֵבֶר לַשְּׁרטוֹן.

1889

(ראה הערות במדור "כתבות" של האתר הזה)

אַלְפְרֵד, לוֹרְד טֶנִיסוֹן (1809-1892)

הַנֶּשֶׁר

הוּא אוֹחֵז בְּצוּקִים בְּיָדִים כְּפוּפוֹת;
לֹא רָחוֹק מֵהַשֶּׁמֶשׁ בְּאֲרָצוֹת בּוֹדְדוֹת
הוּא עוֹמֵד מְאֹרָס לְעוֹלָם הַפְּסָגוֹת,.

וְתַחְתָּיו מְקֻמָּט יָם הַתְּחֵלֶת זוֹחֵל;
הוּא צוֹפֶה מִקְּירוֹת הַהָרִים עַל תֵּבֵל,
וּכְמוֹ רַעַם בְּיוֹם בָּהִיר מַטָּה נוֹפֵל.

אַלְפְרֵד, לוֹרְד טֶנִיסוֹן (1809-1892)

שְׁבֹר, שְׁבֹר, שְׁבֹר

שְׁבֹר, שְׁבֹר, שְׁבֹר, הַיָּם,
אֶת אַבְנֶיךָ הָאֲפוֹרוֹת!
לוּ לְשׁוֹנִי תּוּכַל לְבַטֵּא
אֶת הַמַּחֲשָׁבוֹת שֶׁבִּי עוֹלוֹת.

הָהּ, כַּמָּה טוֹב לְבֶן הַדַּיָּג,
שֶׁצּוֹעֵק עִם אֲחוֹתוֹ וְלָץ!
הָהּ, כַּמָּה טוֹב לְנַעַר מַלָּח,
הַשָּׁר בְּסִירָה שֶׁלּוֹ בְּמִפְרָץ!

And the stately ships go on
To their haven under the hill;
But O for the touch of a vanish'd hand,
And the sound of a voice that is still!

Break, break, break
At the foot of thy crags, O Sea!
But the tender grace of a day that is dead
Will never come back to me.

Alfred Lord Tennyson

Nothing Will Die

When will the stream be aweary of flowing
Under my eye? When will the wind be aweary of blowing
Over the sky? When will the clouds be aweary of fleeting?
When will the heart be aweary of beating? And nature die?
Never, oh! never, nothing will die?
The stream flows,
The wind blows,
The cloud fleets,
The heart beats,
Nothing will die.

Nothing will die;
All things will change
Through eternity.
'Tis the world's winter;
Autumn and summer
Are gone long ago;
Earth is dry to the centre,
But spring, a new comer,
A spring rich and strange,
Shall make the winds blow

הַסְּפִינוֹת רַבֵּי-הוֹד מַגִּיעוֹת
לְמִקְלָטָם בְּצֵל הַגִּבְעָה;
אַךְ אוֹי לְמַגָּע הַיָּד שֶׁעָבְדָה,
לְצִלְיל הַקּוֹל שֶׁנָּדַם וְגָוַע!

שְׁבֹר, שְׁבֹר, שְׁבֹר, הַיָּם,
אֶת כָּל מַרְגְּלוֹת סְלָעֶיךָ שְׁבֹר!
אַךְ הַחֵן הָרַךְ שֶׁל הַיּוֹם שֶׁמֵּת
לְעוֹלָם אֵלַי לֹא יַחֲזֹר.

אַלְפְרֶד לוֹרְד טֶנִיסוֹן (1809-1892)

שׁוּם דָּבָר לֹא יָמוּת

מָתַי הַזֶּרֶם יִתְעַיֵּף לִזְרֹם
מוּל עֵינַי? מָתַי הָרוּחַ תֶּתְעַיֵּף לִנְשֹׁב פִּתְאוֹם
בַּשָּׁמַי? וּמָתַי הֶעָנָנִים יִתְעַיְּפוּ לָעוּף בַּמָּרוֹם?
מָתַי הַלֵּב שֶׁלִּי יִתְעַיֵּף לִפְעֹם? וְהַטֶּבַע יָמוּת?
לְעוֹלָם, אוֹי! לְעוֹלָם, שׁוּם דָּבָר לֹא יָמוּת?
הַזְּרִימָה נִמְשֶׁכֶת,
הָרוּחַ לֹא דּוֹעֶכֶת,
הֶעָנָנָה עוֹבֶרֶת,
פְּעִימַת הַלֵּב חוֹזֶרֶת,
שׁוּם דָּבָר לֹא יָמוּת.

שׁוּם דָּבָר לֹא יָמוּת;
הַדְּבָרִים יִשְׁתַּנּוּ לִבְלִי הֵכֵּר
כָּל שְׁנוֹת הַנֶּצַח.
הִנֵּה, בָּא לְעוֹלָם הַחֹרֶף;
הַקַּיִץ וְהַסְּתָיו הַחַלָּשׁ
הִסְפִּיקוּ מִזְּמַן לַחֲלֹף;
כָּל הָאָרֶץ אֲחוּזַת חֹרֶב,
אַךְ הֵאָבִיב בָּא חָדָשׁ,
אָבִיב עָשִׁיר, רַב פְּאֵר,
חָזְרוּ הָרוּחוֹת לִנְשֹׁב

Round and round,
Through and through,
Here and there,
Till the air
And the ground
Shall be filled with life anew.
The world was never made;
It will change, but it will not fade.
So let the wind range;
For even and morn
Ever will be
Through eternity.
Nothing was born;
Nothing will die;
All things will change.

Edgar Allan Poe

Alone

From childhood's hour I have not been
As others were—I have not seen
As others saw—I could not bring
My passions from a common spring—
From the same source I have not taken
My sorrow—I could not awaken
My heart to joy at the same tone—
And all I lov'd—*I* lov'd alone—
Then—in my childhood—in the dawn
Of a most stormy life—was drawn
From ev'ry depth of good and ill
The mystery which binds me still—
From the torrent, or the fountain—
From the red cliff of the mountain—
From the sun that 'round me roll'd

שְׁתִי וְעֶרֶב,
מְסָבִיב,
פֹּה וְשָׁם;
הָאֲוִיר שׁוּב צַח וְחַם,
מִתְמַלֵּא חַיִּים כָּל רֶגֶב
בְּאָבִיב.
הָעוֹלָם הַזֶּה לֹא נוֹצַר:
מִשְׁתַּנֶּה, אַךְ לֹא נִגְמָר.
אָז תְּנוּ לָנוּעַ לְרוּחוֹת;
עֶרֶב, בֹּקֶר- הֵם לָעַד
וְיִהְיוּ
כָּל שְׁנוֹת הַנֶּצַח.
שׁוּם דָּבָר לֹא נוֹלַד;
שׁוּם דָּבָר לֹא יָמוּת;
דִּין הַכֹּל לְהִשְׁתַּנוֹת.

אֶדְגָּר אַלָּן פּוֹ (1809-1849)

לְבַד

אֲנִי לֹא מֻסָּגָל לִרְאוֹת
כְּמוֹ אֲחֵרִים; - אֶת הַתְּשׁוּקוֹת
לִשְׁאֹב נַפְשִׁי, אַךְ לַשָּׁוְא,
מֵהַמַּעְיָן הַמְּשֻׁתָּף,
לָחוּשׁ אִתָּם אֶת הַכְּאֵב,
וּלְעוֹרֵר שִׂמְחָה בַּלֵּב
עִם אֲחֵרִים בְּצִלִּיל אֶחָד -
אָהַבְתִּי אֶת הַכֹּל לְבַד
מִשַּׁחַר יַלְדוּתִי - וְאָז -
מָשַׁכְתִּי אֶת הַסּוֹד, הָרָז
שֶׁמְּרַתֵּק לוֹ עַד הַיּוֹם -
מֵעֹמֶק טוֹב וְרַע, מִתְּהוֹם,
מֵהַפְסָגָה וּמִצּוּקָהּ -
מִסֶּלַע אוֹ מִמִּזְרָקָה –
אוֹ מֵהַשֶּׁמֶשׁ שֶׁעָלָה

In its autumn tint of gold—	בְּגוֹן זָהֳב סְתָיוִי שֶׁלָּה -
From the lightning in the sky	מֵהַבָּרָק שֶׁבְּהֶרֶף עַיִן
As it pass'd me flying by—	עוֹבֵר עָלַי פִּתְאוֹם וְאַיִן -
From the thunder, and the storm—	מֵרַעַם, מֵעָנָן גּוֹלֵשׁ
And the cloud that took the form	בְּצוּרָתוֹ שֶׁהוּא לוֹבֵשׁ
(When the rest of Heaven was blue)	(שְׁאָר הָרוֹם נָשְׁאָר כָּחֹל)
Of a demon in my view—	לְשֵׁד לְדְמוֹת כָּל כָּךְ יָכוֹל –
Edgar Allan Poe	**אֶדְגָּר אַלָּן פּוֹ** (1809-1849)
Evening Star	**כּוֹכָב הָעֶרֶב**
'Twas noontide of summer,	בְּאֶמְצַע הַקַּיִץ,
And mid-time of night;	בְּחֲצוֹת הַלֵּיל;
And stars, in their orbits,	כּוֹכָבִים הִבָּהֲבוּ
Shone pale, thro' the light	חִוְּרִים כְּמוֹ צֵל
Of the brighter, cold moon,	בְּאוֹר הַיָּרֵחַ
'Mid planets her slaves,	הַקַּר; עֲבָדָיו -
Herself in the Heavens,	כּוֹכְבֵי הַלֶּכֶת
Her beam on the waves.	הָלְכוּ אַחֲרָיו.
I gazed awhile	הוּא חָג בְּשָׁמַיִם,
On her cold smile;	הַיָּם מוּאָר.
Too cold- too cold for me-	הִבַּטְתִּי לַזְּמַן מָה
There pass'd, as a shroud,	עַל חִיּוּכוֹ הַקַּר.
A fleecy cloud,	לְתַכְרִיכִים דּוֹמָה
And I turned away to thee,	עָנָן מְתֻלְתָּל...
Proud Evening Star,	וְפָנִיתִי אֶל עַל,
In thy glory afar,	אֵלַיִךְ, כּוֹכָב עֶרֶב גֵּאֶה,
And dearer thy beam shall be;	בְּתִפְאַרְתֵּךְ הָרָחוֹקָה.
For joy to my heart	קַרְנֵךְ לִי יְקָרָה יוֹתֵר,
Is the proud part	וְלִבִּי שָׂמֵחַ, כָּאֲשֶׁר
Thou bearest in Heaven at night,	אֲנִי מֵבִין אֶת חֶלְקֵךְ
And more I admire	הַגֵּאֶה בִּשְׁמֵי הַלֵּיל.
Thy distant fire,	וְיוֹתֵר אֲנִי מַעֲרִיץ
Than that colder, lowly light.	אֶת הָאֵשׁ שֶׁאַתְּה מֵפִיץ,
	מֵאֲשֶׁר אוֹתוֹ אוֹר - קַר וְדָלִיל.

Edgar Allan Poe

Lines on Ale

Filled with mingled cream and amber,
I will drain that glass again.
Such hilarious visions clamber
Through the chamber of my brain.
Quaintest thoughts, queerest fancies
Come to life and fade away.
What care I how time advances;
I am drinking ale today.

Emily Brontë

Remembrance

Cold in the earth—and the deep snow piled above thee,
Far, far removed, cold in the dreary grave!
Have I forgot, my only Love, to love thee,
Severed at last by Time's all-severing wave?

Now, when alone, do my thoughts no longer hover
Over the mountains, on that northern shore,
Resting their wings where heath and fern-leaves cover
Thy noble heart forever, ever more?

Cold in the earth—and fifteen wild Decembers,
From those brown hills, have melted into spring:
Faithful, indeed, is the spirit that remembers
After such years of change and suffering!

Sweet Love of youth, forgive, if I forget thee,
While the world's tide is bearing me along;

אֶדְגָר אֶלָן פּוֹ (1809-1849)

שׁוּרוֹת עַל הַשֵּׂכָר

אֶרוֹקֵן אֶת הַכּוֹס עוֹד פַּעַם -
תַּעֲרוֹבֶת קֶרֶם וְעִנְבָּר.
חֶזְיוֹנוֹת שֶׁל צֶבַע וְטַעַם
עוֹבְרִים בְּמוֹחִי הַמֻּשְׂכָּר.
הַזְּמַן מִתְקַדֵּם? מַה אִכְפַּת לִי?
שָׁעָף מְשֻׁנֶּה, נוֹף מוּזָר
נוֹלַד וְאֵינֶנּוּ,מַה פֶּלֶא,
אִם אֲנִי כָּאן שׁוֹתֶה שֵׂכָר?

אֶמִילִי בְּרוֹנְטֶה (1818-1848)

זִכְרוֹנוֹת

בְּקִבְרְךָ הַקַּר וְהַמַּשְׁמִים, כֹּה מְרֻחָק
אַתָּה, וְשֶׁלֶג נֶעֱרָם עָלָיו לְרוֹב!
אָהוּב, עַל-יְדֵי גַּל הַזְּמַן מִמֶּנִּי מְנֻתָּק,
הֲאִם אוֹתְךָ שָׁכַחְתִּי פַּעַם לֶאֱהֹב?

אֲנִי כָּאן לְבַדִּי. מַחֲשָׁבוֹת שֶׁלִּי עָפוֹת
לְחוֹף צָפוֹנִי, לְשֶׁטַח הָרְרִי רָחוֹק,
אֶל לִבְּךָ הֶאָצִיל שֶׁשָּׁם לָעַד כָּבוּר. צוֹנְחוֹת
אָז כַּנְפֵיהֶן עֲלֵי הָאָחוּ הַיָּרֹק.

עָבְרוּ כְּבָר חֲמִישָׁה עָשָׂר חָדְשֵׁי דָּצֶמְבֶּר
וּמִגְּבָעוֹת חוּמוֹת נָמַסוּ לְאָבִיב:
נֶאֱמָנָה רוּחִי לְסֶבֶל וּלְנֶדֶר
כָּל שְׁנוֹת כְּאֵב בְּכָל שִׁנּוּי שֶׁמִּסָּבִיב.

וּבְכֵן, סְלַח לִי, מָתוֹק שֶׁלִּי אָהוּב מִנְעוּרַי,
אִם בְּגֵאוּת הַזְּמַן אֶשְׁכַּח פִּתְאוֹם אוֹתְךָ;

Other desires and other hopes beset me,
Hopes which obscure, but cannot do thee wrong!

No later light has lightened up my heaven,
No second morn has ever shone for me;
All my life's bliss from thy dear life was given,
All my life's bliss is in the grave with thee.

But, when the days of golden dreams had perished,
And even Despair was powerless to destroy,
Then did I learn how existence could be cherished,
Strengthened, and fed without the aid of joy.

Then did I check the tears of useless passion—
Weaned my young soul from yearning after thine;
Sternly denied its burning wish to hasten
Down to that tomb already more than mine.

And, even yet, I dare not let it languish,
Dare not indulge in memory's rapturous pain;
Once drinking deep of that divinest anguish,
How could I seek the empty world again?

Emily Bronte

Song

The linnet in the rocky dells,
The moor-lark in the air,
The bee among the heather bells
That hide my lady fair:

The wild deer browse above her breast;
The wild birds raise their brood;
And they, her smiles of love caressed,
Have left her solitude!

תְּקֻוֹת וּרְצוֹנוֹת רוֹדְפִים כָּל רֶגַע אַחֲרַי,
נִרְאֵית לִי בְּטִשְׁטוּשׁ, אַךְ בְּלִי עִוּוּת דְּמוּתְךְ.

מִלֶּכְתְּךְ שׁוּב לֹא הֵאִיר אוֹתִי אוֹר מִמְּרוֹמָיו,
מֵאָז שׁוּם בֹּקֶר בְּשִׁבְילִי כְּבָר לֹא הִבְרִיק.
עִמְּךְ נִלְקַח כָּל אֹשֶׁר מֵחַיִּים שֶׁלִּי עַכְשָׁיו:
בְּקִבְרְךְ כָּל אֹשֶׁר שֶׁל חַיַּי, כָּל זִיק.

אֲבָל, כַּאֲשֶׁר כְּבָר נִסְפּוּ כָּל חֲלוֹמוֹת שֶׁל פָּז,
וּלְיֵאוּשׁ כְּבָר לֹא הָיָה מָה לַהֲרֹס,
יָדַעְתִּי לְהוֹקִיר אֶת הַקִּיּוּם הַזֶּה, וְאָז
לְלֹא עֶזְרַת שִׂמְחָה פִּתְאוֹם גָּדַל בִּי עוֹז.

וְאָז בָּדַקְתִּי אֶת דְּמָעוֹת לַשָּׁוְא שֶׁל הַתְּשׁוּקָה -
וְאֶת נַפְשִׁי הַצְּעִירָה גָּמַלְתִּי לִי
מִכְּמִהְתָּהּ לְזִכְרְךְ וְגַם מִכָּל זִקָּה
לַקֶּבֶר אֶשֶׁר כְּבָר חָשַׁבְתִּי מִשֶּׁלִּי.

וְגַם, שֶׁתֶּחֱלַשׁ לְגַמְרֵי, לֹא רָצִיתִי,
שֶׁתִּתְמַכֵּר לְכְאֵבֵי הַזִּכָּרוֹן...
מִגְּבִיעַ יְסוּרֵי הָאֵל מַסְפִּיק שָׁתִיתִי,
מַה אֶחַפֵּשׂ לִי בְּעוֹלָם הַדְּכָאוֹן?

אֶמִילִי בְּרוֹנְטֶה (818-1848)

שִׁיר

פָּרוּשׁ בִּמְצוּלוֹת סְלָעִים,
לְמַעְלָה עֶפְרוֹנִי,
דְּבוֹרָה בְּאָחוּ - מַסְתִּירִים
אֶת יְפִיָּהּ שֶׁל גְּבִרְתִּי.

אַיָּל רוֹעֶה מֵעַל גּוּפָהּ;
צִפּוֹר בְּקֵן עַתָּה;
כֻּלָּם, שֶׁפַּעַם הִיא לִטְּפָה,
עָזְבוּ בָּדָד אוֹתָהּ!

I ween, that when the grave's dark wall
Did first her form retain,
They thought their hearts could ne'er recall
The light of joy again.

They thought the tide of grief would flow
Unchecked through future years;
But where is all their anguish now,
And where are all their tears?

Well, let them fight for honour's breath,
Or pleasure's shade pursue--
The dweller in the land of death
Is changed and careless too.

And, if their eyes should watch and weep
Till sorrow's source were dry,
She would not, in her tranquil sleep,
Return a single sigh!

Blow, west-wind, by the lonely mound,
And murmur, summer-streams--
There is no need of other sound
To soothe my lady's dreams.

Emily Brontë

Eight short poems

1. All hushed and still within the house

All hushed and still within the house;
Without – all wind and driving rain;
But something whispers to my mind,

כְּשֶׁעוֹד הַקֶּבֶר הַקּוֹדֵר
אֶת צוּרָתָהּ שָׁמַר,
הֵם לֹא יָדְעוּ לְהַזְכִּיר
אוֹר שֶׁל שִׂמְחַת עָבָר;

"הָאֵבֶל עוֹד תִּזְרֹם", - חוֹשְׁבִים, -
"בְּלִי לְאַבֵּד גֵּאוּת";
אֲבָל אֵיפֹה הַיִּסּוּרִים,
אֵיפֹה כָּל הַדְּמָעוֹת?

אָז תְּנוּ לָהֶם קְצָת לְהַכְּיר
כָּבוֹד וְתִפְאָרָה --
הַמֵּת גַּם לֹא תָּמִיד זָהִיר
וּמְשַׁנֶּה צוּרָה.

כְּשֶׁבְּעֵינָם אֵין דְּאָבָה,
כִּי צַעַר כְּבָר לֹא מֵזִיק,
גַּם הִיא בְּתוֹךְ שְׁנָתָהּ שְׁלֵוָה,
הִיא דֶּמַע לֹא תַּפִּיק.

נַשְׁבִי הָרוּחַ, וּמַלְמֵל
הַנַּחַל בְּמִדְרוֹן -
צְלִילְכֶם מַתְאִים מְאֹד, בַּתֵּל
לַחֲלֹם לָהּ וְלִישֹׁן.

אֶמִילִי בְּרוֹנְטֶה (1818-1848)

שְׁמוֹנָה שִׁירִים קְצָרִים

1. כֻּלָּם שׁוֹתְקִים וְעֲדַיִן בְּתוֹךְ הַבַּיִת

כֻּלָּם שׁוֹתְקִים עֲדַיִן בְּתוֹךְ הַבַּיִת;
בְּלִי הָרוּחוֹת וְגֶשֶׁם זִלְעָפוֹת;
אַךְ מַשֶּׁהוּ לְתוֹדָעָתִי לוֹחֵשׁ

Through rain and through the wailing wind, Never again. Never again? Why not again? Memory has power as real as thine.	מִתּוֹךְ סָאוֹן הַגֶּשֶׁם הַגּוֹעֵשׁ, לֹא עוֹד לָעַד. לֹא עוֹד? אֱמֶת? לָמָּה לָעַד? לְזִכָּרוֹן שֶׁלָּךְ יֵשׁ כּוֹחַ לְמַמֵּשׁ.
2. O come with me	**2. הַיֵּרַח בָּהִיר בִּשְׁמֵי הַסְּתָו**
O come with me, thus ran the song, The moon is bright in Autumn's sky, And thou hast toiled and laboured long With aching head and weary eye.	הַיֵּרַח בָּהִיר בִּשְׁמֵי הַסְּתָו. "הוֹ, בּוֹא אִתִּי", - הַשִּׁיר דּוֹאֵב, - "עָבַדְתָּ, עָמַלְתָּ זְמַן כֹּה רַב, עֵינְךָ עֲיֵפָה וְרֹאשְׁךָ כּוֹאֵב".
3. Had there been falsehood in my breast	**3. הֲאִם נַפְשִׁי שִׁקְרָה, בָּדְתָה?**
Had there been falsehood in my breast No thorns had marred my road, This spirit had not lost its rest, These tears had never flowed.	הֲאִם נַפְשִׁי שִׁקְרָה, בָּדְתָה? קוֹצִים עַל דַּרְכִּי לֹא נָעֲרְמוּ, הָרוּחַ הַזֹּאת נִשְׁאֲרָה שְׁקֵטָה, דְּמָעוֹתַי מֵעוֹלָם לֹא זָרְמוּ.
4. She dried her tears, and they did smile	**4. דְּמָעוֹתֶיהָ פָּסְקוּ, הִיא יִבְּשָׁה אוֹתָן**
She dried her tears, and they did smile To see her cheeks' returning glow; Nor did discern how all the while That full heart throbbed to overflow. With that sweet look and lively tone, And bright eye shining all the day, They could not guess, at midnight lone How she would weep the time away.	דְּמָעוֹתֶיהָ פָּסְקוּ, הִיא יִבְּשָׁה אוֹתָן, וְזֹהַר עַל לְחָיֶיהָ רָחַף; וְאִישׁ מֵהֶם לֹא הִבְחִין שֶׁכָּל הַזְּמַן לִבָּהּ הַמָּלֵא עוֹלֶה עַל גְּדוֹתָיו. מַבָּטָהּ מָתוֹק וְקוֹלָהּ מְצַלְצֵל, וְעֵינֶיהָ כָּל הַיּוֹם מֵאִירוֹת, וְאִישׁ לֹא נִחַשׁ, אֵיךְ בְּחֶשְׁכַת הַלַּיִל הִיא בּוֹדְדָה הִתְיַפְּחָה בְּחֻצוֹת.
5. What winter floods, what showers of spring	**5. אִם כִּי מַבּוּל חָרְפִּי, מִטְרֵי אָבִיב עֵזִּים**
What winter floods, what showers of spring Have drenched the grass by night and day; And yet, beneath, that spectre ring, Unmoved and undiscovered lay	אִם כִּי מַבּוּל חָרְפִּי, מִטְרֵי אָבִיב עֵזִּים הִרְטִיבוּ אֶת הָעֲשָׂבִים יוֹמָם וָלַיִל; אַךְ מִתַּחְתָּם, שׁוֹכֵב בְּמַעְגָּל קֶסֶמִים, לֹא הִתְגַּלָּה חֶסֶר-תְּנוּעָה, אֵלֶם כְּצֵל

A mute remembrancer of crime,
Long lost, concealed, forgot for years,
It comes at last to cancel time,
And waken unavailing tears.

6. Long neglect has worn away

Long neglect has worn away
Half the sweet enchanting smile;
Time has turned the bloom to grey;
Mould and damp the face defile.
But that lock of silky hair,
Still beneath the picture twined,
Tells what once those features were,
Paints their image on the mind.
Fair the hand that traced that line,
‘Dearest, ever deem me true’;
Swiftly flew the fingers fine
When the pen that motto drew.

7. It will not shine again

It will not shine again:
Its sad course is done;
I have seen the last ray wane
Of the cold, bright sun.

8. I know not how it falls on me

I know not how it falls on me,
This summer evening, hushed and lone;
Yet the faint wind comes soothingly
With something of an olden tone.
Forgive me if I’ve shunned so long
Your gentle greeting, earth and air!

עֵד-רְאִיָּה לַפֶּשַׁע הַנּוֹרָא - נִטְמַן,
נִסְתַּר, נִשְׁכַּח, אָבוּד שָׁנִים רַבּוֹת.
הוּא עוֹד יָקוּם בְּסוֹף לְקִטֹּעַ אֶת הַזְּמַן,
וּלְהָעִיר אֶת הַדְּמָעוֹת הַלֹּא-נִרָאוֹת.

6. מֵרוֹב הַזְּנָחַת שָׁנִים

מֵרוֹב הַזְּנָחַת שָׁנִים
נִשְׁחַק הַחִיּוּךְ הַקָּסוּם;
וְאֶת פְּרִיחַת הַפָּנִים
לַחוּת וְעֹבֶשׁ הָרְסוּ.
תַּלְתַּל הַמֶּשִׁי הוּעַם
אַךְ, שָׂזוּר בְּתוֹךְ הַחֶרְבּוֹן,
אֶת הַקְּלַסְתֵּר שֶׁכְּבָר לֹא קַיָּם
מַעֲלֶה עוֹד בְּזִכָּרוֹן.
וְאוֹתוֹ הָאִישׁ מְצַיֵּר...
"אֲהוּבִי, אֲנִי דּוֹמָה?"
אֶצְבָּעוֹת עֲפוֹת מַהֵר,
וְהָעֵט כּוֹתֵב אֶת שְׁמָהּ.

7. הִיא לֹא תָּאִיר לִי שׁוּב

הִיא לֹא תָּאִיר לִי שׁוּב:
רַק קֶרֶן אַחַת נִשְׁאָרָה;
נִגְמָר מַסְלוּלָהּ הֶעָצוּב,
הַשֶּׁמֶשׁ קָרָה, בְּהִירָה.

8. אֲנִי לֹא יוֹדֵעַת אֵיךְ כָּל זֶה נוֹפֵל עָלַי

אֲנִי לֹא יוֹדֵעַת אֵיךְ כָּל זֶה נוֹפֵל עָלַי,
עֶרֶב קַיִץ זֶה שֶׁל בְּדִידוּת מְשֻׁנֶּה;
אַךְ הַבְּרִיזָה הַמַּרְגִּיעָה מַגִּיעָה אֵלַי
עִם מַשֶּׁהוּ בַּעַל נִימָה חַמָּה יְשָׁנָה.
סְלַח לִי עַל שֶׁהִתְרַחַקְתִּי יָמִים אֲרֻכִּים -
בְּרָכָתְךָ הָעַדִינָה, אֲדָמָה וְאֲוִיר!..

But sorrow withers even the strong,
And who can fight against despair?

Walt Whitman

A Noiseless Patient Spider

A noiseless patient spider,
I mark'd where on a little promontory it stood isolated,
Mark'd how to explore the vacant vast surrounding,
It launch'd forth filament, filament, filament, out of itself,
Ever unreeling them, ever tirelessly speeding them.

And you O my soul where you stand,
Surrounded, detached, in measureless oceans of space,
Ceaselessly musing, venturing, throwing, seeking the spheres to connect them,
Till the bridge you will need be form'd, till the ductile anchor hold,
Till the gossamer thread you fling catch somewhere, O my soul.

Christina Rossetti

Remember

Remember me when I am gone away,
Gone far away into the silent land;
When you can no more hold me by the hand,
Nor I half turn to go yet turning stay.
Remember me when no more day by day
You tell me of our future that you plann'd:
Only remember me; you understand
It will be late to counsel then or pray.
Yet if you should forget me for a while
And afterwards remember, do not grieve:
For if the darkness and corruption leave
A vestige of the thoughts that once I had,

אֲבָל הַצַעַר קוֹלֵט גַּם אֶת הַחֲזָקִים.
מִי יָכוֹל לָקוּם נֶגֶד הַיֵּאוּשׁ הַמַּדְבִּיר?

וולְט וִיטְמֶן (1819-1892)

עַכָּבִישׁ שָׁקֵט סַבְלָנִי

הָיָה זֶה עַכָּבִישׁ שָׁקֵט וְסַבְלָנִי...
וְשָׂמְתִּי לֵב אֵיפֹה עַל גַּג קָטָן הוּא הִתְיַצֵּב בּוֹדֵד,
וְשָׂמְתִּי לֵב כֵּיצַד, כְּדֵי לְגַשֵּׁשׁ אֶת הַסְּבִיבָה הָרְחָבָה וְהַפְּנוּיָה,
הוּא מְתוֹכוֹ הִפְלִיט נִימָה, נִימָה, נִימָה,
תָּמִיד מֵתִיר אוֹתָן, מֵאִיץ אוֹתָן לְלֹא לֵאוּת.

וְאַתְּ, הַנְּשָׁמָה שֶׁלִּי, הֵיכָן שֶׁאַתְּ עוֹמֶדֶת,
מֻקֶּפֶת, מְבוֹדֶדֶת בְּאוֹקְיָנוֹסִים לְלֹא מִדּוֹת שֶׁל הַיְקוּם,
וּמְהַרְהֶרֶת, מֵעִיזָה, זוֹרֶקֶת, וּמְחַפֶּשֶׂת לְלֹא הֶרֶף סְפֵירוֹת כְּדֵי לְהִתְחַבֵּר,
עַד שֶׁהַגֶּשֶׁר הַנָּחוּץ לָךְ יִבָּנֶה, עַד שֶׁהָעֹגֶן הַגָּמִישׁ יֹאחַז בְּקַרְקַע,
עַד שֶׁקוּרֵי הָעַכָּבִישׁ, אֲשֶׁר אַתְּ מַפְלִיטָה, יִתָּפְסוּ אֵיפֹשֶׁהוּ, הֲהּ, נְשָׁמָתִי!

כְּרִיסְטִינָה רוֹסֶטִי (1830-1894)

זְכֹר

זְכֹר נָא אוֹתִי כְּשֶׁאַעֲזֹב. יָבוֹא הַזְּמַן,
אֶלֶךְ הַרְחֵק לְאֶרֶץ דּוּמִיָּה לָעַד,
כְּשֶׁלֹּא תּוּכַל עוֹד לְהַחְזִיק אוֹתִי בְּיָד -
אֲנִי פּוֹנָה לָלֶכֶת, אַךְ עֲדַיִן כָּאן.
זְכֹר נָא אוֹתִי כְּשֶׁלֹּא תּוּכַל מִיּוֹם לְיוֹם
עַל עֲתִידֵנוּ שֶׁתִּכְנַנְתָּ לִי לוֹמַר:
רַק זְכֹר אוֹתִי; אַתָּה מֵבִין: כְּבָר מְאֻחָר
לְהִתְיַעֵץ, לְהִתְפַּלֵּל. הֱיֵה שָׁלוֹם!
אַךְ אִם אוֹתִי לִשְׁכֹּחַ פַּעַם תִּצְטָרֵךְ
וְאָז תִּזְכֹּר, אַל תִּתְאַבֵּל בְּדֶאֱבוֹן:
אִם יִשָּׁאֵר בְּחֻשְׁכָּה וּבְרִקָּבוֹן
מִמַּחֲשֶׁבוֹתַי שֶׁל פַּעַם שָׂרִיד עָלוּב,

Better by far you should forget and smile
Than that you should remember and be sad.

Christina Rossetti

Echo

Come to me in the silence of the night;
Come in the speaking silence of a dream;
Come with soft rounded cheeks and eyes as bright
As sunlight on a stream;
Come back in tears,
O memory, hope, love of finished years.
Oh dream how sweet, too sweet, too bitter sweet,
Whose wakening should have been in Paradise,
Where souls brimfull of love abide and meet;
Where thirsting longing eyes
Watch the slow door
That opening, letting in, lets out no more.
Yet come to me in dreams, that I may live
My very life again though cold in death:
Come back to me in dreams, that I may give
Pulse for pulse, breath for breath:
Speak low, lean low,
As long ago, my love, how long ago!

Christina Rossetti

When I am dead, my dearest

When I am dead, my dearest,
Sing no sad songs for me;
Plant thou no roses at my head,
Nor shady cypress tree:
Be the green grass above me
With showers and dewdrops wet;

עָדִיף שֶׁלְעָתִיד תִּשְׂכַּח וּתְחַיֵּךְ,
מִשֶּׁתִּזְכֹּר אוֹתִי וְאָז תִּהְיֶה עָצוּב.

כְּרִיסְטִינָה רוֹסֶטִי (1830-1894)

הֵד

בּוֹא אֵלַי בַּשְּׁתִיקַת הַלַּיְל;
בּוֹא בְּשֶׁקֶט הַמְּדַבֵּר שֶׁל חֲלוֹם;
בּוֹא עִם לְחָיַיִם מְעֻגָּלוֹת וְעֵינַיִם צַחוֹת כְּצֵל,
כְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ בְּיַהֲלוֹם.
אוֹ חֲזֹר בִּבְכִי גָּדוֹל.
אָה, זִכָּרוֹן, תִּקְוָה, אַהֲבַת אֶתְמוֹל!
אוֹי חֲלוֹם מָתוֹק, מָתוֹק מִדַּי, עַד מַר מָתוֹק,
שֶׁהִתְעוֹרַרְתּוֹ בְּגַן הָעֵדֶן הָיְתָה צְרִיכָה לִהְיוֹת,
הֵיכָן שֶׁנְּשָׁמוֹת הָאוֹהֲבִים נִפְגָּשׁוֹת בְּרֶגֶשׁ עָמֹק,
הֵיכָן שֶׁבְּצָמָא עֵינַיִם מִשְׁתּוֹקְקוֹת
צוֹפוֹת בַּדֶּלֶת שֶׁלְּאַט
נִפְתַּחַת, מַכְנִיסָה פְּנִימָה, אֲבָל רַק אֶחָד.
וּבְכָל זֹאת, בּוֹא אֵלַי בְּחֲלוֹמוֹת שֶׁל הַמֶּת,
שֶׁאֶחְיֶה חַיֵּי שׁוּב. אִם כִּי קַר בְּאֶדָמָה,
חֲזֹר אֵלַי בְּחֲלוֹמוֹת, וְאוּכַל לָתֵת
פְּעִימַת דֹּפֶק תְּמוּרַת פְּעִימָה, נְשִׁימָה תְּמוּרַת נְשִׁימָה:
דַּבֵּר בְּקוֹל נָמוּךְ, נָמוּךְ גְּחַן,
כְּמוֹ שֶׁלִּפְנֵי זְמַן רַב, אֲהוּבִי, לִפְנֵי כַּמָּה זְמַן!

כְּרִיסְטִינָה רוֹסֶטִי

יַקִּירָתִי, כְּשֶׁאֲמוּת

יַקִּירָתִי, כְּשֶׁאֲמוּת, לִי
שִׁירִים אַל תָּשִׁירִי נוּגִים;
אַל תִּשְׁתְּלִי לָרֹאשׁ וֶרֶד,
אוֹ בְּרוֹשׁ מוּצָל לַצְּדָדִים:
רָטֹב מִטַּל וּמְגֻשָּׁם
הַדֶּשֶׁא רָצוּי הֲכִי;

And if thou wilt, remember, And if thou wilt, forget.	וְאִם תִּרְצִי, זִכְרִי פַּעַם, וְאִם תִּרְצִי, תִּשְׁכְּחִי.
I shall not see the shadows, I shall not feel the rain; I shall not hear the nightingale Sing on, as if in pain: And dreaming through the twilight That doth not rise nor set, Haply I may remember, And haply may forget.	אֲנִי לֹא אֶרְאֶה צְלָלִים שָׁם, הַסַּעַר לֹא יִתְקָרֵב; וּלְזָמִיר לֹא אַקְשִׁיב עוֹד הַשָּׁר כְּאִלּוּ מְכְאֵב: וּבְדִמְדּוּמִים חוֹלֶמֶת שֶׁלֹּא שׁוֹקְעִים לָעַד, אוּלַי אֶזְכֹּר אֵיזֶה צֶלֶם, אוּלַי אֶשְׁכַּח כָּל אֶחָד.
Christina Rossetti	**כריסטינה רוסטי**
Who has seen the wind?	**מִי רָאָה אֶת הָרוּחַ?**
Who has seen the wind? Neither I nor you. But when the leaves hang trembling, The wind is passing through. Who has seen the wind? Neither you nor I. But when the trees bow down their heads, The wind is passing by.	מִי רָאָה אֶת הָרוּחַ? לֹא אֲנִי, לֹא אַתָּה. אַךְ אִם הֶעָלְוָה רוֹעֶדֶת: הָרוּחַ עֲבָרָה עַתָּה. מִי רָאָה אֶת הָרוּחַ? לֹא אַתָּה, לֹא אֲנִי. אַךְ אִם כָּל צַמֶּרֶת רוֹכֶנֶת: עֲבְרָה הָרוּחַ הַהִיא.
Emily Dickinson	**אֶמִילִי דִיקִינְסוֹן** (1830-1886)
“Hope” is the thing with feathers	**"תִּקְוָה" - דָּבָר בַּעַל נוֹצוֹת**
“Hope” is the thing with feathers - That perches in the soul - And sings the tune without the words - And never stops - at all - And sweetest - in the Gale - is heard -	"תִּקְוָה" - דָּבָר בַּעַל נוֹצוֹת - בַּנֶּפֶשׁ קֵן קָלְעָה - וְשָׁרָה אֵין סוֹף מַנְגִּינוֹת - כֵּן לְלֹא מִלָּה - הַמְתוּקָה, חַמָּה כָּאוֹר

And sore must be the storm - That could abash the little Bird That kept so many warm -	נִשְׁמַעַת בְּסַעַר רַב - הַלֵּב כּוֹאֵב: אֶת הַצִּפּוֹר הַסַּעַר יָבִיךְ עַכְשָׁיו.
I’ve heard it in the chillest land - And on the strangest Sea - Yet - never - in Extremity, It asked a crumb - of me.	הִיא שָׁרָה לִי בְּיָם צָפוֹנִי, הֲכִי מוּזָר (בָּרוּר, לֹא בְּמַצָּב הַקִּיצוֹנִי), בַּקָּשָׁה הִיא רַק פֵּרוּר.
Emily Dickinson	**אמילי דיקינסון**
Success is counted sweetest	**הַצְלָחָה נֶחְשֶׁבֶת לַמְּתוּקָה בְּיוֹתֵר**
Success is counted sweetest By those who ne’er succeed. To comprehend a nectar Requires sorest need.	הַצְלָחָה נֶחְשֶׁבֶת לַמְּתוּקָה בְּיוֹתֵר עַל יְדֵי אֵלּוּ שֶׁלֹּא הִצְלִיחוּ אַף פַּעַם. כְּדֵי לְהָבִין מָה הוּא טַעֲמוֹ שֶׁל צוּף, דָּרוּשׁ רָגֶשׁ צָמָא עַז מִכָּל טַעַם.
Not one of all the purple Host Who took the Flag today Can tell the definition So clear of Victory	אַף אֶחָד מִכָּל הַצָּבָא-אַרְגָּמָן, שֶׁדָּגְלוֹ מִתְנוֹפֵף בָּרָמָה הַיּוֹם, לֹא יָכוֹל לְנַסֵּחַ אֶת הַהַגְדָּרָה כָּל כָּךְ בְּרוּרָה מָה זֶּה נִצָּחוֹן,
As he defeated – dying – On how forbidden ear The distant strains of triumph Burst agonized and clear!	מֵאֲשֶׁר אִישׁ שֶׁנִּצַּח וְגוֹסֵס, שֶׁאָזְנוֹ קוֹלֶטֶת צְלִילִים אֲחֵרוֹנִים, וְאֵלֶּה הֵן תְּרוּעוֹת הַנִּצָּחוֹן אֵי שָׁם שֶׁל הָאוֹיֵב - מְיַיְסְרִים וּצְלוּלִים!
Emily Dickinson	**אמילי דיקינסון**
I'm Nobody! Who are you?	**אֲנִי כָּאן אַף אֶחָד! וְגַם אַתָּה?**
I'm Nobody! Who are you? Are you - Nobody - too? Then there's a pair of us!	אֲנִי כָּאן אַף אֶחָד! וְגַם אַתָּה? אֲנָחְנוּ זוּג. אַל תְּסַפֵּר עַל כָּךְ לְאַף אֶחָד מֵהַחֲבֵרָה!

Dont tell! they'd banish us - you know!	הֵם יְגָרְשׁוּ אוֹתָנוּ חִישׁ מַהֵר!
How dreary - to be - Somebody! How public - like a Frog - To tell your name - the livelong June - To an admiring Bog!	כַּמָּה קוֹדֵר - לִהְיוֹת כָּאן מִישֶׁהוּ! בְּפֶמְבִּי - כְּמוֹ צְפַרְדֵּעַ בַּבֵּיצָה בְּכָל יוּנִי לַחְזֹר שׁוּב עַל שֶׁמְךָ מוּל חֲבוּרָה חִיּוֹת מַעֲרִיצָה!
Emily Dickinson	**אמילי דיקינסון**
My Life had stood - a Loaded Gun	**חַיַּי עָמְדוּ - רוֹבֶה טָעוּן**
My Life had stood - a Loaded Gun - In Corners - till a Day The Owner passed - identified - And carried Me away -	חַיַּי עָמְדוּ - רוֹבֶה טָעוּן - בְּתוֹךְ פִּנּוֹת – כָּךְ, סְתָם. הַבְּעָלִים עָבַר - זִהָה - לָקַח אוֹתִי מִשָּׁם -
And now We roam in Sovreign Woods - And now We hunt the Doe - And every time I speak for Him The Mountains straight reply -	בְּיַעֲרוֹת מְשׁוֹטְטִים - צָדִים שָׁם אַיָּלוֹת - אֲנִי רַק מְדַבֵּר בִּשְׁמוֹ, וְהַגְּבָעוֹת עוֹנוֹת -
And do I smile, such cordial light Opon the Valley glow - It is as a Vesuvian face Had let it’s pleasure through -	חִיּוּךְ שֶׁלִּי לְכָל הַגַּיְא גַּם הוּא מֵיָּד עוֹנֶה - זֶה כְּמוֹ פָּנִים וְזֶבִיּוֹת כַּאֲשֶׁר הוּא נֶהֱנָה -
And when at Night - Our good Day done - I guard My Master’s Head - ’Tis better than the Eider Duck’s Deep Pillow - to have shared -	בְּלֵיל - יוֹמֵנוּ הִסְתַּיֵּם - עַל רֹאשׁ שֶׁל אֲדוֹנִי - אֲנִי שׁוֹמֵר טוֹב מִכָּל כַּר עִם פּוּךְ בַּרְוָז אֶדְרִי -
To foe of His - I’m deadly foe - None stir the second time - On whom I lay a Yellow Eye - Or an emphatic Thumb -	אֲנִי אוֹיֵב לְאוֹיְבוֹ, זֶה לֹא יָזוּז שֵׁנִית - עַל מִי אֲנִי מַנִּיחַ עַיִן - אוֹ אֲגוּדָּל שֶׁלִּי -

Though I than He - may longer live
He longer must - than I -
For I have but the power to kill,
Without - the power to die –

אֲנִי עַז מֵהַבְּעָלִים -
הוּא שֶׁיִחְיֶה לַמָּרוֹת -
כִּי יֵשׁ רְשׁוּת לִי לַהֲרֹג,
וְאֵין רְשׁוּת לָמוּת -

נ.ב. פרשנות אחת: הבעלים היא המשוררת,
והכעס שהיא שחררה הוא שמדבר (א.ג.)

Emily Dickinson

אמילי דיקינסון

Tell all the truth but tell it slant

אֶת הָאֱמֶת בְּרֶמֶז תֵּן

Tell all the truth but tell it slant —
Success in Circuit lies
Too bright for our infirm Delight
The Truth's superb surprise
As Lightning to the Children eased
With explanation kind
The Truth must dazzle gradually
Or every man be blind —

אֶת הָאֱמֶת בְּרֶמֶז תֵּן:
בָּהִיר מִדַּי הָאוֹר
שֶׁל הָאֱמֶת שֶׁבָּא פִּתְאוֹם,
כְּדֵי שֶׁנּוּכַל לְצַבֵּר.
בָּרָק לִילָדִים יִשְׁכַּךְ
אִם בָּא עִם סוּג הֶסְבֵּר,
תֵּן זְמַן לְסַפֵּג אֶת הָאֱמֶת
פֶּן אִישׁ יָחוּשׁ עִוֵּר —

Emily Dickinson

אמילי דיקינסון

There's a certain Slant of light

יֵשׁ בִּימֵי חֹרֶף

There's a certain Slant of light,
Winter Afternoons –
That oppresses, like the Heft
Of Cathedral Tunes –

יֵשׁ בִּימֵי חֹרֶף
אַחַר צָהֳרַיִם
אוֹר בַּאֲלַכְסוֹן בָּא
קַר מֵהַשָּׁמַיִם.

Heavenly Hurt, it gives us –
We can find no scar,
But internal difference –
Where the Meanings, are –

כְּמוֹ צְלִיל מֵהַדּוֹם הוּא
קָשֶׁה וְקוֹדֵר,
לְתוֹךְ נְשָׁמָתֵנוּ
פּוֹרֵץ וְחוֹדֵר.

None may teach it – Any –
'Tis the seal Despair –
An imperial affliction
Sent us of the Air –

When it comes, the Landscape listens –
Shadows – hold their breath –
When it goes, 'tis like the Distance
On the look of Death –

John James Ingalls

Opportunity

Master of human destinies am I;
Fame, love and fortune on my footsteps wait.
Cities and fields I walk. I penetrate
Deserts and seas remote, and, passing by
Hovel and mart and palace, soon or late,
I knock unbidden once at every gate.

If sleeping, wake; if feasting, rise, before
I turn away. It is the hour of fate,
And they who follow me reach every state
Mortals desire, and conquer every foe
Save death; but those who hesitate
Condemned to failure, penury and woe,
Seek me in vain, and uselessly implore.
I answer not, and I return no more.

כְּאֵב מִלְמַעְלָה
הָאוֹר גּוֹרֵם לָנוּ,
צַלֶּקֶת אֵיֶּנָּה,
הַטַּעַם לֹא הֵבַנּוּ.

אִישׁ לֹא יְלַמֵּד סוֹד
יֵאוּשׁ וְגַם סֵבֶל,
שֶׁמָּהָרָקִיעַ
בָּא לָנוּ כְּנֵטֶל.

כְּשֶׁהוּא רַק מוֹפִיעַ
הַכֹּל עוֹצֵר דֹּפֶק,
וּכְשֶׁנֶּעֱלָם, אָז
הַמָּוֶת בַּאֹפֶק.

ג'ון ג'ימס אינגלס (1833-1900)

צ'אנס

לְגוֹרָלוֹת בְּנֵי אָדָם אֲנִי הֶאָדוֹן:
תְּהִילָה, אַהֲבָה וּמָזָל – דִּין וּגְמָר,
הַכֹּל בְּיָדַי, חוֹצֶה כָּל יָם וּמִדְבָּר
אֲנִי בָּא לְכָל בַּיִת – בִּקְתָּה וְאַרְמוֹן
בְּכָל עִיר וּכְפָר, בְּמֻקְדָּם אוֹ בְּמְאֻחָר,
דּוֹפֵק בְּלִי רֶשׁוּת פַּעַם אַחַת בְּשַׁעַר.

אַתֶּם יְשֵׁנִים? פִּקְחוּ עַיִן; אִם אוֹכְלִים,
קוּמוּ פֵּן אֶעֱזֹב, כִּי הַזְּמַן כְּבָר נִגְמַר,
כִּי רַק בְּנֵי תְּמוּתָה, שֶׁעוֹנִים עַל הָאֶתְגָּר
זוֹכִים בְּכָל הַמְּבֻקָּשִׁם, מְנַצְּחִים
אֶת כָּל הָאוֹיְבִים, אֶבָל רַק לְצַעַר,
וּלְכִשָּׁלוֹן נִדּוֹנִים הַמִּתְלַבְּטִים,
הֵם לַשָּׁוְא יְחַפְּשׂוּ אוֹתִי, כִּי לֹא אַסְכִּים
לַעֲנוֹת, שְׁכְחוּ לְעוֹלָם עוֹלְמִים!

Sarah Williams

The Old Astronomer to His Pupil

Reach me down my Tycho Brahe, I would know him when we meet,
When I share my later science, sitting humbly at his feet;
He may know the law of all things, yet be ignorant of how
We are working to completion, working on from then to now.

Pray remember that I leave you all my theory complete,
Lacking only certain data for your adding, as is meet,
And remember men will scorn it, 'tis original and true,
And the obliquy of newness may fall bitterly on you.

But, my pupil, as my pupil you have learned the worth of scorn,
You have laughed with me at pity, we have joyed to be forlorn,
What for us are all distractions of men's fellowship and wiles;
What for us the Goddess Pleasure with her meretricious smiles.

You may tell that German College that their honor comes too late,
But they must not waste repentance on the grizzly savant's fate.
Though my soul may set in darkness, it will rise in perfect light;
I have loved the stars too fondly to be fearful of the night.

What, my boy, you are not weeping? You should save your eyes for sight;
You will need them, mine observer, yet for many another night.
I leave none but you, my pupil, unto whom my plans are known.
You "have none but me," you murmur, and I "leave you quite alone"?

Well then, kiss me, -- since my mother left her blessing on my brow,
There has been a something wanting in my nature until now;
I can dimly comprehend it, -- that I might have been more kind,
Might have cherished you more wisely, as the one I leave behind.

I "have never failed in kindness"? No, we lived too high for strife,
Calmest coldness was the error which has crept into our life;

שָׂרָה וִוילְיַאמְס

הַתּוֹכֶן הַזָּקֵן לְתַלְמִידוֹ

תן את תמונתו של טיכו ברהה; כשניפגש אכיר את פניו,
אשתף במדע שהוספתי, בענווה אתיישב לרגליו;
הוא אולי ידע כל חוק בטבע, אך בזמן שלו הוא לא ידע
איך אנו משלימים את הידע במלאכה מימיו עד עתה.

זכור שתורתי כולה שלמה היא, כשאני מוריש אותה לך,
וצריך לצרף עוד אליה, כמו שראוי, נתונים מצדך.
זכור שבני־אדם לה גם יבוזו, אם כי היא מקורית, אמיתית,
וחרפת החדש עלולה עוד למרר את לבך בעתיד.

אַךְ, תַּלְמִיד שֶׁלִּי, כתלמידי למדת עֵרֶךְ של הבּוּז והשפלות,
עַל רַחֲמֵיהֶם תָּמִיד צָחַקְנוּ , כִּי שָׂמַחְנוּ אבודים לִהְיוֹת,
מָה הוּא עֵרֶךְ הַסְּחוֹת הַדַּעַת ברעות וריב הָאֲנָשִׁים,
עֲבוּרֵנוּ מָה אֵלַת הָעֹנֶג, חִיּוּכֶיהָ המְזויפים.

הַמְּכוֹן הַגֶּרְמָנִי, הַכָּבוֹד הִגִּיעַ, כאשר הסוף שלי קָרֵב,
אֵין שׂוּם טַעַם לְבַזְבֵּז עוֹד צַעַר עַל חיי אדם חָכָם בודד ושיב.
גַּם אִם נִשְׁמָתִי תִּשְׁקַע בַּחֹשֶׁךְ, הִיא תקום, תִּזְרַח בְּאוֹר מֻשְׁלָם;
נאמן לכוכבים כל רגע, לא אפחוד מלילה לעולם. *)

מָה, יַלְדִי, אַתָּה אולי דומע? שְׁמֹר נָא אֶת עֵינֶיךָ החדות,
הַצּוֹפֶה שֶׁלִּי, כי תִּזְדַּקֵּק עוד לָראיה טובה אין ספור לֵילוֹת.
לֹא מַשְׁאִיר אֲנִי אִישׁ מִלְּבַדְךָ, שֶׁאֶת הַתָּכְנִית שֶׁלִּי מַכִּיר.
"מִלְּבַדִּי אֵין אַף אֶחָד לְךָ כָּאן", וַאֲנִי אוֹתְךָ "לְבַד מַשְׁאִיר"?

כֵּן, נָשֵׁק אוֹתִי... אִמִּי הִשְׁאִירָה עַל מִצְחִי אֶת בִּרְכָתָהּ, מֵאָז
מַשֶּׁהוּ חָסֵר אֲצִלִי בַּאופי; כְּשֶׁבַּכּוֹכָבִים כֹּה מָרֵכָּז.
כְּבָר מְזַמֵּן לָדַעַת זֹאת יָכֹלְתִּי שֶׁצָּרִיךְ לִהְיוֹת טוֹב לֵב יוֹתֵר,
בתבונה רבה גם לטפח יֶלֶד שֶׁמֵּאַחֲרַי נוֹתַר.

"בְּטוּב לֵב אף פעם לֹא נִכְשַׁלְתִּי"? אֲנוּ כָּאן גָּבוֹהִים בִּשְׁבִיל סִכְסוּךְ,
הַטָּעוּת הִיא - קֹר שָׁקֵט בֵּינֵינוּ, בחיינו כאן כבר זָמַן אָרֹךְ;

But your spirit is untainted, I can dedicate you still
To the service of our science: you will further it? you will!

There are certain calculations I should like to make with you,
To be sure that your deductions will be logical and true;
And remember, "Patience, Patience," is the watchword of a sage,
Not to-day nor yet to-morrow can complete a perfect age.

I have sown, like Tycho Brahe, that a greater man may reap;
But if none should do my reaping, 'twill disturb me in my sleep
So be careful and be faithful, though, like me, you leave no name;
See, my boy, that nothing turn you to the mere pursuit of fame.

I must say Good-bye, my pupil, for I cannot longer speak;
Draw the curtain back for Venus, ere my vision grows too weak:
It is strange the pearly planet should look red as fiery Mars,
God will mercifully guide me on my way amongst the stars.

Henry Scott-Holland

Death Is Nothing At All

Death is nothing at all.
It does not count.
I have only slipped away into the next room.
Nothing has happened.

Everything remains exactly as it was.
I am I, and you are you,
and the old life that we lived so fondly together is untouched,
unchanged.
Whatever we were to each other, that we are still.

רוּחַ יֵשׁ לְךָ שֶׁלֹּא מֻכְתָּמֶת, וְאֲנִי מְקַדִּישׁ עכשיו אוֹתְךָ
כְּדֵי שֶׁתְּשָׁרֵת אֶת מַדָּעֵנוּ. יֶלֶד, תַּעֲשֶׂה אֶת הַמְּלָאכָה!

חישובים מסוימים רציתי לעשות איתך, כדי לוודא:
הסקות שלך הגיוניות הן וגם נכונות, כמו מצופה;
סבלנות וסבלנות עוד פעם, היא מילת מפתח של מפעל.
לא היום ולא מחר ישלימו עבודת בניה של המגדל.

וזרעתי גם אני, כמו ברהה, כדי שאיש גדול יותר יקצור;
אך אם הוא את הקצירה יזניח, זה יפריע לי לישון בבור.
אז השאר זהיר ונאמן פה, גם אם לא תשאיר כמוני שם;
אל תתן באהבת תהילה גם לפתות אותך לשום גורם.

כן, הזמן להיפרד הגיע, כי איני יכול עוד לדבר;
עוד הסר את הווילון מנוגה, ראייתי נחלשת די מהר.
כה מוזר: פנינת כוכב הלכת אדומה כמו מאדים, כמו דם!
אלוהים רחמן יראה לי דרך בין הכוכבים בעולם.

*) מילות הסיום של הבית נחקקו על מצבות ועל לוחות זיכרון של אסטרונומים אחדים.
השיר נערך בהשתתפות פעילה של GhatGPT

הנרי סקוט-הולנד (1847-1918)

הַמָּוֶת הוּא כְּלוּם

הַמָּוֶת הוּא כְּלוּם.
הוּא לֹא נֶחְשָׁב.
הֶחֱלַקְתִּי רַק לַחֶדֶר הַסָּמוּךְ.
שׁוּם דָּבָר לֹא קָרָה.

הַכֹּל נִשְׁאַר בְּדִיּוּק כְּמוֹ שֶׁהָיָה.
אֲנִי - אֲנִי וְאַתָּה - אַתָּה,
וְהַחַיִּים הַיְשָׁנִים, שֶׁחָיִינוּ בְּעֶדִינוּת כָּל כָּךְ רַבָּה יַחַד, הֵם לֹא נִגּוּעִים,
לֹא מְשֻׁתָּנִים.
מָה שֶׁהָיִינוּ זֶה לָזֶה, כְּאֵלֶּה נִשְׁאַרְנוּ עֲדַיִן.

Call me by the old familiar name.
Speak of me in the easy way which you always used.
Put no difference into your tone.
Wear no forced air of solemnity or sorrow.

Laugh as we always laughed at the little jokes that we enjoyed together.
Play, smile, think of me, pray for me.
Let my name be ever the household word that it always was.
Let it be spoken without an effort, without the ghost of a shadow upon it.

Life means all that it ever meant.
It is the same as it ever was.
There is absolute and unbroken continuity.
What is this death but a negligible accident?

Why should I be out of mind because I am out of sight?
I am but waiting for you, for an interval,
somewhere very near,
just round the corner.

All is well.
Nothing is hurt; nothing is lost.
One brief moment and all will be as it was before.
How we shall laugh at the trouble of parting when we meet again!

Henry Scott-Holland

The Ship

I am standing upon the seashore.
A ship at my side spreads her white sails to the morning breeze
and starts for the blue ocean.
She is an object of beauty and strength.
I stand and watch her until at length she hangs

קְרָא לִי בַּשֵּׁם הַיָּשָׁן וְהַמֻּכָּר.
דַּבֵּר אֵלַי בָּאֹפֶן הַקַּל בּוֹ תָּמִיד הִשְׁתַּמַּשְׁתָּ.
אַל תַּכְנִיס שׁוּם הֶבְדֵּל לְטוֹן שֶׁלְּךָ.
אַל תִּיצַר אֲוִירָה מְאֻלֶּצֶת שֶׁל חֲגִיגִיוּת אוֹ שֶׁל צַעַר.

צְחַק כְּמוֹ שֶׁצָּחַקְנוּ תָּמִיד מֵהַבְּדִיחוֹת הַקְּטַנּוֹת שֶׁמֵּהֵן נֶהֱנֵינוּ יַחַד.
שַׂחֵק, חַיֵּךְ, חְשֹׁב עָלַי, תִּתְפַּלֵּל בִּשְׁבִילִי.
תֵּן לְשְׁמִי לִהְיוֹת הַמִּלָּה הַבַּיִתִית כְּמוֹ שֶׁהוּא תָּמִיד הָיָה.
שֶׁיֹּאמְרוּ אוֹתוֹ לְלֹא מַאֲמָץ, בְּלִי רוּחַ שֶׁל צֵל לְגַבָּיו.

פֵּרוּשׁ הַחַיִּים נִשְׁאָר כְּמוֹ שֶׁהָיָה תָּמִיד,
כְּמוֹ שֶׁהָיָה אֵי פַּעַם.
יֵשְׁנָה הֶמְשֵׁכִיוּת מֻחְלֶטֶת וּבִלְתִּי-שְׁבוּרָה.
מַהוּ מָוֶת זֶה אִם לֹא תְּאוּנָה זְנִיחָה?

מַדּוּעַ עָלַי לִהְיוֹת מֻחוּץ לְתוֹדָעָה מִכֵּוָן שֶׁאֲנִי מֻחוּץ לִטְוַח רְאִיָּה?
אֲנִי רַק אֲחַכֶּה לְךָ זְמַן מָה,
אֵיפְשֶׁהוּ קָרוֹב מְאֹד,
פָּשׁוּט מֵעֵבֶר לַפִּנָּה.

הַכֹּל בְּסֵדֶר.
שׁוּם דָּבָר לֹא נִפְגַּע; שׁוּם דָּבָר לֹא אָבוּד.
רֶגַע אֶחָד קָצָר וְהַכֹּל יִהְיֶה כְּמוֹ שֶׁהָיָה קֹדֶם.
אֵיךְ נִצְחַק עַל צָרוֹת הַפְּרֵדָה כְּשֶׁנִּפָּגֵשׁ שׁוּב!

הנרי סקוט-הולנד

הַסְּפִינָה

אֲנִי עוֹמֵד עַל שְׂפַת הַיָּם.
סְפִינָה לְצִדִּי פּוֹרֶשֶׂת אֶת מִפְרָשֶׂיהָ הַלְּבָנִים אֶל בְּרִיזָה שֶׁל הַבֹּקֶר
וְיוֹצֵאת אֶל הָאוֹקְיָנוֹס הַכָּחֹל.
הִיא מֻשָּׂא שֶׁל יֹפִי וְעָצְמָה.
אֲנִי עוֹמֵד וְצוֹפֶה בָּהּ עַד שֶׁלְּבַסּוֹף הִיא תְּלוּיָה
כְּמוֹ גַּרְגֵּר שֶׁל עָנָן לָבָן

like a speck of white cloud
just where the sea and sky
come to mingle with each other.

Then someone at my side says: "There, she is gone!"

"'Gone where?"

Gone from my sight. That is all.
She is just as large in mast and hull and spar
as she was when she left my side
and she is just as able to bear her load
of living freight to her destined port.
Her diminished size is in me, not in her.
And just at the moment when someone at my side says
"There, she is gone!"
there are other eyes watching her coming,
and other voices ready to take up the glad shout,
"Here she comes!"

And that is dying.

William Ernest Henley

Invictus

Out of the night that covers me,
Black as the pit from pole to pole,
I thank whatever gods may be
For my unconquerable soul.
In the fell clutch of circumstance
I have not winced nor cried aloud.
Under the bludgeonings of chance
My head is bloody, but unbowed.
Beyond this place of wrath and tears
Looms but the Horror of the shade,

בְּדִיּוּק בַּמָּקוֹם שֶׁבּוֹ הַיָּם וְהַשָּׁמַיִם
מִתְעָרְבְּבִים זֶה בָּזֶה.

וְאָז מִישֶׁהוּ לְצִדִּי אוֹמֵר: "הִנֵּה, הִיא נֶעֱלְמָה!"

'"לְאָן נֶעֱלְמָה?"

נֶעֱלְמָה מֵעֵינַי. זֶה הַכֹּל.
הִיא גְּדוֹלָה בְּדִיּוּק בְּתוֹרָן, בַּגּוּף וּבַקּוֹרוֹת
כְּפִי שֶׁהָיְתָה כְּשֶׁהִיא עָזְבָה אֶת צִדִּי
וְהִיא מְסֻגֶּלֶת בְּאוֹתָהּ מִדָּה לָשֵׂאת אֶת מַשָּׂאָהּ
שֶׁל "מִטְעָן חַי" לַנָּמֵל הַמְיֻעָד לָהּ.
גָּדְלָהּ הַמִּצְטַמְצֵם נִמְצָא בִּי, לֹא בָּהּ.
וּבְדִיּוּק בָּרֶגַע שֶׁמִּישֶׁהוּ לְצִדִּי אוֹמֵר:
"הִנֵּה, הִיא נֶעֱלְמָה!"
יֵשׁ עֵינַיִם אֲחֵרוֹת שֶׁצּוֹפוֹת בָּהּ מַגִּיעָה,
וְקוֹלוֹת אֲחֵרִים מוּכָנִים לִקְלֹט אֶת הַצְּעָקָה הַשְּׂמֵחָה,
"הִנֵּה הִיא בָּאָה!"

וְכָךְ גַּם הַמָּוֶת.

וִילְיָאם אֶרְנֶסְט הֶנְלִי (1849-1903)

Invictus

(*
אֲנִי, בְּלֵיל מֵעַל רֹאשִׁי
עַד לַקְּטָבִים שָׁחוֹר וְמַר, -
מוֹדֶה לָאֵל עַל שֵׁי נַפְשִׁי
שֶׁלְּנַצַּח אִי-אֶפְשָׁר.
בְּצִפָּרְנֵי הַנְּסִבּוֹת
עַקְשָׁן הָיִיתִי וְשַׁתְּקָן.
לִי הַחַיִּים נָתְנוּ מַכּוֹת,
רֹאשִׁי בְּדָם, אַךְ לֹא מֻרְכָּן.
בְּעֵת דְּמָעוֹת וּזְעָמִים
נִשְׁקֶפֶת לִי זְוָעַת הַצֵּל,
אֵינִי נִפְחָד מֵהַשָּׁנִים

And yet the menace of the years
Finds and shall find me unafraid.
It matters not how strait the gate,
How charged with punishments the scroll,
I am the master of my fate,
I am the captain of my soul.

Ella Wheeler Wilcox

Solitude

Laugh, and the world laughs with you;
Weep, and you weep alone;
For the sad old earth must borrow its mirth,
But has trouble enough of its own.
Sing, and the hills will answer;
Sigh, it is lost on the air;
The echoes bound to a joyful sound,
But shrink from voicing care.

Rejoice, and men will seek you;
Grieve, and they turn and go;
They want full measure of all your pleasure,
But they do not need your woe.
Be glad, and your friends are many;
Be sad, and you lose them all,—
There are none to decline your nectared wine,
But alone you must drink life’s gall.

Feast, and your halls are crowded;
Fast, and the world goes by.
Succeed and give, and it helps you live,
But no man can help you die.
There is room in the halls of pleasure

וְלֹא אֶפְחַד, תּוֹדָה לָאֵל.
אִם צַר הַשַּׁעַר הָאַחֲרוֹן,
וְעֹנֶשׁ רַב נִקְבַּע שָׁם לִי,
עוֹד לְנַפְשִׁי אֲנִי אָדוֹן,
עוֹד רַב-חוֹבֵל לְגוֹרָלִי.

Invictus – בלתי-מנוצח (לטינית)

אֶלָה וִילֶר וִילְקוֹקְס (1850-1919)

בְּדִידוּת

צְחַק! וְעוֹלָם יִצְחַק יַחַד אִתְּךָ;
בְּכֵה, תֶּמִיד תִּבְכֶּה לְבַדְּךָ וַדַּאי;
הָעוֹלָם הֶעָצוּב שָׂשׂ לִשְׁאֹל שְׂמָחוֹת,
בְּעָיוֹת מְשֻׁלֹּו יֵשׁ לוֹ דַּי.
שִׁיר! וְכָל הַגְּבָעוֹת יַעֲנוּ;
קוֹל גְּנִיחָה בָּאֲוִיר אוֹבֵד;
הַהֵדִים קְשׁוּרִים לְצָלִילֵי שִׂמְחָה,
מְיֻגוֹן מִתְכַּוֵּץ כָּל הֵד.

שְׂמַח, וְכָל אֲנָשִׁים יְחַפְּשׂוּ אוֹתְךָ;
הִתְאַבֵּל, - פּוֹנִים עֹרֶף, הוֹלְכִים;
הֵם רוֹצִים רַק אֶת מְלוֹא הֲנָאוֹתֶךָ,
אַךְ לְכְאֵבְךָ הֵם אֵינָם זְקוּקִים.
שְׂמַח, וְיִרְבּוּ חֲבֵרִים שֶׁלְּךָ;
תִּהְיֶה עָצוּב, יֵעָלְמוּ מִיָּד, -
אֵין מִי שֶׁיִּשְׁלֹל אֶת צוּף יֵינְךָ,
אַךְ מָרַת חַיֶּיךָ תִּשְׁתֶּה לְבַד.

חֹג, וְאוּלַמּוֹתֶךָ צְפוּפֵי קָהָל;
מַהֵר, הָעוֹלָם לְצִדְךָ מָפְסוּט.
הַצְלֵחַ וְתֵן, הוּא עוֹזֵר לְחָיוֹת,
אַךְ אִישׁ לֹא יַעֲזֹר לָמוּת.
יֵשׁ מָקוֹם בְּאוּלַמּוֹת הֲנָאָה
לְתַהֲלוּכָה גְּדוֹלָה יְהִירָה,

For a large and lordly train,
But one by one we must all file on
Through the narrow aisles of pain.

Ella Wheeler Wilcox

Life's Scars

They say the world is round, and yet
I often think it square,
So many little hurts we get
From corners here and there.
But one great truth in life I've found,
While journeying to the West-
The only folks who really wound
Are those we love the best.

The man you thoroughly despise
Can rouse your wrath, 'tis true;
Annoyance in your heart will rise
At things mere strangers do;
But those are only passing ills;
This rule all lives will prove;
The rankling wound which aches and thrills
Is dealt by hands we love.

The choicest garb, the sweetest grace,
Are oft to strangers shown;
The careless mien, the frowning face,
Are given to our own.
We flatter those we scarcely know,
We please the fleeting guest,
And deal full many a thoughtless blow
To those who love us best.

אַךְ עָלֵינוּ לָלֶכֶת אֶחָד אֶחָד
דֶּרֶךְ הַמַּעֲבָרִים הַצָּרִים שֶׁל צָרָה.

אֶלָה וִילֶר וִילְקוֹקְס (1850-1919)

צְלָקוֹת הַחַיִּים

אוֹמְרִים שֶׁהָעוֹלָם עָגֹל,
דּוֹמַנִי - מְרֻבָּע,
אָדָם מַכּוֹת חַיָּב לִסְבֹּל
כְּשֶׁלְּפִנּוֹת הוּא בָּא.
אֲבָל אֱמֶת אַחַת לֹא סְתָם
גִּלִּיתִי בַּחַיִּים:
פּוֹגְעִים בָּנוּ רַק בְּנֵי-אָדָם
שֶׁאָנוּ אוֹהֲבִים.

הָאִישׁ שֶׁלּוֹ אַתָּה רַק בָּז
יַשְׁאִיר אוֹתְךָ נִסְעָר;
וּלְעִתִּים אַתָּה נִרְגָּז
מֵאִישׁ לְגַמְרֵי זָר;
אַךְ אֵלֶּה מַחֲלוֹת יְלָכוּ -
זֶה כְּלָל כָּל הַחַיִּים;
פְּצָעֵי הַתֹּפֶת יִגְרְמוּ
בַּיָּד שֶׁאוֹהֲבִים.

בְּבֶגֶד חֵן הַזָּר אוֹתְךָ
יִרְאֶה, בְּמֶזֶג טוֹב;
אֶת רַשְׁלָנוּת וְזַעֲפְךָ
תִּשְׂפֹּךְ עַל הַקָּרוֹב.
לְלֹא מֶכֶר תְּאֵר פָּנִים,
וְלוֹ כָּל מַחְמָאוֹת;
הֵם, שֶׁאוֹתָנוּ אוֹהֲבִים,
הֵם מְקַבְּלִים מַכּוֹת.

לֹא עַל כָּל עֵץ הָאַהֲבָה

תִּפְרַח וְלֹא כָּל יוֹם.
אֲבוֹי, אִם עַל הַמַּצֵּבָה
תִּרְאֶה אֶת זֶה פִּתְאוֹם!
אַךְ בְּקֶרוֹב אוֹ בְּאִחוּר
תִּבִּין מִן הַדְּבָרִים:
רַק זֶה תָּבִיא יָגוֹן חָמוּר
שֶׁאָנוּ אוֹהֲבִים.

אֶלָה וִילֶר וִילְקוֹקְס (1850-1919)

שְׂפַת הָאַהֲבָה

אֵיךְ בָּאַהַב תַּבְחִין?
כִּי צֵל שֶׁל סְמֶק קַל עַל הַלְּחָיַיִם הִלְשֶׁין,
אֲבָל הַחִוָּרוֹן הִתְגַּבֵּר עָלָיו וְהָלַךְ;
עַפְעַף עוֹד מְרוֹטֵט, אַךְ אוֹר בְּעֵינַיִם דָּעַךְ;
חֲצִי-חִיּוּךְ עָלוּב, מִמֶּנּוּ הָאָב נֶאֱנָח -
כָּךְ בָּאַהַב תַּבְחִין.

אֵיךְ בָּאַהַב תַּבְחִין?
כִּי הַדֹּפֶק עָלָה, קָצְבּוֹ נַעֲשָׂה לֹא תָּקִין,
וּפְעִימוֹת הַלֵּב הוֹפְכוּ חֲלָשׁוֹת, כּוֹאֲבוֹת,
בְּעוֹד הָרְגָשׁוֹת הַחֲדָשִׁים, כְּמוֹ אֳנִיּוֹת
מוּזָרוֹת, בְּוָרִידִים מִתְקַדְּמִים בְּמַסְלוּל מָהִיר;
שְׁקָטִים כְּשַׁחַר צַח, כּוֹחָם, כְּמוֹ שֶׁל שַׁחַר אָדִיר, -
כָּךְ בָּאַהַב תַּבְחִין.

אֵיךְ בָּאַהַב תַּבְחִין?
כִּי אֶת חָפְצֵנוּ אָז אֲנָחְנוּ רוֹצִים לְהַטְמִין;
בְּאֵלֶם מַפְתִּיעַ בְּרֶגַע קִרְבָה מֻפְלָאָה;
וּבַדְּמָעָה אַחַת כְּנָה שֶׁעַיִן מְזִלָּה;
וּבַשִּׂמְחָה אֲשֶׁר לְפַחַד נִרְאֵית מַקְבִּילָה;
וְכַאֲשֶׁר הַלֵּב פּוֹרֵחַ נִבְהָל בְּחָזֶה,
יוֹדֵעַ לְזַהוֹת אֶת הָאֱלֹהַּ הַזֶּה -
כָּךְ בָּאַהַב תַּבְחִין.

Love does not grow on every tree,
Nor true hearts yearly bloom.
Alas for those who only see
This cut across a tomb!
But, soon or late, the fact grows plain
To all through sorrow's test:
The only folks who give us pain
Are those we love the best.

Ella Wheeler Wilcox

Love's Language

How does Love speak?
In the faint flush upon the telltale cheek,
And in the pallor that succeeds it; by
The quivering lid of an averted eye--
The smile that proves the parent to a sigh
Thus doth Love speak.

How does Love speak?
By the uneven heart-throbs, and the freak
Of bounding pulses that stand still and ache,
While new emotions, like strange barges, make
Along vein-channels their disturbing course;
Still as the dawn, and with the dawn's swift force--
Thus doth Love speak.

How does Love speak?
In the avoidance of that which we seek--
The sudden silence and reserve when near--
The eye that glistens with an unshed tear--
The joy that seems the counterpart of fear,
As the alarmed heart leaps in the breast,
And knows, and names, and greets its godlike guest--
Thus doth Love speak.

How does Love speak?
In the proud spirit suddenly grown meek--
The haughty heart grown humble; in the tender
And unnamed light that floods the world with splendor;
In the resemblance which the fond eyes trace
In all fair things to one beloved face;
In the shy touch of hands that thrill and tremble;
In looks and lips that can no more dissemble--
Thus doth Love speak.

How does Love speak?
In the wild words that uttered seem so weak
They shrink ashamed in silence; in the fire
Glance strikes with glance, swift flashing high and higher,
Like lightnings that precede the mighty storm;
In the deep, soulful stillness; in the warm,
Impassioned tide that sweeps through throbbing veins,
Between the shores of keen delights and pains;
In the embrace where madness melts in bliss,
And in the convulsive rapture of a kiss--
Thus doth Love speak.

Robert Louis Stevenson

The Moon

The moon has a face like the clock in the hall;
She shines on thieves on the garden wall,
On streets and fields and harbour quays,
And birdies asleep in the forks of the trees.

The squalling cat and the squeaking mouse,
The howling dog by the door of the house,
The bat that lies in bed at noon,

אֵיךְ בָּאַהַב תַּבְחִין?
בְּרוּחַ שֶׁעוֹזוֹ פָּג, הִתְפַּזֵּר לַחֲלוּטִין;
בְּלֵב יָהִיר אֶתְמוֹל, צָנוּעַ הַיּוֹם; וּבָאוֹר
לְלֹא שֵׁם שֶׁמַּצִּיף אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּיִאוֹר;
בְּעֵינַיִם בּוֹרְקוֹת, אוֹסְפוֹת בְּדִמְיוֹן אוֹהֲבִים
לְפָנִים אֲהוּבוֹת אֶת כָּל הַדְּבָרִים הַיָּפִים;
בְּיָדַיִם צְמוּדוֹת בְּמַגָּע שֶׁכֹּה מְרַתֵּק;
בִּשְׂפָתַיִם שֶׁכְּבָר לֹא יְכוֹלִים לְהִתְנַתֵּק -
כָּךְ בָּאַהַב תַּבְחִין.

אֵיךְ בָּאַהַב תַּבְחִין?
בְּמִלָּל הַפְּרָאִי שֶׁהוּא הִשְׁתַּנָּה לְעָדִין;
הֵם מִתְבַּיְּשִׁים, שׁוֹתְקִים; וְהֵם מִתְפַּוְּצִים, אַךְ מַהֵר
מַבָּט בּוֹעֵר אֶחָד כְּבָר מַכֶּה בְּמַבָּט אַחֵר,
כְּמוֹ בָּרָק, שֶׁקּוֹדֵם לְסַעַר, מַגִּיעַ פִּתְאוֹם;
בִּדְמָמָה עֲמֻקָּה שֶׁל שְׁתֵּי נְפָשׁוֹת; וּבַחוֹם
שֶׁל זֶרֶם הַתְּשׁוּקָה, שֶׁבְּוָרִידִים פּוֹעֲמִים גָּז
בֵּין חוֹף הַתַּעֲנוּג לְבֵין חוֹף הַכְּאֵב הָעָז;
בְּחִבּוּק שֶׁבּוֹ טֵרוּף נָמַס בְּאֹשֶׁר מֻחְלָט;
בְּפֶה שֶׁבְּהִתְפַּעֲלוּת נְשִׁיקָה מְעֻוֶּתֶת --
כָּךְ בָּאַהַב תַּבְחִין.

רוֹבֶרְט לוּאִי סְטִיבֶנְסוֹן (1850-1894)

הַיָּרֵחַ

כְּמוֹ שָׁעוֹן בְּאוּלָם לַיָּרֵחַ פָּנִים;
הוּא מֵאִיר עַל הַגַּן (עַל קִירוֹ גַּנָּבִים),
עַל רְחוֹב וְשָׂדֶה וְעַל מֵי נְהָרוֹת,
וְעַל כָּל צִפֳּרִים שֶׁבְּעֵץ יְשֵׁנוֹת.

הֶחָתוּל מִתְגַּנֵּב, הָעַכְבָּר רָץ בְּלֵיל,
וְהַכֶּלֶב לְיָד מְלוּנָה מְיַלֵּל,
עֲטַלֵּף שֶׁבַּיּוֹם בְּתוֹךְ סֶדֶק לָחוּץ -

All love to be out by the light of the moon.

But all of the things that belong to the day
Cuddle to sleep to be out of her way;
And flowers and children close their eyes
Till up in the morning the sun shall arise.

William B. Yeats

The Second Coming

Turning and turning in the widening gyre
The falcon cannot hear the falconer;
Things fall apart; the centre cannot hold;
Mere anarchy is loosed upon the world,
The blood-dimmed tide is loosed, and everywhere
The ceremony of innocence is drowned;
The best lack all conviction, while the worst
Are full of passionate intensity.
Surely some revelation is at hand;
Surely the Second Coming is at hand.
The Second Coming! Hardly are those words out
When a vast image out of Spiritus Mundi
Troubles my sight: somewhere in sands of the desert
A shape with lion body and the head of a man,
A gaze blank and pitiless as the sun,
Is moving its slow thighs, while all about it
Reel shadows of the indignant desert birds.
The darkness drops again; but now I know
That twenty centuries of stony sleep
Were vexed to nightmare by a rocking cradle,
And what rough beast, its hour come round at last,
Slouches towards Bethlehem to be born?

הֵם לְאוֹר הַיָּרֵחַ עֵרִים וּבַחוּץ.

אֲבָל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁעֵרִים הֵם בְּיוֹם,
מְשְׁתַּדְּלִים לֹא לִפְגֹּשׁ בַּיָּרֵחַ פִּתְאוֹם;
וְכָל פֶּרַח וְיֶלֶד עוֹצֵם אֶת עֵינָיו
עַד שֶׁקֶּרֶן הַשֶּׁמֶשׁ תָּקוּם לְפָנָיו.

וִילְיאָם בְּ. יֵיטְס (1865-1939)

הַבִּיאָה הַשְּׁנִיָּה

הַבַּז בְּמַעְגָּל הַמִּתְרַחֵב
כְּבָר לֹא שׁוֹמֵעַ קוֹל שֶׁל הַבַּזְיָר;
פֵּרוּק דְּבָרִים מְכֻשָּׁל הַמֶּרְכָּז;
אֲנַרְכְיָה נִשְׁלֶכֶת לָעוֹלָם,
גֵּאוּת שֶׁל דָּם כֻּהָה הֻתָּרָה, וּכְבָר
כָּל טֶקֶס הַתְּמִימוּת הֻטְבַּע;
אֵין כּוֹחַ הַשְׁכְּנוּעַ לְטוֹבִים,
וְהָרָעִים מְלֵאִים עָצְמָה וְלַהַב.
עוֹמֶדֶת עַל-הַפֶּרֶק הִתְגַּלּוּת;
הַבִּיאָה הַשְּׁנִיָּה וַדַּאי תָּבוֹא.
חוֹזֶרֶת הַבִּיאָה! - אֲנִי הוֹגֶה בְּקִשְׁי,
כְּשֶׁצֶּלֶם עֲנָקִי מִתּוֹךְ Spiritus Mundi *)
מֵצִיק לִרְאִיָּתִי: אֵי-שָׁמָּה בְּמִדְבָּר
הַתְּאַר: גּוּף אַרְיֵה וְרֹאשׁ אָדָם,
מַבָּט רֵיק, בְּלִי חֶמְלָה כְּמוֹ הַחַמָּה,
מֵזִיז אֶת יַרְכוֹתָיו הָאִטִּיוֹת, עָלָיו
תּוֹעִים צְלָלֵי הַצִּפָּרִים הַכּוֹעֲסוֹת.
הַחֶשְׁכָּה צוֹנַחַת; אַךְ אֲנִי יוֹדֵעַ:
עֶשְׂרִים מֵאוֹת שָׁנִים מְלֵאוֹת שֵׁנָה סְתוּמָה
הֵקִיצוּ לְסִיוּט בְּעֶרֶשׂ מִתְנַדְנֵד,
וּבְהֵמָה גַּסָּה, שֶׁשְּׁעָתָהּ הִגִּיעָה,
שׁוּב לְבֵית לֶחֶם בָּאָה כְּדֵי לְהִוָּלֵד.

*) Spiritus Mundi (לטינית) - הרוח, ההשקפה, נקודת המבט
או הערכים החברתיים והתרבותיים האופייניים לעידן של

William Butler Yeats

Long-Legged Fly

That civilisation may not sink,
Its great battle lost,
Quiet the dog, tether the pony
To a distant post.
Our master Caesar is in the tent
Where the maps are spread,
His eyes fixed upon nothing,
A hand upon his head.

Like a long-legged fly upon the stream
His mind moves upon silence.

That the topless towers be burnt
And men recall that face,
Move most gently if move you must
In this lonely place.
She thinks, part woman, three parts a child,
That nobody looks; her feet
Practise a tinker shuffle
Picked up on the street.

Like a long-legged fly upon the stream
Her mind moves upon silence.

That girls at puberty may find
The first Adam in their thought,
Shut the door of the Pope's chapel,
Keep those children out.
There on that scaffolding reclines
Michael Angelo.

ההיסטוריה האנושית. (ויקיפדיה)

וִילְיאָם בָּטְלֶר יֵיְטְס (1865-1939)

זְבוּב אָרֹךְ הָרַגְלַיִם

יִתָּכֵן שֶׁהַצִּוִּילִיזַצְיָה לֹא חוֹשֶׁבֶת עַל כָּךְ,
אַךְ הַקְּרָב הַגָּדוֹל אָבוּד.
הַכֶּלֶב שָׁקֵט, הַפּוֹנִי קָשׁוּר
בְּמֶרְחָק.
אֲדוֹנֵנוּ, הַקֵּיסָר, נִמְצָא בְּאֹהֶל,
שֶׁבּוֹ נִפְרְשׂוֹת הַמַּפּוֹת;
עֵינָיו נָעוּצוֹת בְּאֵינְסוֹף,
יָדוֹ עַל רֹאשׁוֹ.

כְּמוֹ זְבוּב אָרֹךְ הָרַגְלַיִם עַל הַנַּחַל,
מוֹחוֹ נָע בִּשְׁתִיקָה.

עוֹד הַמִּגְדָּלִים הָרָמִים יִשָּׂרְפוּ
וּגְבָרִים יִזְכְּרוּ בַּפָּנִים הָאֵלֶּה;
נוּעַ בְּעֲדִינוּת יְתֵרָה אִם אַתָּה חַיָּב לָנוּעַ
בְּמָקוֹם הַבּוֹדֵד הַזֶּה.
הִיא חוֹשֶׁבֶת (חֵלֶק אֶחָד - אִשָּׁה, שְׁלוֹשָׁה חֲלָקִים – יַלְדָּה),
שֶׁאַף אֶחָד לֹא רוֹאֶה אוֹתָהּ; רַגְלֶיהָ
מְחַקּוֹת שִׁפְשׁוּף רַגְלַיִם שֶׁל פַּחַח הַנְּחוֹשֶׁת
הַמְּמַהֵר בְּרְחוֹב.

כְּמוֹ זְבוּב אָרֹךְ הָרַגְלַיִם עַל הַנַּחַל,
מוֹחָהּ נָע בִּשְׁתִיקָה.

מַפְנֵי שֶׁיְּלָדוֹת בִּגְיל הַהִתְבַּגְּרוּת עֲשׂוּיוֹת לִמְצֹא
הָאָדָם הָרִאשׁוֹן בְּמַחֲשֵׁבוֹתֵיהֶן,
סְגוֹרָה דֶּלֶת הַקַּפֶּלָה שֶׁל הָאַפִּיפְיוֹר,
כְּדֵי שֶׁהַיְלָדִים הָאֵלֶּה יִשָּׁאֲרוּ בַּחוּץ.
בַּפָּנִים עַל גַּבֵּי הַפִּגּוּמִים
מִיכֶלְאַנְגֶ'לוֹ.

לְלֹא צְלִיל, גֶּבוֹהַּ יוֹתֵר מִמָּה שֶׁמַּשְׁמִיעַ עַכְבָּר,
יָדוֹ נָעָה לְכָאן וּלְכָאן.

כְּמוֹ זְבוּב אֹרֶךְ הָרַגְלַיִם עַל הַנַּחַל,
מוֹחוֹ נָע בִּשְׁתִיקָה.

סיכום שירו הקלאסי של ייטס "זבוב ארוך הרגליים"
ד"ר אוליבר תירל

"זבוב ארוך הרגליים" הוא שיר על תפקיד הדממה בחינוך המוחות הגדולים, בין אם מדובר בטקטיקות צבאיות, יופי ויצירה אמנותית. הוא נידון בכל אחד משלושת הבתים של השיר. כל אחת מהתכונות הללו מאחד אדם מההיסטוריה או מהמיתוס: יוליוס קיסר (טקטיקות צבאיות), הלנה מטרויה (יופי) ומיכלאנג'לו (אמנות).

בבית הראשון מתמקד ייטס בג'וליוס הקיסר, מנהיגה של האימפריה הרומית, ברגע שהוא מתכנן את האסטרטגיה הצבאית שלו. הציוויליזציה עצמה מסתמכת על העובדה שקיסר ניצח בקרב וכך הֵגן על האימפריה שלו. הכלב שותק והפוני קשור רחוק, כדי לא להפריע לקיסר כשהוא יושב, עמוק במחשבה.

בבית השני אנו עוברים להלנה מטרויה; הדבר מובן מההתייחסות בשורה הראשונה ל"מגדלים רמים שעתידים להשרף", רמז ל"דוקטור פאוסט" מאת כריסטופר מארלו ולדברי פאוסט על הלנה מטרויה: "האם זה היה האדם ששגר אלף ספינות ובגללו נשרפו מגדלים רמים של טרויה?" משמעותה של הטענה הזאת, ככל הנראה, היא שהלנה צריכה לטפח את החן הטבעי והיופי שלה, שיעוררו את פריס, נסיך טרויה, לבריחה איתה ובכך יעוררו את מלחמת טרויה (ובשביל זה לשלוח אלף ספינות לקרב) . בהיותה צעירה ("שלושת רבעי ילדה"), הלנה שונה מקיסר (למרות תפקידיהן המשותפים במלחמות), בעוד שהוא יושב וחושב על הקרב הבא שלו, הלנה "חושבת ... שאיש לא מעיף עליה מבט", והסוד לאומנותה הגאונית טמון בחוסר המודעות העצמית שלה.

בבית השלישי והאחרון, אנו עוברים למיכלאנג'לו, העובד בשקידה על ציור התקרה של הקפלה הסיסטינית בתקופת הרנסנס. אסור לאפשר לילדים להפריע, כי האמן הגדול יכול לעבוד רק בשקט. מיכאלאנג'לו מתואר שוכב על הפיגומים כשהוא עובד על יצירת המופת הגדולה שלו, "בריאת אדם".

מעניין לנתח, כיצד מורכב השיר "זבוב ארוך הרגלים". כל אחד

With no more sound than the mice make
His hand moves to and fro.

Like a long-legged fly upon the stream
His mind moves upon silence.

מההירהורים הקצרים הללו על טבע הדממה בהתהוות ההיסטוריה והמיתוס קשורים זה בזה: העיצובים הצבאיים של קיסר מתמוססים בטיפוח היופי הצנוע של הלנה, שיוביל למאבק צבאי נוסף, בעוד שגיל ההתבגרות של הלנה מתמזג עם משיכת הילדות בגיל ההתבגרות ל"אדם" של מיכלאנג'לו בבית האחרון. וכל אחד משלושת הבתים מסתיים בשתי שורות זהות:

כמו זבוב ארוך הרגליים על נחל
מוחו נע בשתיקה.

(אם כי, כמובן, "שלו" הוא "שלה" בבית האמצעי על הלנה מטרויה.) נראה כי ייטס מגן על התפקיד שמדיטציה שקטה וריכוז מלא ממלאים בעבודתם של מוחות גדולים, בין אם הם אלופים צבאיים, נשים יפות או אמנים מוכשרים. וכמובן, בסיכום "בריאת אדם" על-ידי מיכלאנג'לו, ייטס מציע התייחסות למעשה הבריאה המקורית בהיסטוריה הנוצרית. דימויו של זבוב ארוך הרגליים על הזרם, הדומה לתודעה "נוע בעדינות", הופך לסוג של מנטרה דרך חזרה בפזמון. לא משנה כמה זה יהיה גדול, אי אפשר ליצור משהו גדול בלי הסגולה הנוספת של שקט ושלווה - באותו מרחק מהעולם היומיומי ההומה שאנו רואים אולי בשיר מאוחר יותר של ייטס "שיט לביזנטיון".

המקור :
https://interestingliterature.com/2017/02/a-short-analysis-of-w-b-yeatss-long-legged-fly/

תרגום מאנגלית מאת אדולף גומן

וִילִיאָם בָּטְלֶר יְיֶטְס (1865-1939)

מִשְׁאָלוֹת שֶׁל אָאֶד' לְבַדֵּי שָׁמַיִם

(*

לוּ היוּ לִי בַּדִּים רְקוּמִים שֶׁל הַשָּׁמַיִם,
כֻּלָּם מְקֻשָּׁטִים בְּזָהָב וְכֶסֶף שֶׁל אוֹר,
בַּדִּים כְּחֻלִּים וְאַפְלוּלִיִּים שֶׁל הַשָּׁמַיִם,
שְׁמֵי הַלֵּיל הַקְּטִיפָתִיִּים וְאוֹר וְחֲצִי אוֹר,
הָיִיתִי פּוֹרֵשׂ אוֹתָם מִתַּחַת לְרַגְלַיִךְ,
אַךְ בֶּהֱיוֹתִי עָנִי, יֵשׁ לִי רַק חֲלוֹמוֹתַי;
פָּרַשְׂתִּי אֶת כָּל חֲלוֹמוֹתַי תַּחַת רַגְלַיִךְ;

William Butler Yeats

Aedh Wishes for the Cloths of Heaven

Had I the heavens' embroidered cloths,
Enwrought with golden and silver light,
The blue and the dim and the dark cloths
Of night and light and the half light,
I would spread the cloths under your feet:
But I, being poor, have only my dreams;
I have spread my dreams under your feet;
Tread softly because you tread on my dreams.

דְּרְכִי בְּרַכּוּת: אַתְּ דּוֹרֶכֶת עַל חֲלוֹמוֹתַי.

*) אֶאֶד' - שם אירי עתיק

וִילְיאָם בָּטְלֶר יֵיְטְס (1865-1939)

כְּשֶׁאַתְּה זָקֵן

וּכְשֶׁאַתְּה זָקֵן, מָלֵא שֵׁנָה, אֶפֹּר
נִרְדָּם לְיַד הָאֵשׁ, אֶת זֶה הַסֵּפֶר קַח,
וּקְרָא לְאַט, חֲלוֹם עַל הַמַּבָּט שֶׁל אוֹר
שֶׁמִּעֵינֶיךְ גָּז וְעַל צֵלָן הָרַךְ;

רַבִּים אָז אָהֲבוּ אוֹתָךְ, אֶת שִׂמְחָתֶךְ,
אֶת יְפְיֵךְ, חִנָּךְ – קְנַיִם אוֹ שִׁקְרִיִּים.
אֶחָד אֶת נֶפֶשׁ הַצַּלְיָן אָהַב בְּךְ,
אֶת צַעַר שֶׁל פָּנֶיךְ כָּל כָּךְ מִשְׁתַּנִּים;

לְצַד הַמִּסְעָדוֹת הַזּוֹהֲרוֹת נִצָּב,
מִלְמֵל בְּעֶצֶב, אֵיךְ הָאַהֲבָה פָּרְחָה,
פָּסַע אֶל הָהָרִים שֶׁרָמוּ מֵעָלָיו,
וְאֶת פָּנָיו הִסְתִּיר בֵּין כּוֹכָבִים מִמְּךְ.

וִילְיאָם בָּטְלֶר יֵיְטְס (1865-1939)

שַׁיִט לְבִזַנְטִיוֹן

א

זֹאת לֹא הָאָרֶץ לִזְקֵנִים. הָצָעִירִים
הַמִּתְחַבְּקִים, הַצִּפֳּרִים, הָאִילָנוֹת -
כָּל הַדּוֹרוֹת שֶׁבְּתוֹרָם יִהְיוּ מֵתִים,
בָּשִׂיר עַלִּיז - יָם מָקָרֶל, אַשְׁדֵּי טְרוּטוֹת,
דָּגִים, יוֹנְקִים, עוֹפוֹת - בְּקַיִץ מְשַׁבְּחִים
אֶת כָּל מָה שֶׁנּוֹלַד, גּוֹדֵל, הוֹלֵךְ לָמוּת.

William Butler Yeats

When you are old

When you are old and grey and full of sleep,
And nodding by the fire, take down this book,
And slowly read, and dream of the soft look
Your eyes had once, and of their shadows deep;

How many loved your moments of glad grace,
And loved your beauty with love false or true,
But one man loved the pilgrim soul in you,
And loved the sorrows of your changing face;

And bending down beside the glowing bars,
Murmur, a little sadly, how Love fled
And paced upon the mountains overhead
And hid his face amid a crowd of stars.

William Butler Yeats

Sailing to Byzantium

I

That is no country for old men. The young
In one another's arms, birds in the trees,
—Those dying generations—at their song,
The salmon-falls, the mackerel-crowded seas,
Fish, flesh, or fowl, commend all summer long
Whatever is begotten, born, and dies.
Caught in that sensual music all neglect

Monuments of unageing intellect.

II

An aged man is but a paltry thing,
A tattered coat upon a stick, unless
Soul clap its hands and sing, and louder sing
For every tatter in its mortal dress,
Nor is there singing school but studying
Monuments of its own magnificence;
And therefore I have sailed the seas and come
To the holy city of Byzantium.

III

O sages standing in God's holy fire
As in the gold mosaic of a wall,
Come from the holy fire, perne in a gyre,
And be the singing-masters of my soul.
Consume my heart away; sick with desire
And fastened to a dying animal
It knows not what it is; and gather me
Into the artifice of eternity.

IV

Once out of nature I shall never take
My bodily form from any natural thing,
But such a form as Grecian goldsmiths make
Of hammered gold and gold enamelling
To keep a drowsy Emperor awake;
Or set upon a golden bough to sing
To lords and ladies of Byzantium
Of what is past, or passing, or to come.

בְּמוּזִיקַת חוּשִׁים הַכֹּל נִשְׁכַּח מִכְּבָר
מָה שֶׁהַשֵּׂכֶל הַלֹּא-מְזֻדָּקָן יָצַר.

ב

אָדָם זָקֵן הוּא רַק דָּבָר בְּלִי עֵרֶךְ, סְתָם
מְעִיל עַל הַמַּקֵּל, אֶלָּא אִם כִּי עַתָּה
הַנֶּפֶשׁ מִתְעוֹרֶרֶת, שָׁרָה בְּקוֹל רָם
לְכָל טְרָטוּר בְּאַרְעִיּוּת שֶׁל שִׂמְלָתָהּ;
זֶה לֹא בֵּית סֵפֶר לְשִׁירָה, אֶלָּא הַפְּעָם -
עִיּוּן בְּכָל הָאַנְדַּרְטוֹת שֶׁל גְּדֻלָּתָהּ.
לָכֵן הִפְלַגְתִּי אֶל הַיָּם שֶׁל זְכָרוֹן
לְמַטָּרָה קְדוֹשָׁה, לְעִיר בִּזַּנְטִיוֹן.

ג

הוֹ, חֲכָמִים אֲשֶׁר עוֹמְדִים בְּאֵשׁ הָאֵל
כְּמוֹ בְּפְסִיפָס עָשׁוּי זָהָב שֶׁעַל הַקִּיר,
אֵלַי, קְדוֹשִׁים, אֵלַי, וְחוּגוּ בְּעַלְעוּל,
הֱיוּ מוֹרֵי הַזֶּמֶר לְנַפְשִׁי, אֲשִׁיר;
קְחוּ אֶת לִבִּי לָכֶם; מִתְשׁוּקוֹתָיו סוֹבֵל,
וּלְחַיָּה גּוֹסֶסֶת מְהֻדָּק, שָׁבִיר
הוּא לֹא יוֹדֵעַ מָה הוּא; אֱז אִסְפוּ אוֹתִי
כִּפְרָט אֶל תּוֹךְ מְלֶאכֶת הַנֶּצַח הָאִטִּי.

ד

כְּשֶׁפַּעַם אֵצֵא מֵחֵיק הַטֶּבַע, לְעוֹלָם
אֶת צוּרָתִי הַגּוּפָנִית הוּא לֹא יַחְזִיר,
אַךְ אֶבַקֵּשׁ כָּזֹאת כְּמוֹ שֶׁעָשׂוּ צוֹרְפֵי יָוָן -
דִּבְרֵי זָהָב רָקוּעַ וְאֵימָל מְאִיר,
כְּדֵי לְהַעִיר אֶת הַקֵּיסָר הַמְנֻמְנָם,
אוֹ בְּשִׁבְתִּי עַל בַּד מֵזָהָב לָשִׁיר
לְאֲדוֹנִים וְלִגְבִירוֹת בִּזַּנְטִיוֹן
עַל מָה שֶׁכְּבָר עָבַר, חוֹלֵף אוֹ בְּחָזוֹן.

William Butler Yeats

Death

Nor dread nor hope attend
a dying animal;
a man awaits his end
dreading and hoping all;
many times he died,
many times rose again.
A great man in his pride
confronting murderous men
casts derision upon
supersession of breath;
he knows death to the bone -
man has created death.

William Butler Yeats

An Irish Airman Foresees His Death

I know that I shall meet my fate
Somewhere among the clouds above;
Those that I fight I do not hate
Those that I guard I do not love;
My country is Kiltartan Cross,
My countrymen Kiltartan's poor,
No likely end could bring them loss
Or leave them happier than before.
Nor law, nor duty bade me fight,
Nor public man, nor cheering crowds,
A lonely impulse of delight
Drove to this tumult in the clouds;
I balanced all, brought all to mind,
The years to come seemed waste of breath,
A waste of breath the years behind

וִילְיאָם בָּטְלֶר יֵיְטְס (1865-1939)

מָוֶת

בְּלִי פָּחַד, בְּלִי תִּקְוֹות סְתָם
חַיּוֹת כֶּלֶן גּוֹסֶסוֹת;
לִקְרַאת סוֹפוֹ, בֶּן-אָדָם
מָלֵא פְּחָדִים וְתִקְוֹות;
כִּי כְּבָר לֹא פַּעַם הוּא מֵת,
וְלֹא פַּעַם קָם הוּא שׁוּב,
כְּשֶׁעִם רוֹצְחִים הִתְעַמֵּת.
אָדָם גֵּאֶה וְחָשׁוּב
לוֹעֵג לְבִטּוּל הַחַיִּים,
עַל כָּל הַקְּשָׁיִים גָּבַר.
לוֹ הַמָּוֶת מֻכָּר מִבִּפְנִים -
אָדָם אֶת הַמָּוֶת יָצַר.

וִילְיאָם בָּטְלֶר יֵיְטְס (1865-1939)

טַיָּס אִירִי צוֹפֶה אֶת מוֹתוֹ

אֲנִי גּוֹרְלִי בֵּין עָבִים אֶרְאֶה;
אֲנִי יוֹדֵעַ: הַסּוֹף מִתְקָרֵב.
אֶת הָאוֹיֵב אֲנִי לֹא שׂוֹנֵא
אֶת מִי שֶׁאֲנִי שׁוֹמֵר - לֹא אוֹהֵב.
כָּל מְדִינָתִי הִיא *קִילְטָרְטָן קְרוֹס*,
וּבֶן-אַרְצֵנוּ אִישׁ *קִילְטָרְטָן* דַּל,
שׁוּם סוֹף סָבִיר אוֹתוֹ לֹא יַהֲרֹס
וְלֹא יוֹסִיף לוֹ טִפַּת מֶזֶל.
שׁוּם חוֹק, חוֹבָה לֹא צִוּוּ לִי לְלָחֹם,
לֹא אִישׁ צִבּוּר, צָהֳלַת הֲמוֹנִים:
רַק דַּחַף חָד – תַּעֲנוּג תְּהוֹם
לְזֶה הַכָּאוֹס הוֹלִיךְ בָּעָבִים;
לִנְשֹׁם לַשָּׁוְא – זֶה כָּל הֶעָתִיד,
עָבָר? גַּם בִּזְבּוּז נְשִׁימָה וּזְמַן,
שָׁקַלְתִּי הַכֹּל, וְהַשֶּׂכֶל הִגִּיד:

In balance with this life, this death.

William Butler Yeats

The Song of Wandering Aengus

I went out to the hazel wood,
Because a fire was in my head,
And cut and peeled a hazel wand,
And hooked a berry to a thread;
And when white moths were on the wing,
And moth-like stars were flickering out,
I dropped the berry in a stream
And caught a little silver trout.

When I had laid it on the floor
I went to blow the fire a-flame,
But something rustled on the floor,
And someone called me by my name:
It had become a glimmering girl
With apple blossom in her hair
Who called me by my name and ran
And faded through the brightening air.

Though I am old with wandering
Through hollow lands and hilly lands,
I will find out where she has gone,
And kiss her lips and take her hands;
And walk among long dappled grass,
And pluck till time and times are done,
The silver apples of the moon,
The golden apples of the sun.

הַמָּוֶת עִם אֵלֶּה חַיִּים מְאֻזָּן.

וִילְיאָם בָּטְלֶר יֵטְס (1865-1939)

שִׁיר אֶנְגּוּס הַנּוֹדֵד
*)

יָצָאתִי לְחֹרֶשׁ-אֶגוֹז, מְיֻסָּר
כִּי הָאֵשׁ בְּרֹאשִׁי לֹא דָּעֲכָה.
חָתַכְתִּי, קָלַפְתִּי שַׁרְבִיט מֵאִלְסָר
וְקָשַׁרְתִּי אֶגוֹז לִמְשִׁיחָה;
עַשׁ-לַיְלָה לָבָן בְּחֹשֶׁךְ פִּרְפֵּר,
כּוֹכָבִים הִבְזִיקוּ כְּמוֹ עַשׁ לָבָן;
אָז זָרַקְתִּי לְזֶרֶם אֶת הַגַּרְגֵּר
וְתָפַסְתִּי שֶׁמֶךְ-כֶּסֶף קָטָן.

שַׂמְתִּי אֶת הַדַּגִּיג עַל הָאֲדָמָה,
וְהָלַכְתִּי לְהַבְעִיר אֶת הָאֵשׁ,
אַךְ מִישֶׁהוּ קָרָא מֵהָאֲדָמָה
בִּשְׁמִי, וּמַשֶּׁהוּ שָׁם רִשְׁרֵשׁ:
הַדַּגִּיג הָפַךְ לְיַלְדָּה שְׁזָרְחָה,
עִם פְּרָחִים בְּשִׂעָרָהּ הַבָּהִיר;
הִיא קָרְאָה לִי בִּשְׁמִי וּפִתְאוֹם בָּרְחָה,
וּבֵן-רֶגַע נֶעֱלְמָה בְּאֲוִיר.

אִם כִּי כְּבָר זָקַנְתִּי מְשׁוֹטֵט בְּחוֹף,
בְּאֲרָצוֹת גְּבָעוֹת, רוֹם וּשְׁפֵלָה,
אֵגַלֶּה לְאָן הִיא הָלְכָה לְבַסּוֹף,
אֶנַשֵּׁק, אֶקַח אֶת הַיָּד שָׁלָהּ,
וְאֶצְעַד בֵּין עֶשֶׂב שָׂדֶה לְסוֹף
וְאֶקְטֹף עַד קֵץ כָּל הַזְּמַנִּים
אֶת תַּפּוּחֵי הַיָּרֵחַ הַכָּסוּף,
תַּפּוּחֵי הַשֶּׁמֶשׁ הַמֻּזְהָבִים.

*) במיתולוגיה האירית , אנגוס הוא אל, הקשור לנוער, אהבה והשראה פואטית.

Rudyard Kipling

Cat's wonderful singing by the fire

Cat's wonderful singing by the fire,
Climbs on the tree deftly,
Catches and tears, chasing me,
Tube with threaded the rope.

Still with thee we divide leisure,
Binky, obedient and faithful,
Binky, my old tried friend,
Great-grandson of the dog cave.

If, turning from the tap water,
Paws wet cat
(In order to detect traces of
Wild beasts on the track),
Cat scratching, tearing out of his hands,
Grunts, howls, maudit...
Binky is my trusty, tried and tested friend,
Friendship he does not get bored.

Night cat, as gentle beast,
Rubs against your knees.
Only you go, the cat is out the door
Rushing, counting the steps.

Cat goes on the whole night.
Binky true to me and sleep:
He's under the bed snores all help, -
So, he's a friend today!

Ernest Dowson

רֻדְיָארְד קיפלינג (1865-1936)

אֵיךְ הֶחָתוּל שָׁר לְיַד הָאֵשׁ

אֵיךְ הֶחָתוּל שָׁר לְיַד הָאֵשׁ,
מְטַפֵּס עַל עֵץ כְּמוֹ בְּכֶבֶל
רָץ אַחֲרַי וְלֹתְפֹּס מְבַקֵּשׁ
פְּקָק מְחֹרָר שֶׁקָּשׁוּר לְחֶבֶל.

אַךְ אִתְּךָ אֲנִי חוֹלֵק אֶת הַפְּנַאי,
בִּינְקִי, צַיְתָן נֶאֱמָן צָנוּעַ,
בִּינְקִי, וַתִּיק מִכָּל יְדִידַי,
נִין לְכֶלֶב קַדְמוֹן פָּרוּעַ

אִם לְהַרְטִיב לְחָתוּל רוֹצִים
אֶת כַּפּוֹת רַגְלָיו בְּמֵי בֶּרֶז
(כְּדֵי לְחַפֵּשׂ אַחַר כָּךְ בִּדְרָכִים
עֲקֵבוֹת שֶׁל חַיּוֹת בָּר בְּמֶרֶץ),
אָז הֶחָתוּל לָנוּס מְנַסֶּה,
מְיַלֵּל, מְנַחֵר, מְשַׁגֵּעַ ...
בִּינְקִי - יָדִיד נֶאֱמָן, מְנֻסֶּה,
וְהוּא מִידִידוּת לֹא יָגֵעַ.

בְּעֶרֶב, חַנְפָּן חָרוּץ, הֶחָתוּל
מִתְחַכֵּךְ, מְלַטֵּף בִּרְכַּיִם.
הָלַכְתָּ לִישׁוֹן, הוּא מוּכָן לְטִיּוּל,
דַּקָּה וְהוּא תַּחַת שָׁמַיִם.

בְּלֵיל הֶחָתוּל עָסוּק וְעֵר.
בִּינְקִי, יָדִיד, יָשֵׁן עַד שַׁחַר:
הוּא מִתַּחַת לְמִטָּתִי נוֹחַר, -
הוּא יָדִיד בְּשִׁמְחָה וּבְצַעַר!

אֶרְנֶסְט דּוֹאוּסוֹן (1867-1900)

They are not long, the weeping and the laughter

They are not long, the weeping and the laughter,
Love and desire and hate:
I think they have no portion in us after
We pass the gate.

They are not long, the days of wine and roses:
Out of a misty dream
Our path emerges for a while, then closes
Within a dream.

Edwin Arlington Robinson

Richard Cory

Whenever Richard Cory went down town,
We people on the pavement looked at him:
He was a gentleman from sole to crown,
Clean favored, and imperially slim.

And he was always quietly arrayed,
And he was always human when he talked;
But still he fluttered pulses when he said,
"Good-morning," and he glittered when he walked.

And he was rich—yes, richer than a king—
And admirably schooled in every grace:
In fine, we thought that he was everything
To make us wish that we were in his place.

So on we worked, and waited for the light,
And went without the meat, and cursed the bread;
And Richard Cory, one calm summer night,

הֵם לֹא אֲרֻכִּים – צְחוֹק, שִׂמְחָה וְנֶהִי

הֵם לֹא אֲרֻכִּים – צְחוֹק, שִׂמְחָה וְנֶהִי,
אַהֲב, שֶׂנְאָה וְצַעַר:
אֵין לָהֶם חֵלֶק בָּנוּ, דּוֹמַנִי,
מֵחוּץ לַשַּׁעַר.

הֵם לֹא אֲרֻכִּים - יְמֵי יַיִן וּוֶרֶד:
מֵחוּץ לְסוֹד הַחֲלוֹם
דַּרְכֵּנוּ מִתְגַּלָּה לִזְמַן מָה וְנִסְגֶּרֶת
בְּתוֹךְ חֲלוֹם.

אֶדְוִין אֶרְלִינְגְטוֹן רוֹבִינְסוֹן (1869-1935)

רִיצָ'רְד קוֹרִי

כְּשֶׁרִיצָ'רְד קוֹרִי הִתְהַלֵּךְ לוֹ מְעַשֵּׁן,
מִמִּדְרָכוֹת צָפִינוּ בּוֹ יַחְדָּיו:
מִכַּף רַגְלוֹ וְעַד רֹאשׁוֹ כְּגֶ'נְטְלְמֶן
הָיָה בָּנוּי הֵיטֵב, תָּמִיר, נְשְׂגָּב.

בְּשֶׁקֶט וְנוֹצֵץ כֻּלּוֹ לְאַט עָבַר,
וְאֱנוֹשִׁי הָיָה כְּשֶׁהוּא דִּבֵּר;
וְגַם כְּשֶׁ"בֹּקֶר טוֹב" לְךָ אָמַר,
הוּא אֵיךְ שֶׁהוּ אֶת שִׂמְחָתְךָ עוֹרֵר.

הָיָה עָשִׁיר יוֹתֵר מִמֶּלֶךְ, מִתְנַהֵל
בְּאֹפֶן מְעֻלֶּה, לָמוּד בְּחֵן;
וְהוּא גָּרַם לָנוּ בַּסֵּתֶר לְאַחֵל
שֶׁפַּעַם בִּמְקוֹמוֹ נִהְיֶה. אָכֵן.

עָבַדְנוּ בְּתִקְוָה לְאוֹר הַמִּבְרָךְ,
בְּלֶחֶם בְּלִי בָּשָׂר טָעַמְנוּ רֹאשׁ;

Went home and put a bullet through his head.

William Henry Davies

Leisure

What is this life if, full of care,
We have no time to stand and stare.

No time to stand beneath the boughs
And stare as long as sheep or cows.

No time to see, when woods we pass,
Where squirrels hide their nuts in grass.

No time to see, in broad daylight,
Streams full of stars, like skies at night.

No time to turn at Beauty's glance,
And watch her feet, how they can dance.

No time to wait till her mouth can
Enrich that smile her eyes began.

A poor life this is if, full of care,
We have no time to stand and stare.

Paul Laurence Dunbar

We Wear the Mask

We wear the mask that grins and lies,
It hides our cheeks and shades our eyes,—

וְרִיצָ'רְד קוֹרִי בְּלֵיל קַיִץ אֶחָד הָלַךְ
הַבַּיְתָה וְהִכְנִיס כַּדּוּר בָּרֹאשׁ.

*) הרמז הוא לאחיו של המשורר, אשר לא הצליח בעסקיו,
הפך לשתיין, הרס את משפחתו ומת בבית-חולים לעניים (א.ג.)

וִילְיאָם הֶנְרִי דֶּיוִיס (1871-1940)

פְּנַאי

וּמַהֵם הַחַיִּים, אִם אֵין לָנוּ שָׁעוֹת,
פָּשׁוּט לְהִתְבּוֹנֵן, מֵעֹמֶס דְּאָגוֹת,

אֵין זְמַן כְּדֵי לַעֲמֹד מִתַּחַת לְעֵצִים
לְהִתְבּוֹנֵן כְּמוֹ שֶׁעוֹשִׂים פָּרוֹת, כְּבָשִׂים,

אֵין זְמַן כְּדֵי לַעֲצֹר, לִרְאוֹת בְּתוֹךְ הַסְּבָךְ,
אֵיךְ הַסְּנָאִי מַסְתִּיר אֱגוֹז בְּעֶשֶׂב רַךְ,

אֵין זְמַן בְּאוֹר הַיּוֹם כְּדֵי סְתָם לְהִסְתַּכֵּל,
בְּנַחַל, מְכֻכָּב כְּמוֹ הַמָּרוֹם בְּלֵיל,

אֵין זְמַן כְּדֵי לְהַבִּיט עַל בַּחוּרָה יָפָה,
אֵיךְ בְּרִקּוּד פָּתְחָה רַגְלָהּ הַיְחֵפָה,

אֵין זְמַן כְּדֵי לְחַכּוֹת עַד שֶׁהַפֶּה שֶׁלָּהּ
יוֹסִיף חֵן לְחִיּוּךְ שֶׁבָּא לְעֵין לָהּ.

אֵין טַעַם בְּחַיִּים, אִם אֵין לָנוּ שָׁעוֹת,
פָּשׁוּט לְהִתְבּוֹנֵן, מֵעֹמֶס דְּאָגוֹת.

פּוֹל לוֹרֶנְס דַּנְבָּר (1872-1906)

אֲנָחְנוּ לוֹבְשִׁים מַסֵּכָה

אֲנָחְנוּ לוֹבְשִׁים מַסֵּכַת לֵיצָנִים,

This debt we pay to human guile;
With torn and bleeding hearts we smile
And mouth with myriad subtleties,
Why should the world be over-wise,
In counting all our tears and sighs?
Nay, let them only see us, while
We wear the mask.
We smile, but oh great Christ, our cries
To thee from tortured souls arise.
We sing, but oh the clay is vile
Beneath our feet, and long the mile,
But let the world dream otherwise,
We wear the mask!

John Mc Crae

In Flanders Fields

In Flanders fields the poppies blow
Between the crosses, row on row,
That mark our place; and in the sky
The larks, still bravely singing, fly
Scarce heard amid the guns below.
We are the Dead. Short days ago
We lived, felt dawn, saw sunset glow,
Loved, and were loved, and now we lie
In Flanders fields.
Take up our quarrel with the foe:
To you from failing hands we throw
The torch; be yours to hold it high.
If ye break faith with us who die
We shall not sleep, though poppies grow
In Flanders fields.

הַלֶּחִי, הָעַיִן תַּחְתָּהּ מֻצָּלִים, -
יֵשׁ חוֹב לְשַׁלֵּם לְזָדוֹן הַקָּהָל;
נִקָּרַע לְךָ לֵב, מְדַמֵּם – לֹא חָבָל!
פָּנִים עֲקֻמּוֹת, הַבָּעוֹת עֲרוּמוֹת,
יֵשׁ כָּל כָּךְ הַרְבֵּה בָּעוֹלָם בְּעָיוֹת.
הוּא לֹא מִתְעַנְיֵן בִּדְמָעוֹת, אֲנָחוֹת.
לֹא, תְּנוּ לוֹ לִרְאוֹת מַתָּנוֹת הַמַּזָּל.
אֲנָחְנוּ לוֹבְשִׁים מַסֵּכָה.
פָּנֵינוּ שְׂמֵחוֹת, אַךְ שְׁמַע נָא, אֱלֹהִים,
אֲנָחְנוּ מִתּוֹךְ עִנּוּיִים זוֹעֲקִים.
אֲנָחְנוּ שָׁרִים כְּמוֹ בְּטֶקֶס, אֲבָל
רַגְלֵינוּ עוֹמְדוֹת בְּעָפָר מְגֹאָל,
רַק תֵּן לָעוֹלָם לַחֲשֹׁב עַל חַגִּים,
אֲנָחְנוּ לוֹבְשִׁים מַסֵּכָה!

ג'ון מָקְרֵי (1872-1918)

בִּשְׂדוֹת פְלַנְדְרִיָה

שָׂדוֹת שֶׁל פְלַנְדְרִיָה. פְּרָגִים
צוֹמְחִים שׁוּרוֹת בֵּין הַצְּלָבִים
אֶת מְקוֹמֵנוּ לְשַׁקֵּף;
הַעֶפְרוֹנִים בְּאֹמֶץ לֵב
שָׁרִים לְרַעַם הַתּוֹתָחִים.
אָנוּ מֵתִים. לִפְנֵי יָמִים
שָׁקִיעוֹת רָאִינוּ וּשְׁחָרִים,
אָהַבְנוּ, אַךְ עַכְשָׁו שׁוֹכְבִ
כָּל אִישׁ כָּאן בְּשָׂדוֹת.
לָכֶם אֲנָחְנוּ מוֹשִׁיטִים
בְּיָד כּוֹשֶׁלֶת לַפִּידִים -
חִזְקוּ בְּקֶרֶב עִם הָאוֹיֵב!
הַבְּרִית לְמֵת שְׁמְרוּ תָּקֵף,
אוֹ לֹא נִישַׁן, אִם כִּי פְּרָגִים
צוֹמְחִים כָּאן בְּשָׂדוֹת.

העיר אִיפְּר, פלנדריה, 1915

Walter de la Mare

The Listeners

‘Is there anybody there?’ said the Traveller,
  Knocking on the moonlit door;
And his horse in the silence champed the grasses
  Of the forest’s ferny floor:
And a bird flew up out of the turret,
  Above the Traveller’s head:
And he smote upon the door again a second time;
  ‘Is there anybody there?’ he said.
But no one descended to the Traveller;
  No head from the leaf-fringed sill
Leaned over and looked into his grey eyes,
  Where he stood perplexed and still.
But only a host of phantom listeners
  That dwelt in the lone house then
Stood listening in the quiet of the moonlight
  To that voice from the world of men:
Stood thronging the faint moonbeams on the dark stair,
  That goes down to the empty hall,
Hearkening in an air stirred and shaken
  By the lonely Traveller’s call.
And he felt in his heart their strangeness,
  Their stillness answering his cry,
While his horse moved, cropping the dark turf,
  ’Neath the starred and leafy sky;
For he suddenly smote on the door, even
  Louder, and lifted his head:—
‘Tell them I came, and no one answered,
  That I kept my word,’ he said.
Never the least stir made the listeners,
  Though every word he spake
Fell echoing through the shadowiness of the still house
  From the one man left awake:

וולְטֶר דֶה לָה מָאר (1873-1956)

הַמַּאֲזִינִים

אָמַר הַמְּטַיֵּל: "הֲאִם יֵשׁ שָׁם מִישֶׁהוּ?",
  דָּפַק עַל הַדֶּלֶת; הַיָּרֵחַ זָרַח,
וְסוּסוֹ בְּדוּמִיָּה רָעַשׁ, לָעַס עֵשֶׂב
  מֵאֲדָמַת הַיַּעַר הַמְּכֻסֶּה בְּשָׂרָךְ:
וְצִפּוֹר עָפָה מִן הַצְּרִיחַ
  מֵעַל רֹאשׁוֹ שֶׁל הַמְּטַיֵּל,
וְהוּא הִקִּישׁ פַּעַם נוֹסֶפֶת עַל הַדֶּלֶת:
  "יֵשׁ שָׁם מִישֶׁהוּ, לְעֻזָּאזֵל?"
אַךְ אִישׁ לֹא יָרַד לַמְּטַיֵּל מֵהַבַּיִת;
  אַף רֹאשׁ מֵהָאֶדֶן, הַמְּקֻשָּׁט בְּעָלִים,
לֹא נִרְכַּן, אִישׁ לֹא הִבִּיט לוֹ בְּעֵינַיִם;
  הוּא עָמַד דּוֹמֵם, מְבֻלְבָּל וְאִלֵּם.
וְרַק הֲמוֹן מַאֲזִינֵי פַּנְטוֹם, אֵלֶּה
  שֶׁשָּׁכְנוּ אָז בַּבַּיִת הֶנָטוּשׁ,
עָמְדוּ וְהֶאֱזִינוּ בְּשֶׁקֶט מוּאָרִים בְּיָרֵחַ
  לְקוֹל הַזֶּה מֵעוֹלָם בְּנֵי-אֱנוֹשׁ:
הִתְקַהֲלוּ עַל הַמַּדְרֵגוֹת בַּקְּרִינָה הַדּוֹעֶכֶת,
  וּלְקוֹל שֶׁלָּאוּלָם הָרֵיק יָרַד
הֶאֱזִינוּ בְּאֲוִירָה נִסְעֶרֶת וּמְטֻלְטֶלֶת,
  לִקְרִיאַת הַמְּטַיֵּל שֶׁעָמַד בָּדָד.
וְהוּא הִרְגִּישׁ בְּלִבּוֹ אֶת הַמּוּזָרוּת הַגּוֹבֶרֶת
  שֶׁל הַדְּמָמָה שֶׁעוֹנָה עַל זַעֲקָתוֹ,
בְּזֶמֶן שֶׁסּוּסוֹ זָז, קָצַץ בְּאֶפֶלָה אֶת הַדֶּשֶׁא,
  תַּחַת הַשָּׁמַיִם הַמְּכֻכָּבִים וְעָלִים סְבִיבוֹ;
לְפֶתַע אִישׁ הִכָּה עַל הַדֶּלֶת, אָפְלוּ
  חָזָק יוֹתֵר, הֵרִים אֶת רֹאשׁוֹ וְאָמַר:
"הַגִּידוּ לָהֶם שֶׁהוּא בָּא, אַף אֶחָד לֹא עָנָה לוֹ,
  וְשֶׁעַל הַמִּלָּה שֶׁלּוֹ הוּא שָׁמַר."
מֵעוֹלָם תְּגוּבַת הַמַּאֲזִינִים לֹא הָיְתָה כֹּה מֻגְבֶּלֶת.
  אִם כִּי כָּל מִלָּה שֶׁהוּא דִּבֵּר
נָפְלָה מֵהַדְהֵדֶת בִּדְמָמָה שֶׁל הַבַּיִת,

Ay, they heard his foot upon the stirrup,
And the sound of iron on stone,
And how the silence surged softly backward,
When the plunging hoofs were gone.

Walter de la Mare

Silver

Slowly, silently, now the moon
Walks the night in her silver shoon;
This way, and that, she peers, and sees
Silver fruit upon silver trees;
One by one the casements catch
Her beams beneath the silvery thatch;
Couched in his kennel, like a log,
With paws of silver sleeps the dog;
From their shadowy cote the white breasts peep
Of doves in a silver-feathered sleep;
A harvest mouse goes scampering by,
With silver claws and a silver eye;
And moveless fish in the water gleam,
By silver reeds in a silver stream.

Robert Frost

The Road Not Taken

Two roads diverged in a yellow wood,
And sorry I could not travel both
And be one traveler, long I stood
And looked down one as far as I could
To where it bent in the undergrowth;
Then took the other, as just as fair,
And having perhaps the better claim,

מִלַּת הָאִישׁ הַיָּחִיד שֶׁנּוֹתַר עֵר:
אָה, הֵם שָׁמְעוּ אֶת כַּף רַגְלוֹ עַל הַמִּשְׁוֶרֶת,
צְלִילֵי הָאֶבֶן תַּחַת בַּרְזֶל הַפְּרָסוֹת,
וְאֵיךְ הַשְׁתִּיקָה נָהֲרָה בְּרַכּוּת אַחוֹרָה,
כְּשֶׁנֶּעֱלְמוּ הַפְּרָסוֹת הַדּוֹהֲרוֹת.

וולְטֶר דֶה לָה מָר (1873-1956)

כֶּסֶף

לְאַט וּבְשֶׁקֶט, בְּחֹשֶׁךְ כָּעֵת
בְּזֹהַר כַּסְפִּי הַיָּרֵחַ צוֹעֵד;
הִנֵּה פֹּה וָשָׁם מִלְמַעְלָה מֵציץ,
רוֹאֶה פֵּרוֹת כֶּסֶף עַל כֶּסֶף הָעֵץ;
וְתַחַת גַּג-קַשׁ כָּל חַלּוֹן כְּבָר חָטַף
אֶת קֶרֶן הָאוֹר הַכַּסְפִּי הַנִּכְסָף;
הַכֶּלֶב יָשֵׁן כְּמוֹ בּוּל עֵץ בְּחָצֵר,
רַגְלָיו צְבוּעוֹת כֶּסֶף עָדִין וְזוֹהֵר;
וּמֵהַשּׁוֹבָךְ הַיּוֹנִים מַצִּיצוֹת,
כֻּלָּן עֲטוּפוֹת בְּרוֹךְ כֶּסֶף נוֹצוֹת;
עַכְבָּר הֶקְצִיר רָץ בֵּין הַשִּׁבָּלִים
בְּכֶסֶף עֵינַיִם, בְּכֶסֶף טְפָרִים;
חַסְרֵי כָּל תְּנוּעָה הַדָּגִים בֵּין קְנֵי-סוּף,
נִרְאִים כַּסְפִּיִּים בְּמֵי נַחַל כָּסוּף.

רוֹבֶרְט פְּרוֹסְט (1874-1963)

הַדֶּרֶךְ שֶׁלֹּא נִבְחֲרָה

עֲלֵי מַזְלֵג דְּרָכִים בְּיַעַר צָהֹב,
עָלַי הָיָה לִבְחֹר בְּאִי-רָצוֹן.
אֶת זוֹ אֲשֶׁר הֶחְלַטְתִּי לַעֲזֹב,
עַד לַמָּקוֹם שֶׁהִיא לִסְבָךְ תִּסּוֹב
נִסִּיתִי לְהַשְׁאִיר בַּזִּכָּרוֹן.
וְהַשְּׁנִיָּה הוֹגֶנֶת לֹא פָּחוֹת,

Because it was grassy and wanted wear;
Though as for that the passing there
Had worn them really about the same,
And both that morning equally lay
In leaves no step had trodden black.
Oh, I kept the first for another day!
Yet knowing how way leads on to way,
I doubted if I should ever come back.
I shall be telling this with a sigh
Somewhere ages and ages hence:
Two roads diverged in a wood, and I—
I took the one less traveled by,
And that has made all the difference.

Robert Frost

Stopping by Woods on a Snowy Evening

Whose woods these are I think I know.
His house is in the village though;
He will not see me stopping here
To watch his woods fill up with snow.

My little horse must think it queer
To stop without a farmhouse near
Between the woods and frozen lake
The darkest evening of the year.

He gives his harness bells a shake
To ask if there is some mistake.
The only other sound's the sweep
Of easy wind and downy flake.

The woods are lovely, dark and deep,
But I have promises to keep,

וְיֵש בָּהּ גַּם יִתְרוֹן חָשׁוּב אוּלַי
בְּעֶשֶׂב שֶׁלִּרְמֹס נָעִים מְאֹד
(אֶת אֵלֶּה שֶׁהִשְׁאִירוּ עֲקֵבוֹת
גַּם הִיא רָמְסָה חָזָק מְאֹד, וַדַּאי).
שְׁתֵּיהֶן שָׁכְבוּ שְׁקֵטוֹת בְּאוֹר חִוֵּר,
אַף שַׁעַל לֹא קָמַט עָלֶה עָזוּב.
הָרִאשׁוֹנָה שְׁמוּרָה לְיוֹם אַחֵר...
אַךְ הַשְּׁנִיָּה תַּתְחִיל לִשְׁלֹט מַהֵר,
סָפֵק אִם אֵי-פַּעַם אוּכַל לָשׁוּב.
אַגִּיד אֶת זֶה עָצוּב, בְּאֲנָחָה
כְּשֶׁיַּעֲבְרוּ שָׁנִים קַלּוֹת כְּצֵל:
הִסְתַּעֲפָה הַדָּרֶךְ, הִתְאָרְכָה,
בָּחַרְתִּי בִּשְׁנִיָּה, פָּחוֹת דְּרוּכָה,
וְרַק בָּזֶה טָמוּן כָּל הַהֶבְדֵּל.

רוֹבֶרְט פְרוֹסְט (1874-1963)

בְּעַצִּירָתִי עַל-יַד הַיַּעַר בְּעֶרֶב מֻשְׁלָג

שֶׁל מִי הַיַּעַר לִי יָדוּעַ.
בֵּיתוֹ בִּכְפָר סָמוּךְ קָבוּעַ;
הוּא לֹא יִרְאֶה אוֹתִי בְּדָרְכִּי,
בַּיַּעַר בִּשְׁלָגִים שָׁקוּעַ.

לְסוּסוֹנִי מוּזָר: מַה עֵרֶךְ
כָּאן לַעֲצֹר לְאוֹר יָרֵחַ
כְּשֶׁאֵין חַוָּה כָּאן כְּדֵי לִשְׂבֹּעַ,
בְּחֹשֶׁךְ מוּל אֶגַם שֶׁל קֶרַח.

הוּא דֹּם עָמַד, הִמְשִׁיךְ לְתָמֵהַּ,
בַּפַּעֲמוֹן בִּקֵּשׁ לְנַסֵּעַ,
וְלוֹ נוֹסַף צְלִיל קַל שֶׁל רוּחַ
וְשֶׁלֶג שֶׁהִמְשִׁיךְ לִשְׁקֹעַ.

אִם כִּי הַיַּעַר יָפֶה, בָּטוּחַ,

And miles to go before I sleep,
And miles to go before I sleep.

And miles to go before I sleep...

Robert Frost

Fire and ice

Some say the world will end in fire,
Some say in ice.
From what I've tasted of desire
I hold with those who favor fire.
But if it had to perish twice,
I think I know enough of hate
To say that for destruction ice
Is also great
And would suffice.

Robert Frost

Birches

When I see birches bend to left and right
Across the lines of straighter darker trees,
I like to think some boy's been swinging them.
But swinging doesn't bend them down to stay
As ice-storms do. Often you must have seen them
Loaded with ice a sunny winter morning
After a rain. They click upon themselves
As the breeze rises, and turn many-colored
As the stir cracks and crazes their enamel.
Soon the sun's warmth makes them shed crystal shells
Shattering and avalanching on the snow-crust—

חוֹבָה לָנוּעַ, אֵין וִכּוּחַ,
לִפְנֵי שֶׁכְּבָר אוּכַל לָנוּחַ,
לִפְנֵי שֶׁכְּבָר אוּכַל לָנוּחַ.

לִפְנֵי שֶׁכְּבָר אוּכַל לָנוּחַ...

רוֹבֶרְט פְרוֹסְט (1874-1963)

אֵש וְקֶרַח

"וְיִגְמֹר הַכֹּל בְּאֵשׁ!"
"בְּקֶרַח גַּם אֶפְשָׁר".
תְּשׁוּקוֹת יָדַעְתִּי, מִתְבַּיֵּשׁ -
אֲנִי עִם אֵלֶּה שֶׁ"בְּאֵשׁ".
אַךְ אִם שֵׁנִית יָבוֹא הַגְּמָר...
שְׂנָאוֹת יָדַעְתִּי וְיָכוֹל
לוֹמַר: בְּקֶרַח גַּם אֶפְשָׁר,
וּבְגָדוֹל,
וְנֶהְדָּר.

רוֹבֶרְט פְרוֹסְט (1874-1963)

עֵצִי לִבְנֶה

אֲנִי רוֹאֶה עֵצֵי לִבְנֶה נוֹטִים לְצַד,
לֹא כְּמוֹ עֵצִים רַבִּים כֵּהִים תְּמִירִים יוֹתֵר.
וְלִי נִדְמֶה שֶׁאֵיזֶה יֶלֶד כּוֹפְפָם.
אֲבָל לֹא הָעִקּוּם מַשְׁאִיר לִבְנִים כְּפוּפִים,
אֶלָּא הַקֶּרַח שֶׁל סוּפוֹת. וַדַּאי אוֹתָם
רְאִיתֶם גַּם בְּקֶרַח כְּבַד מִשְׁקָל
בְּבֹקֶר חֹרֶף שָׁטוּף שֶׁמֶשׁ וְחַמִּים
אַחַר הַגֶּשֶׁם. הֵם מְצַלְצְלִים קַלּוֹת
בִּזְמַן הַבְּרִיזָה, וְהוֹפְכִים צֶבַעוֹנִיִּים,
כְּשֶׁאֵימְלָם, קָפוּא וְצַח, פִּתְאוֹם נִסְדָּק.
מֵחוֹם הַשֶּׁמֶשׁ מַפִּילִים פִּגְזֵי גֶּבִישׁ,

Such heaps of broken glass to sweep away	הַמִּתְנַפְּצִים עַל קְרוֹם הַשֶּׁלֶג וְיוֹצְרִים
You'd think the inner dome of heaven had fallen.	שָׁם עֲרֵימוֹת זְכוּכִית שְׁבוּרָה, כְּאִלּוּ
They are dragged to the withered bracken by the load,	כִּפַּת הַפְּנִים שֶׁל הַשָּׁמַיִם כְּבָר נָפְלָה.
And they seem not to break; though once they are bowed	גִּזְעֵיהֶם נִגְרָרִים לַשֶּׁרֶךְ הַנָּבוּל.
So low for long, they never right themselves:	לֹא נִשְׁבָּרִים, אֲבָל כְּשֶׁהֵם מִשְׁתַּחֲוִים
You may see their trunks arching in the woods	נָמוּךְ לְאֹרֶךְ זְמַן, לֹא מִזְדַּקְּפִים לָעַד:
Years afterwards, trailing their leaves on the ground	אֶפְשָׁר לִרְאוֹת אֶת גִּזְעֵיהֶם מְקֻמָּרִים
Like girls on hands and knees that throw their hair	בְּיָעֲרוֹת שָׁנִים גַּם לְאַחַר מִכֵּן,
Before them over their heads to dry in the sun.	עוֹד גּוֹרְרִים אֶת עֲלֵיהֶם בְּאֲדָמָה
But I was going to say when Truth broke in	כְּמוֹ יְלָדוֹת עוֹמְדוֹת עַל אַרְבַּע וְשׁוֹפְכוֹת
With all her matter-of-fact about the ice-storm	אֶת שְׂעָרָן הַלַּח מוּל הַחַמָּה.
I should prefer to have some boy bend them	אֲבָל כְּשֶׁהָאֱמֶת בָּאָה עִם שְׁלַל עֻבְדּוֹת
As he went out and in to fetch the cows—	עַל סְעָרוֹת הַקֶּרַח, אָז עָדִיף עָלַי
Some boy too far from town to learn baseball,	לַחֲשֹׁב שֶׁאֵיזֶה יֶלֶד כּוֹפֵף אוֹתָם,
Whose only play was what he found himself,	הוֹלֵךְ וְשָׁב כְּדֵי לְהָבִיא אֶת הַפָּרוֹת -
Summer or winter, and could play alone.	רָחוֹק מֵהָעָרִים מִכְּדֵי לִלְמֹד בֵּיסְבּוֹל,
One by one he subdued his father's trees	שֶׁכָּל מִשְׂחָק שֶׁלּוֹ הִמְצִיא הוּא בְּעַצְמוֹ,
By riding them down over and over again	וּבְמָשָׁךְ הַשָּׁנָה שִׂחֵק בָּהֶם לְבַד.
Until he took the stiffness out of them,	אֶחָד אֶחָד הִכְנִיעַ אֶת עֲצֵי אָבִיו
And not one but hung limp, not one was left	כְּשֶׁהוּא רוֹכֵב זְמַן רַב עֲלֵיהֶם שׁוּב וְשׁוּב
For him to conquer. He learned all there was	עַד שֶׁהוֹצִיא מֵהֶם אֶת קְשִׁיחוּתָם סוֹפִית.
To learn about not launching out too soon	הָיָה תָּלוּי שָׁם בְּרִפְיוֹן, וְלֹא נִשְׁאָר
And so not carrying the tree away	עֵץ כְּדֵי לִכְבֹּשׁ. לָמַד כָּל מַה שֶּׁיֵּשׁ לִלְמֹד
Clear to the ground. He always kept his poise	אֵיךְ לֹא לָצֵאת מֻקְדָּם מִדַּי וְלֹא לְשַׁאת
To the top branches, climbing carefully	אֶת רֹאשׁ הָעֵץ לְאֲדָמָה עַצְמָהּ. תָּמִיד
With the same pains you use to fill a cup	עָלָה הוּא בְּשִׁוּוּי מִשְׁקָל וּבִזְהִירוּת
Up to the brim, and even above the brim.	לְעֻנָּפִים הָעֶלְיוֹנִים, כְּמוֹ שֶׁעוֹשִׂים
Then he flung outward, feet first, with a swish,	כְּדֵי לְמַלֵּא כּוֹס עַד גְּדוֹתֶיהָ וְאַף מֵעַל,
Kicking his way down through the air to the ground.	וְאָז נָפַל, רַגְלָיו קָדִימָה, עִם שְׁרִיקָה,
So was I once myself a swinger of birches.	וּבִדַּרְכּוֹ לְמַטָּה בְּאֲוִיר בָּעַט.
And so I dream of going back to be.	כָּךְ פַּעַם הִתְנַדְנַדְתִּי עַל עֵצִי לִבְנֶה.
It's when I'm weary of considerations,	וְכָךְ אֲנִי חוֹלֵם לָשׁוּב לִהְיוֹת רַכָּב,
And life is too much like a pathless wood	עֵת שֶׁאֲנִי עָיֵף מְאֹד מִשְּׁקוּלִים,
Where your face burns and tickles with the cobwebs	וְהַחַיִּים דּוֹמִים לְעֵץ נָטוּל דַּרְכּוֹ.
Broken across it, and one eye is weeping	שָׁם חָשְׁתִּי חוֹם, דִּגְדּוּג קוּרֵי הָעַכָּבִישׁ,
From a twig's having lashed across it open.	וְעַיִן אַחַת שֶׁלִּרְוָחָה הָיְתָה פְּקוּחָה

I'd like to get away from earth awhile
And then come back to it and begin over.
May no fate willfully misunderstand me
And half grant what I wish and snatch me away
Not to return. Earth's the right place for love:
I don't know where it's likely to go better.
I'd like to go by climbing a birch tree,
And climb black branches up a snow-white trunk
Toward heaven, till the tree could bear no more,
But dipped its top and set me down again.
That would be good both going and coming back.
One could do worse than be a swinger of birches.

Robert Frost

Nothing Gold Can Stay

Nature's first green is gold,
Her hardest hue to hold.
Her early leaf's a flower;
But only so an hour.
Then leaf subsides to leaf.
So Eden sank to grief,
So dawn goes down to day.
Nothing gold can stay.

Robert Frost

A Time to Talk

When a friend calls to me from the road
And slows his horse to a meaning walk,
I don't stand still and look around

בָּכָה מֵהַמַּכָּה שֶׁל הַזַּלְזַל הַלַּח;
רָצִיתִי מֵהָאֲדָמָה לְהִתְרַחֵק
וְלַחֲזֹר וּלְהַתְחִיל שׁוּב מֵחָדָשׁ.
אַךְ שֶׁיְּבִין אָז הַגּוֹרָל אוֹתִי נָכוֹן,
וְלֹא יִתֵּן חֲצִי הַמְּבֻקָּשׁ: יַחֲטֹף
אוֹתִי וְלֹא יַחֲזִיר: כַּדּוּר הָאָרֶץ הוּא
הַמָּקוֹם לְאַהֲבָה תָּמִיד הֲכִי נָכוֹן.
אֵינִי יוֹדֵעַ אֵיפֹה זֶה יוֹתֵר נָעִים.
הָיִיתִי מְטַפֵּס אוּלַי עַל עֵץ לִבְנֶה,
עַל עֲנָפִים שְׁחוֹרִים שֶׁל גֶּזַע לְבַנְבַן
לְקִרְאַת גַּן עֵדֶן, עַד שֶׁלֹּא יוּכַל הָעֵץ
לָשֵׂאת אוֹתִי, יִטֶּה, יַחֲזִיר לְאֲדָמָה.
יִהְיֶה יָפֶה עוֹד לַעֲלוֹת וְלַחֲזֹר...
יֵשְׁנָם דְּבָרִים פָּחוֹת טוֹבִים לְטַעֲמִי
מֵהַנִּדְנוּד חָפְשִׁי עַל עֵץ לִבְנֶה לָעַד.

רוֹבֶרְט פְרוֹסְט (1874-1963)

שׁוּם דָּבָר לֹא נִשְׁאָר זָהֹב

תְּחִילָה הַיָּרֹק בַּטֶּבַע - זָהֹב,
אַךְ גְּוָן זֶה הוּא לֹא לִזְמַן רַב.
הַפֶּרַח הוּא הָעָלֶה הַמֻּקְדָּם,
אַךְ רַק לְשָׁעָה קַיָּם.
עָלֶה-פּוֹתֶרֶת נוֹבֵל, נוֹשֵׁר.
הָעֵדֶן שׁוֹקֵעַ לְאֵבֶל קוֹדֵר,
הַיּוֹם מַתְחִיל, הַשַּׁחַר נִגְמַר.
שׁוּם דָּבָר זָהֹב לֹא נִשְׁאָר.

רוֹבֶרְט פְרוֹסְט (1874-1963)

זְמַן לְדַבֵּר

כְּשֶׁחָבֵר אֶלַי מֵהַדֶּרֶךְ פּוֹנֶה,
מֵאֵט אֶת סוּסוֹ בִּתְנוּעָה וְעוֹצֵר,
אֲנִי לֹא עוֹמֵד וּמַבִּיט מֵהַשָּׂדֶה

עַל הַגְּבָעוֹת שֶׁעוֹד לֹא עָדַרְתִּי לֵאֶה,
לֹא צוֹעֵק מֵהַמָּקוֹם שֶׁלִּי, מַה קָּרָה?
לֹא, כִּי כָּעֵת הַזְּמַן הַנָּכוֹן לְדַבֵּר.
אֲנִי דּוֹחֵף אֶת הַמַּעְדֵּר הַקָּשֶׁה,
לַהַב לְמַלְעָה, זָקוּף בְּאֲדָמָה,
וְהוֹלֵךְ בִּכְבֵדוּת לְאַבְנֵי הַחוֹמָה
לִפְגִישָׁה יְקָרָה.

רוֹבֶרְט פְרוֹסְט (1874-1963)

מַכִּיר אֶת הַלַּיְלָה

אֶת הַלַּיְלָה הַזֶּה רַק אֲנִי מַכִּיר.
יָצָאתִי בְּגֶשֶׁם – בְּגֶשֶׁם חוֹזֵר
מֵעֵבֶר לְאוֹר הַחוּצוֹת שֶׁל הָעִיר.

צָפִיתִי בָּעִיר הַנּוּגָה בְּיוֹתֵר.
עָבַרְתִּי שׁוֹמֵר, אָדָם מְפֻקְפָּק,
וְלֹא רָצִיתִי אִתּוֹ לְדַבֵּר.

עָמַדְתִּי בְּשֶׁקֶט, קוֹל רַגְלַי נִפְסַק,
כְּשֶׁזְּעָקָה מֻפְרַעַת בָּאָה פִּתְאוֹם,
הִגִּיעָה לְכָאן מִרְחוֹב מֻרְחָק

לֹא לִדְרֹשׁ אֶת שׁוּבִי אוֹ לוֹמַר שָׁלוֹם,
וְנֶעֱלָמָה רָחוֹק אֵי-שָׁם בְּאֲוִיר,
וְרַק שָׁעוֹן מוּאָר נִרְאָה בְּמָרוֹם,

נָקַב בַּזְּמַן הַלֹּא מֻטְעֶה, לֹא סָבִיר.
אֶת הַלַּיְלָה הַזֶּה רַק אֲנִי מַכִּיר.

רוֹבֶרְט ו. סֶרְוִיס (1874-1958)

הָאֵם

On all the hills I haven't hoed,
And shout from where I am, What is it?
No, not as there is a time to talk.
I thrust my hoe in the mellow ground,
Blade-end up and five feet tall,
And plod: I go up to the stone wall
For a friendly visit.

Robert Frost

Acquainted with the Night

I have been one acquainted with the night.
I have walked out in rain—and back in rain.
I have outwalked the furthest city light.

I have looked down the saddest city lane.
I have passed by the watchman on his beat
And dropped my eyes, unwilling to explain.

I have stood still and stopped the sound of feet
When far away an interrupted cry
Came over houses from another street,

But not to call me back or say good-bye;
And further still at an unearthly height,
One luminary clock against the sky

Proclaimed the time was neither wrong nor right.
I have been one acquainted with the night.

Robert W. Service

The Mother

There will be a singing in your heart,
There will be a rapture in your eyes;
You will be a woman set apart,
You will be so wonderful and wise.
You will sleep, and when from dreams you start,
As of one that wakes in Paradise,
There will be a singing in your heart,
There will be a rapture in your eyes.
There will be a moaning in your heart,
There will be an anguish in your eyes;
You will see your dearest ones depart,
You will hear their quivering good-byes.
Yours will be the heart-ache and the smart,
Tears that scald and lonely sacrifice;
There will be a moaning in your heart,
There will be an anguish in your eyes.
There will come a glory in your eyes,
There will come a peace within your heart;
Sitting ‘neath the quiet evening skies,
Time will dry the tear and dull the smart.
You will know that you have played your part;
Yours shall be the love that never dies:
You, with Heaven’s peace within your heart,
You, with God’s own glory in your eyes.

Douglas Malloch

Good Timber

The tree that never had to fight
    For sun and sky and air and light,
But stood out in the open plain
    And always got its share of rain,
Never became a forest king
    But lived and died a scrubby thing.

עוֹד תִּהְיֶה שִׁירָה בְּלֵב שֶׁלָּךְ,
תִּהְיֶה אֵשׁ בְּעֵינַיִךְ גְּדוֹלָה;
וְתִהְיִי אִשָּׁה נִבְדֶּלֶת כָּל כָּךְ,
כִּי כָּל כָּךְ חֲכָמָה, נִפְלָאָה.
בְּקוּמֵךְ מֵחֲלוֹם מְבֹרָךְ,
כְּשֶׁאַתְּ כְּמוֹ לְגַן-עֵדֶן עוֹלָה,
עוֹד תִּהְיֶה שִׁירָה בְּלֵב שֶׁלָּךְ,
תִּהְיֶה אֵשׁ בְּעֵינַיִךְ גְּדוֹלָה.
עוֹד תִּהְיֶה גְּנִיחָה בְּלֵב שֶׁלָּךְ,
בְּעֵינַיִךְ עֲצָבוּת אֱפֵלָה:
יְקִירַיִךְ עוֹזְבִים אוֹתָךְ,
וְנִשְׁמַע קוֹל פְּרֵדָה בְּלִי מִלָּה.
כְּאֵב מַר בְּלִבֵּךְ לֹא יִדָּעֵךְ,
וּדְמָעוֹת - קָרְבַּן הַעֲלָאָה;
עוֹד תִּהְיֶה גְּנִיחָה בְּלֵב שֶׁלָּךְ,
בְּעֵינַיִךְ עֲצָבוּת אֱפֵלָה.
עוֹד שָׁלוֹם רַב בְּלִבֵּךְ יוּנַח,
תָּבוֹא לְעֵינַיִךְ תְּהִילָה;
וְתִשְׁבִי שְׁקֵטָה בְּעֶרֶב רַךְ,
תִּפְסֵק דְּמָעוֹת נְזִילָה.
וְתֵדְעִי שֶׁמִּלֵּאתְּ אֶת חֶלְקֵךְ,
אַהֲבָה תִּרְכְּשִׁי מְעֻלָּה:
אַתְּ, עִם שָׁלוֹם הַשְּׁחָקִים בְּלִבֵּךְ,
אֱלֹהִים יִתֵּן לָךְ גְּאֻלָּה.

דָּגְלָס מַלְוֹךְ (1877-1938)

לְבָה טוֹבָה

הָעֵץ שֶׁלֹּא שִׁלֵּם מֵחִיר
    עַל אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ וְאֲוִיר,
אֲבָל בָּלַט בְּשֶׁטַח רֵיק
    וְגֶשֶׁם אֶת שָׁרְשׁוֹ פִּנֵּק,
לְמֶלֶךְ יַעַר לֹא הָפַךְ -
    הוּא חַי וּמֵת כִּמְגֻחָךְ.

אָדָם שֶׁלֹּא עָבַד קָשֶׁה
כְּדֵי לְהַפְרוֹת פִּסַּת שָׂדֶה,
שֶׁלֹּא נִלְחַם כְּאִישׁ-גִּבּוֹר
עֲבוּר אֲוִיר, גְּשָׁמִים וְאוֹר,
הוּא לֹא הָפַךְ לְאִישׁ בַּרְזֶל,
אַךְ חַי וּמֵת כְּמוֹ שֶׁהֵחֵל.

כְּשֶׁהָרוּחוֹת מְלֵאוֹת אֵיבָה,
לְבַת עֵצִים יוֹתֵר טוֹבָה,
הֶרוֹם רָחוֹק – הַגּוּף עָנָק,
הַסַּעַר עָז – הַגּוּף חָזָק.
לִבָּה טוֹבָה בְּעֵץ וְאִישׁ,
תִּצְמַח בְּקוֹר וְחוֹם מַתִּישׁ.

בְּסָבַךְ עֵצִים וְאֲנָשִׁים
הַפַּטְרִיאַרְכִים נִמְצָאִים,
מְכוֹכָבִים שׂוֹמְעִים עֵצוֹת;
כָּל עַנְפֵיהֶם בְּצַלָּקוֹת
כְּיֵרֻשַּׁת מַאֲבָקָם:
זֶה בְּחַיִּים חוֹק לְכֻלָּם.

ג'ון מֶיסְפִילְד (1878-1967)

קַדַּחַת יָם

עָלַי לָרֶדֶת שׁוּב לַיָּם מוּל הַמָּרוֹם בּוֹדֵד עַתָּה.
רַק אֲבַקֵּשׁ סְפִינָה גְּבֹהָה, כּוֹכָב שֶׁיְּוַוֵּן אוֹתָהּ,
שְׁיֵרַת הָרוּחַ, הֶגֶה שָׁבוֹעֵט, מִפְרָשׂ לָבָן קוֹדֵחַ,
וְעֶרֶפֶל אָפֹר, וְשַׁחַר אַפְרְפַּר הוֹלֵךְ וּמִתְנַפֵּחַ.
עָלַי לָרֶדֶת שׁוּב לַיָּם: קְרִיאַת הַגַּל הַמִּתְקָרֵב
כָּל כָּךְ פְּרוּעָה, בְּרוּרָה, שֶׁאִי-אֶפְשָׁר לָהּ לְסָרֵב;
אֶדְרֹשׁ לִי יוֹם סוֹעֵר, וְעֲנָנִי הַצָּחוֹר עָפִים בְּרֶצֶף,
שְׁחָפִים בּוֹכִים, הִתְנַפְּצוּיוֹת עַזּוֹת שֶׁל נְתָזִים וְקֶצֶף.
עָלַי לָרֶדֶת שׁוּב לַיָּם, לַחַיּוֹת כְּמוֹ צוֹעֲנִי נוֹדֵד,

The man who never had to toil
To gain and farm his patch of soil,
Who never had to win his share
Of sun and sky and light and air,
Never became a manly man
But lived and died as he began.

Good timber does not grow with ease,
The stronger wind, the stronger trees,
The further sky, the greater length,
The more the storm, the more the strength.
By sun and cold, by rain and snow,
In trees and men good timbers grow.

Where thickest lies the forest growth
We find the patriarchs of both.
And they hold counsel with the stars
Whose broken branches show the scars
Of many winds and much of strife.
This is the common law of life.

John Masefield

Sea fever

I must go down to the seas again, to the lonely sea and the sky,
And all I ask is a tall ship and a star to steer her by;
And the wheel's kick and the wind's song and the white sail's shaking,
And a grey mist on the sea's face, and a grey dawn breaking.
I must go down to the seas again, for the call of the running tide
Is a wild call and a clear call that may not be denied;
And all I ask is a windy day with the white clouds flying,
And the flung spray and the blown spume, and the sea-gulls crying.
I must go down to the seas again, to the vagrant gypsy life,

To the gull's way and the whale's way where the wind's like a whetted knife;
And all I ask is a merry yarn from a laughing fellow-rover,
And quiet sleep and a sweet dream when the long trick's over.

John Masefield

Beauty

I have seen dawn and sunset on moors and windy hills
Coming in solemn beauty like slow old tunes of Spain:
I have seen the lady April bringing in the daffodils,
Bringing the springing grass and the soft warm April rain.

I have heard the song of the blossoms and the old chant of the sea,
And seen strange lands from under the arched white sails of ships;
But the loveliest things of beauty God ever has showed to me
Are her voice, and her hair, and eyes, and the dear red curve of her lips.

Wallace Stevens

The Emperor of Ice-Cream

Call the roller of big cigars,
The muscular one, and bid him whip
In kitchen cups concupiscent curds.
Let the wenches dawdle in such dress
As they are used to wear, and let the boys
Bring flowers in last month's newspapers.
Let be be finale of seem.
The only emperor is the emperor of ice-cream.
Take from the dresser of deal,
Lacking the three glass knobs, that sheet
On which she embroidered fantails once

לְדֶרֶךְ לִוְיָתָן וְשַׁחַף יָם, בָּרוּחַ כְּסַכִּין רוֹטֶטֶת;
כָּל מַה שֶׁאֲבַקֵּשׁ - לְצְחוֹק מִסִּפּוּרוֹ שֶׁל חַיְכָּן-נַעַר,
לִישׁוֹן בְּשֶׁקֶט, לַחֲלֹם כְּשֶׁהַמַּסָּע יִתֵּם בְּשַׁעַר.

ג'וֹן מֶיסְפִילְד (1878-1967)

יְפִי

רָאִיתִי שְׁקִיעָה וְשַׁחַר וְאַבְרָשׁ עַל גְּבָעוֹת וּסְלָעִים;
יָפִים כָּל כָּךְ, רַבֵּי רֹשֶׁם, כְּשִׁירִים יְשָׁנִים שֶׁל סְפָרַד;
אֶת הַגְּבֶרֶת אַפְּרִיל רָאִיתִי, מְפֹאֶרֶת בְּנַרְקִיסִים,
מֵבִיאָה עֲשָׂבִים לְשֶׁפַע וְגַם גֶּשֶׁם אַפְּרִיל נֶחְמָד.

אֶת שִׁירַת הַפְּרִיחָה שָׁמַעְתִּי, אֶת זֶמֶר הַיָּם הַצּוֹהֵל,
אֲדָמוֹת מְשֻׁנּוֹת רָאִיתִי, עִם מִפְרָשׂ לָבָן אֲנִיּוֹת;
הַדָּבָר הַיָּפֶה שֶׁאֵי פַּעַם הֹרְאָה לִי עַד כֹּה הָאֵל -
קוֹלָהּ, שְׂעָרָהּ וְעֵינֶיהָ, וּשְׂפָתֶיהָ הָאֲדֻמּוֹת.

ווֹלֶס סְטִיבֶנְס (1879-1955)

קֵיסָר הַגְּלִידָה

*)
הַזְמִינוּ אֶת מְגַלְגֵּל הַסִּיגָרִים הַגְּדוֹלִים,
הַשְּׁרִירִי הַזֶּה, וְהַצִּיעוּ לוֹ לְחַבֵּץ
בְּכוֹסוֹת הַמִּטְבָּח לֶבֶן הַתַּאֲוָה.
תְּנוּ לַבְּחוּרוֹת לְהִתְבַּטֵּל בְּשִׂמְלוֹת
כָּאֵלֶּה שֶׁהֵן רְגִילוֹת לִלְבֹּשׁ, וּתְנוּ לַבָּחוּרִים
לְהָבִיא פְּרָחִים בְּעִתּוֹנִים מֵהַחֹדֶשׁ שֶׁעָבַר.
מַה שֶּׁיִּהְיֶה יִהְיֶה הַסּוֹף שֶׁל מַה שֶּׁנִּרְאֶה.
הַקֵּיסָר הַיָּחִיד הוּא קֵיסָר הַגְּלִידָה.
קְחוּ מֵהַשִּׁדָּה עֲשׂוּיַת קְרָשִׁים,
שֶׁחֲסֵרוֹת בָּהּ שָׁלוֹשׁ יְדִיּוֹת הַזְּכוּכִית, אֶת הַסָּדִין,
שֶׁעָלָיו הִיא רָקְמָה פַּעַם קַעֲקוּעִים,

And spread it so as to cover her face.
If her horny feet protrude, they come
To show how cold she is, and dumb.
Let the lamp affix its beam.
The only emperor is the emperor of ice-cream.

Edgar Guest

Have You Earned Your Tomorrow

Is anybody happier because you passed his way?
Does anyone remember that you spoke to him today?
This day is almost over, and its toiling time is through;
Is there anyone to utter now a kindly word of you?

Did you give a cheerful greeting to the friend who came along?
Or a churlish sort of "Howdy" and then vanish in the throng?
Were you selfish pure and simple as you rushed along the way,
Or is someone mighty grateful for a deed you did today?

Can you say tonight, in parting with the day that's slipping fast,
That you helped a single brother of the many that you passed?
Is a single heart rejoicing over what you did or said;
Does a man whose hopes were fading now with courage look ahead?

Did you waste the day, or lose it, was it well or sorely spent?
Did you leave a trail of kindness or a scar of discontent?

וּפְרְשׂוּ אוֹתוֹ כְּדֵי לְכַסּוֹת אֶת פָּנֶיהָ.
אִם כַּפּוֹת רַגְלֶיהָ הַמִּתְקָרְנוֹת יִבָּלְטוּ, הֵן עֲלוּלוֹת
לְגַלּוֹת כַּמָּה הִיא קָרָה וְאִלֶּמֶת.
תְּנוּ לְמְנוֹרָה לְהָאִיר אֶת הַתְּמוּנָה בְּקַרְנָהּ.
הַקֵּיסָר הַיָּחִיד הוּא קֵיסָר הַגְּלִידָה.

*) כמה חוקרים רואים בכותרת השיר רמז למילות המלט:
«התולעת שלך היא הקיסר היחיד שלך לדיאֵטה».
סטיבנס היה בקובה, שם אולי ראה טקס חתונה
והתעוררות שופעת עם קינוחים ותפארת שולחן.
מסתבר שזה שיק לשכור בחתונה גלגלן סיגרים,
שיוכל להכין את הסיגרים לאורחים ממש במקום.
(מהאינטרנט)

אֶדְגָר גֶסְט (1881-1959)

הֲאִם הָיִיתָ רָאוּי לַמָּחָר שֶׁלְּךָ

הֲאִם מִישֶׁהוּ מְאֻשָּׁר כִּי עָבַרְתָּ בְּדַרְכּוֹ?
הֲאִם מִישֶׁהוּ יִזְכֹּר שֶׁדִּבַּרְתָּ אִתּוֹ הַיּוֹם?
הִנֵּה, יוֹם זֶה כִּמְעַט נִגְמַר, וְעָבַר זְמַן עֲמָלוֹ;
הֲאִם מִישֶׁהוּ יַחֲזֹר לְמִלָּתְךָ אַחַת בְּחוֹם?

בֵּרַכְתָּ שָׂמֵחַ אֶת חֲבֵרְךָ שֶׁבָּא לִקְרָאתְךָ?
אוֹ מִין "מַנְשְׁמָה" וְנֶעֱלַמְתָּ בְּתוֹךְ הַקָּהָל,
הַיִיתָ פָּשׁוּט אָנֹכִי, מְמַהֵר לְדַרְכְּךָ?
יֵשׁ מִישֶׁהוּ אַסִּיר תּוֹדָה עַל מַעֲשֶׂיךָ בְּכָלָל?

הֲאִם אַתָּה יָכוֹל לוֹמַר כָּעֵת לְפָנֵי יוֹם חָדָשׁ:
עָזַרְתִּי לְאָח אֶחָד מֵרַבִּים כְּשֶׁפָּגַשְׁתִּי בּוֹ?
הֲאִם יֵשׁ אָדָם שֶׁעַד כֹּה הָיָה כֻּלּוֹ מְיֵאָשׁ
וְעַכְשָׁיו מִסְתַּכֵּל קָדִימָה בְּאֹמֶץ לִבּוֹ?

הֲאִם הַיּוֹם בֵּזְבַּזְתָּ, הֲאִם טוֹב אוֹ רַע הוּא נִגְמַר?
הֲאִם הִשְׁאַרְתָּ שֹׁבֶל שֶׁל חֶסֶד אוֹ אִישׁ מְאֻכְזָב?

As you close your eyes in slumber do you think that God would say,
You have earned one more tomorrow by the work you did today?

Edgar Guest

Equipment

Figure it out for yourself, my lad,
You've all that the greatest of men have had,
Two arms, two hands, two legs, two eyes,
And a brain to use if you would be wise.
With this equipment they all began,
So start for the top and say "I can."

Look them over, the wise and great,
They take their food from a common plate
And similar knives and forks they use,
With similar laces they tie their shoes,
The world considers them brave and smart.
But you've all they had when they made their start.

You can triumph and come to skill,
You can be great if only you will,
You're well equipped for what fight you choose,
You have legs and arms and a brain to use,
And the man who has risen, great deeds to do
Began his life with no more than you.

You are the handicap you must face,
You are the one who must choose your place,
You must say where you want to go.
How much you will study the truth to know,
God has equipped you for life, But He
Lets you decide what you want to be.

הֲלַכְתְּ לִישֹׁן; מַה, חֲשַׁבְתְּ, הָאֵל עָתִיד לוֹמַר:
מִמָּה שֶׁעָשִׂיתְ הַרְוַחְתְּ מָחָר אֶחָד נוֹסָף?

אֶדְגָר גֶסְט (1881-1959)

צִיוּד

דַּמְיֵן, בַּחוּרִי, תְּמוּנָה שֶׁכָּזֹאת:
עֵינַיִם, רַגְלַיִם, יָדַיִם, זְרוֹעוֹת.
מָה שֶׁהָיָה לִגְדוֹלִים יֵשׁ לְךָ גַּם,
יֵשׁ מוֹחַ בְּפָנִים, כְּדֵי לִהְיוֹת חָכָם.
זֶה מָה שֶׁהָיָה לָהֶם, וְזֶה הַכֹּל.
אָז לֵךְ לַפִּסְגָּה, אֱמֹר "אֲנִי יָכוֹל".

הַבֵּט עֲלֵיהֶם: חֲכָמִים וּגְדוֹלִים
אָכְלוּ עִם אוֹתָם מִזְלָגוֹת, סַכִּינִים;
דּוֹמוֹת צַלָּחוֹת שֶׁבָּהֶן הִשְׁתַּמְּשׁוּ,
וְעִם שְׂרוֹךְ דּוֹמֶה אֶת הַנַּעַל קָשְׁרוּ.
אֲמִיץ וְחָכָם – זֶה סִפּוּר הַצְּלָחָה,
כָּל מָה שֶׁהָיָה לָהֶם יֵשׁ גַּם לְךָ.

תּוּכַל לְנַצֵּחַ, לִרְכֹּשׁ מֻמְחִיוּת,
לִהְיוֹת אִישׁ גָּדוֹל יֵשׁ לְךָ אֶפְשָׁרוּת,
לְכָל קְרָב אַתָּה מְצֻיָּד כְּבָר הֵיטֵב,
כִּי יֵשׁ לְךָ רֶגֶל, יֵשׁ זְרוֹעַ וְלֵב,
לְכָל אִישׁ שֶׁקָּם מַעֲשִׂים לְחוֹלֵל,
יוֹתֵר לֹא הָיָה, כַּאֲשֶׁר הוּא הֵחֵל.

אַתָּה - הַמִּכְשׁוֹל שֶׁצָּרִיךְ לַעֲבֹר
וּמִי שֶׁעָלָיו אֶת מְקוֹמְךָ לִבְחֹר;
וְמָה הוּא הַיַּעַד – הַחְלֵט כְּבָר כָּעֵת,
וְכַמָּה תִּלְמַד לְמַגַּע בָּאֱמֶת.
הָאֵל לְחַיִּים צִיְּדְךָ כְּבָר עַתָּה,
אֲבָל מַה תִּהְיֶה – זֶה תַּחְלִיט רַק אַתָּה.

כִּי רַק מִתּוֹךְ נֶפֶשׁ הָאָמֶץ יָבוֹא,
אִישׁ אֶת נִצְחוֹנוֹ מְסַפֵּק בְּעַצְמוֹ,
חֻשַּׁב, בַּחוּרִי, כִּי נוֹלַדְתָּ אָכֵן
עִם כָּל מָה שֶׁאִישׁ גָּדוֹל רַק מְדַמְיֵן,
כִּי עִם צִיּוּדְךָ הֵם הִתְחִילוּ, הַכֹּל.
תְּפֹס אֶת עַצְמֶךָ, אֱמֹר: "אֲנִי יָכוֹל."

א.א.מִילְן (1882-1956)

רוּחַ עַל הַגִּבְעָה

אִישׁ לֹא יָכוֹל לוֹמַר לִי,
אִישׁ לֹא יָכוֹל לָדַעַת,
מֵאֵיפֹה הָרוּחַ בָּאָה,
אֵיפֹה הָרוּחַ נִרְגַּעַת.

הִיא מְמָקוֹם לֹא יָדוּעַ
עוֹבֶרֶת מַהֵר מֵרַכֶּבֶת,
אוֹתָהּ לֹא אוּכַל לְהַשִּׂיג,
גַּם אִם אָרוּץ כְּאַרְנֶבֶת.

אַךְ אִם אֲאַפְשֵׁר לַכַּדּוּר
לָעוּף עִם הָרוּחַ הָלְאָה,
הֵם יָעוּפוּ בְּיַחַד
לְמֶשֶׁךְ יוֹם וְלַיְלָה.

וּכְשֶׁאֶמְצָא אוֹתוֹ
אֵיפֹה שֶׁהוּא נוֹכֵחַ,
אֶדַע שֶׁשָּׁם הָרוּחַ
נִמְצֵאת עַכְשָׁיו בְּהֶכְרֵחַ.

אָז אוּכַל לוֹמַר לָהֶם
לְאָן הוֹלֶכֶת הָרוּחַ ...
אֲבָל מֵאֵיפֹה הִיא בָּאָה
אַף אֶחָד לֹא בָּטוּחַ.

Courage must come from the soul within,
The man must furnish the will to win,
So figure it out for yourself, my lad,
You were born with all that the great have had,
With your equipment they all began.
Get hold of yourself, and say: "I can."

A. A. Milne

Wind On The Hill

No one can tell me,
Nobody knows,
Where the wind comes from,
Where the wind goes.

It's flying from somewhere
As fast as it can,
I couldn't keep up with it,
Not if I ran.

But if I stopped holding
The string of my kite,
It would blow with the wind
For a day and a night.

And then when I found it,
Wherever it blew,
I should know that the wind
Had been going there too.

So then I could tell them
Where the wind goes…
But where the wind comes from
Nobody knows.

A.A. Milne

Now We Are Six

When I was one,
I had just begun.
When I was two,
I was nearly new.
When I was three,
I was hardly me.
When I was four,
I was not much more.
When I was five,
I was just alive.
But now I am six,
I'm as clever as clever.
So I think I'll be six now
for ever and ever.

A. A. Milne

Halfway Down

Halfway down the stairs
Is a stair
Where I sit.
There isn't any
Other stair
Quite like
It.
I'm not at the bottom,
I'm not at the top;
So this is the stair

א.א. מִילְן (1882-1956)

עַכְשָׁיו אֲנָחְנוּ בְּנֵי שֵׁשׁ

כְּשֶׁהָיִיתִי בֶּן אַחַת,
רַק הִתְחַלְתִּי אֵיזֶה צַעַד.
כְּשֶׁהָיִיתִי בֶּן שְׁנָתַיִם,
חָשְׁתִּי כְּמוֹ חָדָשׁ עֲדַיִן.
כְּשֶׁהָיִיתִי בֶּן שָׁלוֹשׁ,
קָצָת דָּמִיתִי לְאֶנוֹשׁ.
כְּשֶׁהָיִיתִי בֶּן אַרְבַּע,
לֹא הָיִתָה קִדְמָה רַבָּה.
כְּשֶׁהָיִיתִי בֶּן חָמֵשׁ
חַי הָיִיתִי, קָצָת טִפֵּשׁ.
אַךְ עַכְשָׁיו אֲנִי בֶּן שֵׁשׁ,
כְּמוֹ חָכָם, פִּקֵּחַ,
אֶשְׁאֵר בַּגִּיל הַזֶּה
לָנֶצַח בְּהֶכְרֵחַ.

א.א.מִילְן (1882-1956)

חֲצִי דֶּרֶךְ לְמַטָּה

בְּאֶמְצַע הַמַּדְרֵגוֹת
נִמְצֵאת הַמַּדְרֵגָה,
אֵיפֹה אֲנִי יוֹשֵׁב.
וְאֵין שׁוּם
מַדְרֵגָה
כְּמוֹ זֹאת,
אֲנִי חוֹשֵׁב.
אֲנִי לֹא בְּרֹאשׁ,
אֲנִי לֹא בְּתַחְתִּית;
וְזוֹהִי הַמַּדְרֵגָה,

Where
I always
Stop.

Halfway up the stairs
Isn't up
And it isn't down.
It isn't in the nursery,
It isn't in town.
And all sorts of funny thoughts
Run round my head.
It isn't really
Anywhere!
It's somewhere else
Instead!

T. E. Hulme

Autumn

A touch of cold in the Autumn night—
I walked abroad,
And saw the ruddy moon lean over a hedge
Like a red-faced farmer.
I did not stop to speak, but nodded,
And round about were the wistful stars
With white faces like town children.

Sara Teasdale

I Thought Of You

I thought of you and how you love this beauty,
And walking up the long beach all alone

אֵיפֹה
אֲנִי נֶעֱצָר
תָּמִיד.

אֶמְצַע הַמַּדְרֵגוֹת
זֶה לֹא לְמַעְלָה
וְלֹא לְמַטָּה,
לֹא בְּחֶדֶר הַיְלָדִים,
לֹא בְּבֵית שֶׁל סַבְתָּא.
וְכָל מִינֵי מַחֲשֵׁבוֹת מַצְחִיקוֹת
רָצוֹת בְּתוֹךְ רֹאשִׁי:
בְּאֱמֶת אֵין דָּבָר דּוֹמֶה
בְּשׁוּם מָקוֹם?
אוֹ יֵשׁ עוֹד כָּזֶה
מַמָּשִׁי?

תוֹמָס אֶרְנֶסְט חְיוּם (1883-1917)

סְתָיו

מַגָּע שֶׁל קוֹר בְּלֵיל סְתָיו -
הָלַכְתִּי בַּחוּץ,
וְרָאִיתִי אֶת הָיָרֵחַ הָאַדְמוּמִי רוֹכֵן מֵעַל הַמְּשׁוּכָה
כְּמוֹ חַקְלַאי עִם פָּנִים אֲדֻמּוֹת.
לֹא הִפסַקְתִּי לְדַבֵּר, אֶלָּא הִנְהַנְתִּי,
וּמְסָבִיב הָיוּ כּוֹכָבִים שְׁקוּעִים בְּהִרְהוּרִים
עִם פָּנִים לְבָנִים כְּמוֹ יַלְדֵי עִיר.

שָׂרָה טִיסְדֵיל (1884-1933)

חָשַבְתִּי עָלַיִךְ

הָלַכְתִּי לְאֹרֶךְ הַחוֹף לְגַמְרֵי לְבַד הַפַּעַם,
חָשַבְתִּי כַּמָּה אָהַבְתְּ אֶת הַחוֹפִים וְאֶת יָפְיָם;

I heard the waves breaking in measured thunder
As you and I once heard their monotone.

Around me were the echoing dunes, beyond me
The cold and sparkling silver of the sea —
We two will pass through death and ages lengthen
Before you hear that sound again with me.

Sara Teasdale

I am not yours

I am not yours, not lost in you,
Not lost, although I long to be
Lost as a candle lit at noon,
Lost as a snowflake in the sea.

You love me, and I find you still
A spirit beautiful and bright,
Yet I am I, who long to be
Lost as a light is lost in light.

Oh plunge me deep in love—put out
My senses, leave me deaf and blind,
Swept by the tempest of your love,
A taper in a rushing wind.

Sara Teasdale

There Will Come Soft Rains

(War Time)

There will come soft rains and the smell of the ground,

שָׁמַעְתִּי אֵיךְ גַּלֵּי הַיָּם נִשְׁבָּרִים קְצוּבִים בְּרַעַם,
כְּפִי שֶׁפַּעַם שָׁמַעְנוּ יַחַד אֶת חַדְגוֹנִיוּתָם.

סְבִיבִי הָרוּחַ בַּדְּיוּנוֹת הַמְּהַדְהֲדוֹת נוֹשֶׁבֶת,
בְּמֶרְחָק - הַכֶּסֶף הַקָּר וְהַמְּנַצְנֵץ שֶׁל הַיָּם;
נַעֲבֹר אֶת הַגִּלְאִים הַמִּתְאָרְכִים וְהַמָּוֶת
לִפְנֵי שֶׁתִּשְׁמַע שׁוּב אִתִּי אֶת הַצְּלִיל שֶׁעוֹד לֹא נָדַם.

שָׂרָה טִיסְדֵיל (1884-1933)

אֲנִי לֹא שֶׁלְּךָ

לֹא, לֹא שֶׁלְּךָ, לֹא אֲבוּדָה בְּךָ,
לַמְרוֹת שֶׁמִּשְׁתּוֹקֶקֶת לִפְעָמִים
לִהְיוֹת כְּאוֹר הַנֵּר בְּאוֹר הַיּוֹם,
פִּתְיתֵי הַשֶּׁלֶג שֶׁבְּיָם אוֹבְדִים.

אַתָּה אוֹהֵב אוֹתִי, אֲנִי מוֹצֵאת
אוֹתְךָ עֲדַיִן כְּאוֹר יָפֶה טָהוֹר,
עִם זֹאת, אֲנִי - אֲנִי, אֲבָל רוֹצָה
לִהְיוֹת כָּאוֹר אֲשֶׁר אוֹבֵד בָּאוֹר.

הַטְבֵּל אוֹתִי עָמוֹק בְּאַהֲבָה –
הַשְׁאֵר אוֹתִי בְּלִי כָּל חוּשִׁים מַמָּשׁ,
דְּוֹעֶכֶת בְּסוּפַת אַהֲבָתְךָ,
כְּמוֹ בְּמַשָּׁב הָרוּחַ נֵר חָלָשׁ.

שָׂרָה טִיזְדֵיל (1884-1933)

יָבוֹאוּ גְּשָׁמִים רַכִּים

(זמן מלחמה)

יָבוֹאוּ גְּשָׁמִים רַכִּים לָאֲדָמָה רֵיחָנִית,

And swallows circling with their shimmering sound;

And frogs in the pools singing at night,
And wild plum trees in tremulous white,

Robins will wear their feathery fire
Whistling their whims on a low fence-wire;

And not one will know of the war, not one
Will care at last when it is done.

Not one would mind, neither bird nor tree
If mankind perished utterly;

And Spring herself, when she woke at dawn,
Would scarcely know that we were gone.

Sara Teasdale

Peace

Peace flows into me
As the tide to the pool by the shore;
It is mine forevermore,
It ebbs not back like the sea.
I am the pool of blue
That worships the vivid sky;
My hopes were heaven-high,
They are all fulfilled in you.
I am the pool of gold
When sunset burns and dies—
You are my deepening skies,
Give me your stars to hold.

תָּחוּג וְתַשְׁמִיעַ נִגּוּן מְצַלְצֵל הַסְּנוּנִית;

תָּשִׁירוּ בְּתוֹךְ שְׁלוּלִיּוֹת בְּלֵילוֹת צְפַרְדֵּעִים,
עֵצֵי שְׁזִיף-בַּר יַעֲמְדוּ לְבָנִים רוֹעֲדִים,

אֲדֹם-הֶחֵזֶה בְּשַׁלְהֶבֶת נוֹצוֹת הַזְּרוּחָה
יִשְׂרֹק אֶת בִּכְיוֹ מַר עַל גֶּדֶר-תַּיִל נָמוּכָה;

וְאַף אֶחָד לֹא יֵדַע עַל מִלְחָמוֹת הֶעָבָר
וְלֹא יִהְיֶה אִכְפַּת לְכֻלָּם מָה הָיָה מִכְּבָר.

הֵם לֹא יִזְכְּרוּ - לֹא צִפּוֹר, לֹא עֵץ - לְמָחֳרָת,
אִם הָאֱנוֹשׁוּת כֻּלָּהּ תִּסָּפֶה כְּלִיל יוֹם אֶחָד;

וְהָאָבִיב עַצְמוֹ, כְּשֶׁעִם שַׁחַר הוּא יִתְעוֹרֵר,
בְּקֹשִׁי יֵדַע שֶׁאֲנָחְנוּ אֵינֶנּוּ יוֹתֵר.

שָׂרָה טִיזְדֵיל (1884-1933)

שַׁלְוָה

עוֹלָה בִּי גַּל הַשַּׁלְוָה,
וְהוּא לֹא יֵרֵד אֶל הַיָּם.
וְהִיא שֶׁלִּי לְעוֹלָם -
הַשַּׁלְוָה שֶׁכְּיָם רְחָבָה.
תְּכֵלָה בְּתוֹכִי הַבְּרֵכָה -
רְאִי לִשְׁמֵי כְּחוֹל מֵעָלַי;
בְּשָׁמַיִם הָיוּ תִּקְווֹתַי,
כֻּלָּן הִתְגַּשְּׁמוּ בָּךְ.
אֲנִי - בְּרֵכַת הַזָּהֹב
בִּשְׁקִיעָה וּבְחֹשֶׁךְ לֵילִי.
אַתָּה - הַשָּׁמַיִם שֶׁלִּי,
תֵּן לַגַּעַת לִי בְּכוֹכָב.

H. D. (Hilda Doolittle)

The Pool

Are you alive?
I touch you.
You quiver like a sea-fish.
I cover you with my net.
What are you—banded one?

H. D. (Hilda Doolittle)

Oread

Whirl up, sea—
whirl your pointed pines,
splash your great pines
on our rocks,
hurl your green over us,
cover us with your pools of fir.

Joyce Kilmer

Trees

I think that I shall never see
A poem lovely as a tree.
A tree whose hungry mouth is prest
Against the sweet earth's flowing breast;
A tree that looks at God all day,
And lifts her leafy arms to pray;
A tree that may in summer wear

ח.ד. (חִילְדָה דוּלִיטְל) (1886-1961)

הַבְּרֵכָה

הֲאִם אַתָּה חַי?
אֲנִי נוֹגַעַת בְּךָ.
אַתָּה רוֹעֵד כְּמוֹ דַּג יָם.
אֲנִי מְכַסָּה אוֹתְךָ בְּרֶשֶׁת שֶׁלִּי.
מַה אַתָּה – מְסֻרְגָּל אֶחָד?

נ.ב. חודשיים אחרי כתיבת השיר הולידה המשוררת תינוק מת (א.ג.)

ח.ד. (חִילְדָה דוּלִיטְל) (1886-1961)

אוֹרֵיאָד
*)
הִתְעוֹרֵר, יָם -
עוֹרֵר אֶת הָאֳרָנִים הַמְּחֻדָּדִים שֶׁלְּךָ,
הַתֵּז אֶת הָאֳרָנִים הַגְּדוֹלִים שֶׁלְּךָ
עַל הַסְּלָעִים שֶׁלָּנוּ,
הַשְׁלֵךְ עָלֵינוּ אֶת הַיָּרֹק שֶׁלְּךָ,
כַּסֵּה אוֹתָנוּ בְּקֶצֶף עֲלֵי הַמפחַט שֶׁלְּךָ.

*) אוריאד – נימפת יער (מיתולוגיה יוונית)

ג'וֹיס קִילְמֶר (1886-1918)

עֵצִים

אֲנִי מַסְכִּים עִם הָאוֹמְרִים:
אֵין שִׁיר שֶׁהוּא כְּעֵץ מַקְסִים.
פִּיו שֶׁל הָעֵץ בְּרַעַב נִצְמָד
לִדְבַשׁ הַקַּרְקַע כְּלִשֶׁד;
פְּנֵי עֵץ תָּמִיד לֵאלֹהִים
הוּא בִּתְפִילָה בַּדָּיו מֵרִים;
בְּקַיִץ עֵץ עָשׂוּי לִלְבֹּשׁ

A nest of robins in her hair;
Upon whose bosom snow has lain;
Who intimately lives with rain.
Poems are made by fools like me,
But only God can make a tree.

Rupert Brooke

The Soldier

If I should die, think only this of me:
That there's some corner of a foreign field
That is for ever England. There shall be
In that rich earth a richer dust concealed;
A dust whom England bore, shaped, made aware,
Gave, once, her flowers to love, her ways to roam;
A body of England's, breathing English air,
Washed by the rivers, blest by suns of home.

And think, this heart, all evil shed away,
A pulse in the eternal mind, no less
Gives somewhere back the thoughts by England given;
Her sights and sounds; dreams happy as her day;
And laughter, learnt of friends; and gentleness,
In hearts at peace, under an English heaven.

Claude McKay

If We Must Die

If we must die, let it not be like hogs
Hunted and penned in an inglorious spot,
While round us bark the mad and hungry dogs,

בִּשְׁעָרוֹ קֶן שֶׁל פְּשׁוֹשׁ;
וְעַל חֵיקוֹ הַשֶּׁלֶג נָח;
הוּא חַי עִם גֶּשֶׁם כְּמוֹ עִם אָח.
שִׁוּטִים כָּמוֹנִי שִׁיר עוֹשִׂים,
אַךְ אֶת הָעֵץ – רַק אֱלֹהִים.

רוּפֶרְט בְּרוּק (1887-1915)

הַחַיָּל

וְאִם אָמוּת, חֻשַׁב עָלַי רַק זֶה:
יֵשְׁנָה אֵיזוֹ פִּנָּה בְּשֶׂטַח זָר
שֶׁהִיא לָנֶצַח אַנְגְלִיָה. פּוֹרֶה
מֵאֲדָמָה שָׁם אֶפֶר רַךְ נִסְתָּר;
בְּאַנְגְלִיָה נוֹלַד, עֻצַּב, נוֹדַע,
קִבֵּל פְּרָחִים שֶׁלָּהּ, דְּרָכִים לְשַׁיֵט;
הוּא גּוּף שֶׁל אַנְגְלִיָה, נָשַׁם אֲוִיר שֶׁלָּהּ,
שָׁטוּף בְּיָם, בָּרוּךְ כְּשֶׁמֶשׁ בַּיִת.

חֻשַׁב: הַלֵּב הַזֶּה הִרְעִיף כָּל רַע,
הַדֹּפֶק שֶׁבַּמּוֹחַ לֹא יָמוּת,
יִשְׁלַח אֶת הִרְהוּרָיו, אֶת הַצְּלִילִים,
מַרְאוֹת שֶׁל אַנְגְלִיָה בַּחֲזָרָה
וּצְחוֹק, אֲשֶׁר הַיְדִידִים בְּעֲדִינוּת
תַּחַת שְׁמֵי אַנְגְלִיָה בִּלְבָבוֹת שׁוֹמְרִים.

1914

קְלוֹד מַק'קֵי (1889-1948)

אִם עָלֵינוּ לָמוּת

אִם עָלֵינוּ לָמוּת, אָז לֹא כְּמוֹ חֲזִירִים
בַּמִּכְלָא הַמַּחְפִּיר, שֶׁנִּצּוֹדוּ בְּבָר,
כְּשֶׁסְּבִיבֵנוּ כְּלָבִים נוֹבְחִים מְטֹרָפִים,

Making their mock at our accursèd lot.

If we must die, O let us nobly die,
So that our precious blood may not be shed
In vain; then even the monsters we defy
Shall be constrained to honor us though dead!

O kinsmen! we must meet the common foe!
Though far outnumbered let us show us brave,
And for their thousand blows deal one death-blow!
What though before us lies the open grave?

Like men we'll face the murderous, cowardly pack,
Pressed to the wall, dying, but fighting back!

Edna St. Vincent Millay

When I Too Long Have Looked Upon Your Face

When I too long have looked upon your face,
Wherein for me a brightness unobscured
Save by the mists of brightness has its place,
And terrible beauty not to be endured,
I turn away reluctant from your light,
And stand irresolute, a mind undone,
A silly, dazzled thing deprived of sight
From having looked too long upon the sun.
Then is my daily life a narrow room
In which a little while, uncertainly,
Surrounded by impenetrable gloom,
Among familiar things grown strange to me
Making my way, I pause, and feel, and hark,
Till I become accustomed to the dark.

Edna St. Vincent Millay

לוֹעֲגִים יַחְדָּיו לְגוֹרָלֵנוּ הַמַּר.

אִם עָלֵינוּ לָמוּת, אָז כְּמוֹ גֶּבֶר זוֹעֵם,
כָּךְ שֶׁלֹּא יִשָּׁפֵךְ דָּם שֶׁלָּנוּ לַשָּׁוְא;
וְאָז הַמִּפְלָצוֹת שֶׁעִמָּן נִלָּחֵם
יֵאָלְצוּ לְכַבֵּד אֶת מוֹתֵנוּ בַּקֶּרֶב!

הוֹ אַחִים! מִתְקָרֵב הָאוֹיֵב הַמֻּפָת!
נֶגֶד חֵיל אוֹיְבִים, עַזֵּי-רוּחַ נֵצֵא,
נֶגֶד אֵין סְפוֹר מַכּוֹת מַכַּת מָוֶת אַחַת
נַפִּיל, גַּם אִם הַקֶּבֶר מוּכָן בְּקִצֶּה.

בָּרוֹצְחִים הַבְּזוּיִם נִלָּחֵם בִּגְבוּרָה,
גַּב לְקִיר, גּוֹסְסִים, נַכֶּה בַּחֲזָרָה!

עֶדְנָה סֶנְט וִינְסֶנְט מִילֵיי (1892-1950)

כְּשֶׁהִסְתַּכַּלְתִּי עַל פָּנַיִךְ אֲרֻכּוֹת

כְּשֶׁהִסְתַּכַּלְתִּי עַל פָּנַיִךְ אֲרֻכּוֹת,
(בְּהִירוּתָם בִּלְתִּי נִתְפֶּסֶת לְדִידִי),
אָז נֶעֱזַרְתִּי בְּעַרְפּוּל שֶׁל הָאוֹרוֹת,
שֶׁמֵּהִיפִּי הַנּוֹרָא יַצִּיל אוֹתִי,
אֲנִי פּוֹנָה בְּלִי חֵשֶׁק מֵאוֹרֵךְ הַצַּח,
עוֹמֶדֶת חַסְרַת כֵּלָה... הַבֵּט עָלַי:
טִפֵּשׁ מֻכֶּה וּמְסֻנְוָר, מוֹחוֹ דָּעַךְ,
כִּי עַל הַשֶּׁמֶשׁ הִסְתַּכֵּל יוֹתֵר מִדַּי.
מֵאָז חַיַּי יוֹמְיוֹם שֶׁלִּי הֵם חֶדֶר צַר,
זְמַן מָה הָרְהִיטִים בִּלְתִּי נִרְאִים,
מֻקָּפֶת אֲפֵלָה וְפַחַד לֹא מֻסְבָּר,
כָּל הַדְּבָרִים הַמֻּכָּרִים הָפְכוּ זָרִים,
נִתְקָלֶת, מַקְשִׁיבָה וְלַעֲצֹר צְרִיכָה
כֹּל עוֹד לֹא אֶתְרַגֵּל סוֹפִית לְחֻשֵּׁכָה.

עֶדְנָה סֶנְט וִינְסֶנְט מִילֵיי (1892-1950)

I, being born a woman and distressed

I, being born a woman and distressed
By all the needs and notions of my kind,
Am urged by your propinquity to find
Your person fair, and feel a certain zest
To bear your body's weight upon my breast:
So subtly is the fume of life designed,
To clarify the pulse and cloud the mind,
And leave me once again undone, possessed.
Think not for this, however, the poor treason
Of my stout blood against my staggering brain,
I shall remember you with love, or season
My scorn with pity,—let me make it plain:
I find this frenzy insufficient reason
For conversation when we meet again.

Edna St. Vincent Millay

Spring

To what purpose, April, do you return again?
Beauty is not enough.
You can no longer quiet me with the redness
Of little leaves opening stickily.
I know what I know.
The sun is hot on my neck as I observe
The spikes of the crocus.
The smell of the earth is good.
It is apparent that there is no death.
But what does that signify?
Not only under ground are the brains of men
Eaten by maggots.
Life in itself
Is nothing,

נוֹלָדְתִּי כְּאִשָּׁה

נוֹלָדְתִּי כְּאִשָּׁה, סוֹבֶלֶת כָּל הָעֵת
מִכָּל צְרָכִים וְמֻשָּׂגִים קְשׁוּרִים בַּזֶּה,
אֲנִי זְקוּקָה לְקִירְבָתְךָ, כְּךָ אֶגְלֶה
אֶת יָפְיְךָ, וְאֶת הַטַּעַם כְּדֵי לָשֵׂאת
אֶת כָּל מִשְׁקָל גּוּפְךָ שָׁעַל חָזִי לוֹהֵט:
נִיחוֹחַ הַחַיִּים עָדִין, כּוֹחָם עוֹלֶה,
הַדּוֹפֶק מִתְבַּהֵר, הַשֵּׂכֶל מִתְכַּהֶה,
הֵם מַשְׁאִירִים אוֹתִי בְּתוֹךְ דְּבוּק שׁוֹלֵט.
אַךְ אַל תַּחְשֹׁב עַל הַבְּגִידָה שֶׁלֹּא תָּשׁוּב
שֶׁל דְּמִי הָעָז נֶגֶד מוֹחִי הַמִּתְנַדְנֵד,
אֶזְכֹּר אוֹתְךָ בְּאַהֲבָה, אוֹ – זֶה חָשׁוּב -
הֶיֵה רָחוּם לִשְׁפֵלוּתִי כְּשֶׁנִּפְרֶד:
הַשִּׂגָעוֹן, כְּשֶׁנִּפְגֹּשׁ אֵי-פַּעַם שׁוּב
לֹא יִהְוֶה עִלַּת שִׂיחָה, זוֹ הָאֱמֶת.

עֶדְנָה סֶנְט וִינְסֶנְט מִילֵיי (1892-1950)

אָבִיב

בַּשְׁבִיל מַה, אַפְּרִיל, אַתָּה חוֹזֵר שׁוּב?
אֵין מַסְפִּיק יֹפִי.
אַתָּה כְּבָר לֹא יָכוֹל לְהַשְׁקִיט אוֹתִי בְּאָדֹם
הֶעָלִים הַקְּטַנִּים שֶׁנִּפְתָּחִים בִּדְבִיקוּת.
אֲנִי יוֹדַעַת מָה אֲנִי יוֹדַעַת.
הַשֶּׁמֶשׁ לוֹהֶטֶת עַל צַוָּארִי, כְּשֶׁאֲנִי מִתְבּוֹנֶנֶת
בְּחִצֵּי הַכַּרְכֹּם.
רֵיחַ הָאֲדָמָה טוֹב.
נִכָּר כִּי אֵין מָוֶת.
אֲבָל מַה זֶּה מְסַמֵּל?
לֹא רַק מִתַּחַת לָאֲדָמָה נִמְצָאִים מוֹחוֹת שֶׁל אֲנָשִׁים
אֲשֶׁר נֶאֱכָלִים עַל-יְדֵי רִמּוֹת.
הַחַיִּים בְּפָנַי עַצְמָם
זֶה שׁוּם דָּבָר,

An empty cup, a flight of uncarpeted stairs.
It is not enough that yearly, down this hill,
April
Comes like an idiot, babbling and strewing flowers.

כּוֹס רֵיקָה, טִפַּת מַדְרֵגוֹת לֹא מְרֻפָּדוֹת.
זֶה לֹא הָיָה מַסְפִּיק בַּשָּׁנָה הַהִיא, בְּמוֹרָד הַגִּבְעָה הַזֹּאת,
אַפְרִיל
מַגִּיעַ כְּמוֹ אִידִיוֹט, מְלַטֵּף וְגוֹרֵר פְּרָחִים.

Dorothy Parker

A Dream Lies Dead

A dream lies dead here. May you softly go
Before this place, and turn away your eyes,
Nor seek to know the look of that which dies
Importuning Life for life. Walk not in woe,
But, for a little, let your step be slow.
And, of your mercy, be not sweetly wise
With words of hope and Spring and tenderer skies.
A dream lies dead; and this all mourners know:

Whenever one drifted petal leaves the tree-
Though white of bloom as it had been before
And proudly waitful of fecundity-
One little loveliness can be no more;
And so must Beauty bow her imperfect head
Because a dream has joined the wistful dead!

דוֹרוֹתִי פָּרְקֶר (1893-1967)

חֲלוֹם שׁוֹכֵב מֵת

חֲלוֹם שׁוֹכֵן כָּאן מֵת. אָז לֵךְ בְּצָעֲדִים רַכִּים
וּבְפִסְעָה אֶת עֵינֶיךָ מֵהַמְּנוֹחַ פָּנֶה,
אַל תְּנַסֶּה לְהַעֲמִיק בְּפֶשֶׁר הַמַּרְאֶה;
עוֹד יֵשׁ חַיִּים לְמִי שֶׁחַי. עֲזֹב גַּעֲגוּעִים,
אֲבָל הַרְשֵׁה לִהְיוֹת לְצַעֲדֵיךָ אִטִּיִּים.
רַחֵם, בִּמְתִיקוּת חַכְמַת דְּבָרֶיךָ אַל תִּשָּׂא,
וּבְמִלּוֹת "תִּקְוָה, אָבִיב" בּוֹאֲךָ אַל תְּלַוֶּה,
כִּי הַחֲלוֹם כְּבָר מֵת; זֶה כָּל הָאֲבֵלִים יוֹדְעִים:

כָּעֵת עָלֶה אֶחָד מֵהַכּוֹתֶרֶת רַק נָשַׁר,
הָעֵץ נִשְׁאָר לָבָן בִּפְרִיחָתוֹ כְּמוֹ שֶׁהָיָה
וְמְחַכֶּה בְּגַאֲוָה גְּדוֹלָה לִזְמַן פְּרִיָּה -
אַךְ חֵן קָטָן אֶחָד אָבוּד לָעֵץ לָנֶצַח כָּבָר;
לָכֵן יֵרְכִּין הַיֹּפִי אֶת רֹאשׁוֹ הַלֹּא מֻשְׁלָם,
כִּי הַחֲלוֹם צָרַר בִּצְרוֹר מֵתִים, בְּצַעֲרָם!

Dorothy Parker

Ballade at Thirty-Five

This, no song of an ingénue,
This, no ballad of innocence;
This, the rhyme of a lady who
Followed ever her natural bents.
This, a solo of sapience,

דוֹרוֹתִי פָּרְקֶר (1893-1967)

בַּלָּדָה בְּגִיל שְׁלוֹשִׁים וְחָמֵשׁ

לֹא, אֵין זֶה פִּיּוּט עַל הַתְּמִימוּת
אוֹ בַּלָּדָה שֶׁל גְּבֶרֶת צְנוּעָה;
זֶה שִׁיר הָאִשָּׁה שֶׁנּוֹהֶגֶת פָּשׁוּט
עַל-פִּי חוּקֵי טֶבַע שֶׁלָּהּ.
זֹאת חָכְמַת הַחַיִּים, זֶה לֹא סְתָם,

This, a chantey of sophistry,
This, the sum of experiments, —
I loved them until they loved me.
Decked in garments of sable hue,
Daubed with ashes of myriad Lents,
Wearing shower bouquets of rue,
Walk I ever in penitence.
Oft I roam, as my heart repents,
Through God’s acre of memory,
Marking stones, in my reverence,
“I loved them until they loved me.”
Pictures pass me in long review,–
Marching columns of dead events.
I was tender, and, often, true;
Ever a prey to coincidence.
Always knew I the consequence;
Always saw what the end would be.
We’re as Nature has made us — hence
I loved them until they loved me.

L’ENVOI

Princes, never I’d give offense,
Won’t you think of me tenderly?
Here’s my strength and my weakness, gents, —
I loved them until they loved me.

Dorothy Parker

A very short song

Once, when I was young and true,
Someone left me sad-
Broke my brittle heart in two;

וְזֶה נִסּוּחַ אֱמָנוּתִי,
סְכוּם נִסְיוֹנִי, - *אָהַבְתִּי אוֹתָם*
כָּל עוֹד הֵם אָהֲבוּ אוֹתִי.
בִּגְדֵי אֵבֶל שְׁחוֹרִים, לְבֵדָה,
תַּחַת אֵפֶר אֵין סְפוֹר יָמֵי צוֹם,
נוֹשֵׂאת זֵר אִשָּׁה בְּחֻרְטָה,
הוֹלֶכֶת אֲנִי לְגַרְדּוֹם.
אֲנִי עוֹבֶרֶת - לִבִּי נִפְעָם -
דֶּרֶךְ בֵּית-עֶלְמִין שֶׁל זִכְרוֹנִי,
מוֹדָה בְּאֶבֶן: *"אָהַבְתִּי אוֹתָם*
כָּל עוֹד הֵם אָהֲבוּ אוֹתִי."
תְּמוּנוֹת עוֹבְרוֹת, סְקִירָה אֲרֻכָּה,
פּוֹסְעִים טוּרֵי אֵרוּעִים מֵתִים:
לְעִתִּים קְרוֹבוֹת הָיִיתִי רַכָּה,
וְטֶרֶף קַל לְצֵרוּף מִקְרִים.
אַךְ אֶת הַסּוֹף יָדַעְתִּי מֵקֶדֶם,
רָאִיתִי אוֹתוֹ מִסַּף דַּרְכִּי:
זֶה מִטְבָּעֵנוּ - *אָהַבְתִּי אוֹתָם*
כָּל עוֹד הֵם אָהֲבוּ אוֹתִי.

L’ENVOI

*)
נְסִיכִים, לֹא פָּגַעְתִּי בָּכֶם מֵעוֹלָם,
וְזֶה לֹא תְּהַפְּכוּ בְּזִכּוּתִי?
זֶה כּוֹחִי, חֻלְשָׁתִי: *אָהַבְתִּי אוֹתָם*
כָּל עוֹד הֵם אָהֲבוּ אוֹתִי.

1923

דוֹרוֹתִי פָּרְקֶר (1893-1967)

שִׁיר קָצָר עַד מְאֹד

פַּעַם אִישׁ אֶחָד אוֹתִי הֶעֱצִיב,
כְּשֶׁהָיִיתִי כְּנָה, צְעִירָה,
לְשְׁנַיִם שָׁבַר אֶת לִבִּי, הֶעֱלִיב;

And that is very bad.

Love is for unlucky folk,
Love is but a curse.
Once there was a heart I broke;
And that, I think, is worse.

Dorothy Parker

A Certain Lady

Oh, I can smile for you, and tilt my head,
And drink your rushing words with eager lips,
And paint my mouth for you a fragrant red,
And trace your brows with tutored finger-tips.
When you rehearse your list of loves to me,
Oh, I can laugh and marvel, rapturous-eyed.
And you laugh back, nor can you ever see
The thousand little deaths my heart has died.
And you believe, so well I know my part,
That I am gay as morning, light as snow,
And all the straining things within my heart
You'll never know.

Oh, I can laugh and listen, when we meet,
And you bring tales of fresh adventurings, --
Of ladies delicately indiscreet,
Of lingering hands, and gently whispered things.
And you are pleased with me, and strive anew
To sing me sagas of your late delights.
Thus do you want me -- marveling, gay, and true,
Nor do you see my staring eyes of nights.
And when, in search of novelty, you stray,
Oh, I can kiss you blithely as you go ....
And what goes on, my love, while you're away,

וְזֶה הָיָה כָּל כָּךְ רַע.

אַהֲבָה - גּוֹרָל שֶׁל חַסְרֵי מַזָּל,
אַהֲבָה הִיא שׁוֹט מְיַסֵּר.
פַּעַם שָׁבַרְתִּי אֵיזֶה לֵב אֲמְלָל;
וְזֶה גָּרוּעַ יוֹתֵר.

דוֹרוֹתִי פָּרְקֶר (1893-1967)

גְּבֶרֶת מְסֻיֶּמֶת

אָה, אֲנִי יְכוֹלָה לְחַיֵּךְ, לְהַטוֹת אֶת רֹאשִׁי,
לִשְׁתּוֹת אֶת זֶרֶם דְּבָרֶיךָ בִּשְׂפָתַיִם נִלְהָבוֹת,
וְלִצְבֹּעַ אֶת פִּי בִּשְׂבִילְךָ בְּאָדֹם רֵיחָנִי,
וּלְעַקֵּב אַחַר גַּבּוֹתֶיךָ בְּקַצּוֹת אֶצְבָּעוֹת.
כְּשֶׁאַתָּה חוֹזֵר עַל רְשִׁימַת אַהֲבוֹתֶיךָ אֵלַי,
אֲנִי עִם עֵינַיִם חַמְדָנִיּוֹת יְכוֹלָה לִצְחֹק.
גַּם אַתָּה צוֹחֵק, וְאַף פַּעַם לֹא תִּרְאֶה, בְּוַדַּי,
אֶת אֶלֶף מְקֹרִים שֶׁל מוֹת לִבִּי, מֵרָחוֹק.
וְאַתָּה מַאֲמִין (אֲנִי יוֹדַעַת אֶת תַּפְקִידִי),
שֶׁאֲנִי מְשֻׂמְּחָה גְּדוֹלָה כְּאוֹר הַשַּׁחַר וְרוּדָה,
וְאֶת כָּל הַלָּחַץ הַנּוֹרָא שֶׁמַּחְנִיק אֶת לִבִּי
לְעוֹלָם לֹא תֵּדַע.

אָה, אֲנִי יְכוֹלָה לִצְחֹק וּלְהַקְשִׁיב בִּתְמִימוּת,
לְהַרְפְּתְקָאוֹתֶיךָ מֵאֶתְמוֹל סְפוּרִים חֲדָשִׁים, -
עַל כָּל הַנָּשִׁים הַלֹּא זְהִירוֹת (אֲבָל בְּעֲדִינוּת),
עַל הַיָּדַיִם מְלֵאוֹת הָעֶרְגָּה, עַל הַלְּחָשִׁים.
כָּזֹאת אַתָּה רוֹצֶה אוֹתִי – מִתְפַּעֶלֶת, שְׂמֵחָה,
וְאַתָּה מְרוּצֶה מֶמֶּנִּי, וְאַתָּה כֹּה גֶּאֶה
לָשִׁיר לִי סָאגוֹת עַל כָּל הַתַּעֲנוּגוֹת שֶׁלְּךָ.
אַךְ אֶת עֵינַי הַזּוֹהֲרוֹת בְּלֵיל אַתָּה לֹא רוֹאֶה.
וְכַאֲשֶׁר בְּחִפּוּשׂ אַחַר חִדּוּשׁ, אַתָּה נָפְרָד,
אָה, אֲנִי מְנַשֶּׁקֶת אוֹתְךָ עַלִּיזָה בְּפְרֶדָה...
וּמָה קוֹרֶה, אֲהוּבָתִי, כְּשֶׁאֲנִי נִמְצֵאת לְבַד,

You'll never know.

Wilfred Owen

Anthem for Doomed Youth

What passing-bells for these who die as cattle?
— Only the monstrous anger of the guns.
Only the stuttering rifles' rapid rattle
Can patter out their hasty orisons.
No mockeries now for them; no prayers nor bells;
Nor any voice of mourning save the choirs,—
The shrill, demented choirs of wailing shells;
And bugles calling for them from sad shires.

What candles may be held to speed them all?
Not in the hands of boys, but in their eyes
Shall shine the holy glimmers of goodbyes.
The pallor of girls' brows shall be their pall;
Their flowers the tenderness of patient minds,
And each slow dusk a drawing-down of blinds.

Wilfred Owen

Dulce et Decorum Est

Bent double, like old beggars under sacks,
Knock-kneed, coughing like hags, we cursed through sludge,
Till on the haunting flares we turned our backs,
And towards our distant rest began to trudge.
Men marched asleep. Many had lost their boots,
But limped on, blood-shod. All went lame; all blind;
Drunk with fatigue; deaf even to the hoots
Of gas-shells dropping softly behind.

Gas! GAS! Quick, boys!—An ecstasy of fumbling

לְעוֹלָם לֹא תֵּדַע.

וִילְפְרֵד אוֹוֶן (1893-1918)

הִמְנוֹן לַנֹּעַר הַנִּדּוֹן

מַה הֵם, פַּעֲמוֹנֵי הַלְּוָיָה הַמַּתְאִימִים
עֲבוּר כָּל אֵלֶּה שֶׁכְּמוֹ בְּהֵמוֹת בָּקָר מֵתִים?
- רַק כַּעַס מִפְלָצְתִי שֶׁל תּוֹתָחִים, טִרְטוּר רוֹבִים
מַגַּמְגְּמִים, שֶׁכְּמוֹ תְּפִילוֹת קְצָרוֹת מְמַלְמְּלִים.
וְאֵין לִלְעֹג לְאִישׁ; כָּאֵלֶּה אֵין לָנוּ תְּפִילוֹת
וְאֵין פַּעֲמוֹנִים. שׁוּם קוֹל יָגוֹן הַמַּקְהֵלוֹת
מְיַלֵּלוֹת שֶׁל הַפַּגָּזִים, שׁוּם קוֹל הַחֲצוֹצְרוֹת,
אֲשֶׁר קוֹרְאוֹת לָהֶם מֵעֶצֶב שֶׁל הַמְּחוֹזוֹת.

אוּלַי דְּרוּשִׁים נֵרוֹת כְּדֵי לְעוֹרֵר אוֹתָם לִחְיוֹת
- לֹא אֵלֶּה הַנֵּרוֹת שֶׁבְּיָדֵי בָּנִים, נֵרוֹת
בְּעֵינֵיהֶם שֶׁיִּזְהֲרוּ כְּנִצְנוּצֵי פְּרֵדוֹת.
וְחִוָּרוֹן מִצְחֵי בָּנוֹת יִהְיֶה לָהֶם מַתְאִים,
פִּרְחֵי הַסַּבְלָנוּת שֶׁל הַמּוֹחוֹת הָעֲדִינִים,
וְכָל שָׁעָה אִטִּית, שָׁעָה בָּהּ מַזְקִיפִים תְּרִיסִים.

וִילְפְרֵד אוֹוֶן (1893-1918)

Dulce et decorum est

(*
כְּמוֹ קַבְּצָנִים זְקֵנִים כְּפוּפִים מִשְׁתַּעֵלִים,
תְּקוּעִים בְּבוֹץ סָמִיךְ שֶׁל דֶּרֶךְ אֲרֻכָּה,
סוֹבַבְנוּ אֶת גַּבֵּנוּ מֵהַהֶבְזֵקִים
לִקְרַאת הַמְּנוּחָה הַכָּל כָּךְ רְחוֹקָה.
הָלַכְנוּ תּוֹךְ שֵׁנָה. רַגְלַיִם יְחֵפוֹת
בְּדָם לְאֲחָדִים; גְּבָרִים צָלְעוּ כֻּלָּם,
הָיוּ עִוְּרִים, חֵרְשִׁים, אֲפִלּוּ לִשְׁרִיקוֹת
פִּגְזֵי גַּז שֶׁנָּפְלוּ מֵאֲחוֹרֵי גַּבָּם.

גַּז! גַּז! מַהֵר, בָּנִים! - אֶקְסְטָזָה שֶׁל גִּשּׁוּשׁ.

Fitting the clumsy helmets just in time,
But someone still was yelling out and stumbling
And flound'ring like a man in fire or lime.—
Dim through the misty panes and thick green light,
As under a green sea, I saw him drowning.
In all my dreams before my helpless sight,
He plunges at me, guttering, choking, drowning.

If in some smothering dreams, you too could pace
Behind the wagon that we flung him in,
And watch the white eyes writhing in his face,
His hanging face, like a devil's sick of sin;
If you could hear, at every jolt, the blood
Come gargling from the froth-corrupted lungs,
Obscene as cancer, bitter as the cud
Of vile, incurable sores on innocent tongues,—

My friend, you would not tell with such high zest
To children ardent for some desperate glory,
The old Lie: Dulce et decorum est
Pro patria mori.

Marianne Moore

Poetry

I, too, dislike it: there are things that are important
beyond all this fiddle.
Reading it, however, with a perfect contempt for it,
one discovers that there is in
it after all, a place for the genuine.

הַתְאֵם אֶת הַקַסְדוֹת! מִי שֶׁאֵחֵר – הִפְסִיד.
אַךְ מִישֶׁהוּ צָעַק, מָעַד נִפְגַּע אָנוּשׁ
וְהִסְתּוֹבֵב כְּמוֹ אִישׁ הוּשַׁם בְּאֵשׁ אוֹ סִיד...
כְּמוֹ דֶּרֶךְ עֲרָפֶל בְּאוֹר יָרֹק לֵילִי
אוֹ כְּמוֹ בְּיָם יָרֹק הוּא לְפָנַי טָבַע.
אֲנִי, חֶסֶר אוֹנִים, בְּחֲלוֹמוֹת שֶׁלִּי,
רוֹאֶה אֵיךְ הוּא נֶחֱנָק וּמְטֻשְׁטָשׁ טָבַע.

לוּ בְּחֲלוֹם בָּהוּל הָיִיתָ מִתְגַּלְגֵּל
אַחַר הָעֶגְלָה בָּהּ שָׂמוּ אֹז אוֹתוֹ,
בְּלֹבֶן שֶׁל עֵינָיו הָיִיתָ מִסְתַּכֵּל
וּבְפָנָיו שֶׁל הַתָּלוּי לְפִי חֶטְאוֹ,
שׁוֹמֵעַ, אֵיךְ מְבַעְבֵּעַ דָּם, יוֹצֵא
נִזָּרָק בְּטַלְטֵלָה מִתּוֹךְ רֵאָה פְּגוּמָה,
מַגְעִיל כְּמוֹ כִּיב סַרְטָן אָדֹם עַל הַקָּצָה
שֶׁל הַלָּשׁוֹן, שֶׁחֻשּׂוּכָה מַרְפֵּא, תְּמִימָה, -

אֹז לֹא הָיִיתָ שָׂח עִם דֶּגֶל מִתְנוֹסֵס
לְיִלְדִים שֶׁאוֹהֲבִים קְצָת תְּהִילָה רִיטוֹרִית,
אוֹדוֹת הַשֶּׁקֶר הַיָּשָׁן כִּי: Dulce et decorum est
Pro patria mori.

Dulce et decorum est (*
Pro patria mori.
מתוק ומפואר המוות בעד המולדת (הוראס)

מֶרִיאָן מוּר (1894-1962)

שִׁירָה

גַּם אֲנִי לֹא אוֹהֶבֶת אוֹתָהּ: יֵשׁ דְּבָרִים חֲשׁוּבִים
מֵעֵבֶר לְכָל נְסִיבַת כִּינּוֹר זוֹ.
עִם זֹאת, תּוֹךְ כְּדֵי קְרִיאָתָהּ בַּבּוּז גָּמוּר כְּלַפֶּיהָ,
אֶחָד מְגַלֶּה שֶׁיֵּשׁ בִּפְנִים
אַחֲרֵי הַכֹּל, מָקוֹם לְמַשֶּׁהוּ אֲמִתִּי.

Hands that can grasp, eyes
that can dilate, hair that can rise
if it must, these things are important not be-
cause a
high sounding interpretation can be put upon them
but because they are
useful; when they become so derivative as to
become unintelligible, the
same thing may be said for all of us – that we
do not admire what
we cannot understand. The bat,
holding on upside down or in quest of some-
thing to
eat, elephants pushing, a wild horse taking a roll,
a tireless wolf under
a tree, the immovable critic twinkling his skin like a
horse that feels a flea, the base-
ball fan, the statistician – case after case
could be cited did
one wish it; nor is it valid
to discriminate against “business documents
and
school-books”; all these phenomena are important.
One must make a distinction
however: when dragged into prominence by half
poets,
the result is not poetry,
nor till the autocrats among us can be
“literalists of
the imagination” – above
insolence and triviality and can present
for inspection, imaginary gardens with real toads
in them, shall we have
it. In the meantime, if you demand on one hand,
in defiance of their opinion –
the raw material of poetry in

יָדַיִם שֶׁיְּכוֹלוֹת לִתְפֹּס, עֵינַיִם
שֶׁיְּכוֹלוֹת לְהִתְרַחֵב, שֵׂעָר שֶׁיָּכוֹל לְהִסְתַּמֵּר
בְּמִדַּת הַצֹּרֶךְ - הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה חֲשׁוּבִים לֹא מִשּׁוּם שֶׁ-
אֶפְשָׁר
לָתֵת לָהֶם פַּרְשָׁנוּת שֶׁנִּשְׁמַעַת גְּבוֹהָה,
אֶלָּא מִפְּנֵי שֶׁהֵם
שִׁמּוּשִׁיִּים; כַּאֲשֶׁר הֵם הוֹפְכִים עַרְטִילָאִים
עַד שֶׁאִי-אֶפְשָׁר לְהַבִּין אוֹתָם,
אָז נִתֵּן לוֹמַר דָּבָר זֶהֶה עַל כֻּלָּנוּ: אֲנָחְנוּ
לֹא מְתְפַּעֲלִים מִמַּה
שֶּׁאֵינֶנּוּ יְכוֹלִים לְהַבִּין. הָעֲטַלֵּף,
תָּלוּי רֹאשׁ לְמַטָּה אוֹ בְּחִפּוּשׂ אַחַר דְּבַר-
מָה לֶאֱכֹל,
פִּילִים שֶׁדּוֹחֲפִים מַשָּׂהוּ, סוּס בָּר מִתְגַּלְגֵּל,
זְאֵב בִּלְתִּי נִלְאֶה תַּחַת
עֵץ, הַמְּבַקֵּר שֶׁאֵינוֹ זָז וּמַרְעִיד אֶת עוֹרוֹ כְּמוֹ
סוּס שֶׁמַּרְגִּישׁ פַּרְעוֹשׁ, חוֹבֵב
בֵּיסְבּוֹל, סְטָטִיסְטִיקָן - מִקְרָה אַחַר מִקְרֶה
אֶפְשָׁר לְצַיֵּן, אִם יֵשׁ
רָצוֹן לַעֲסֹק בַּזֶּה; אֵין טַעַם
לְהַפְלוֹת "מִסְמָכִים עִסְקִיִּים
וְסִפְרֵי
בֵּית סֵפֶר"; כָּל הַתּוֹפָעוֹת הַלָּלוּ חֲשׁוּבוֹת.
עִם זֹאת, יֵשׁ לַעֲשׂוֹת הַבְחָנָה:
כַּאֲשֶׁר אַתָּה נִגְרָר לְהַבְלָטָה שֶׁל חֲצִי-
מְשׁוֹרְרִים,
הַתּוֹצָאָה אֵינָהּ שִׁירָה,
וְגַם כָּל עוֹד הַשִּׁתְלְטָנִים שֶׁבֵּינֵינוּ יְכוֹלִים לִהְיוֹת
"רֵאָלִיסְטִים
שֶׁל הַדִּמְיוֹן"- וּמֵעַל
לְחֻצְפָּה וּטְרִיוִיָאלִיּוּת, יְכוֹלִים לְהַצִּיג
לְבְחִינָה גַּנִּים דִּמְיוֹנִיִּים עִם קַרְפָּדוֹת אֲמִתִּיוֹת
בָּהֶם, - לֹא נְקַבֵּל
אוֹתָהּ. בֵּינְתַיִם, אִם אַתָּה דּוֹרֵשׁ, מִצַּד אֶחָד
(בְּנִגּוּד לְחַוַּת דַּעְתָּם)
אֶת חֹמֶר הַגֶּלֶם שֶׁל הַשִּׁירָה בְּמַצָּבוֹ

all its rawness, and
that which is on the other hand,
genuine, then you are interested in poetry.

Langston Hughes

The Weary Blues

Droning a drowsy syncopated tune,
Rocking back and forth to a mellow croon,
I heard a Negro play.
Down on Lenox Avenue the other night
By the pale dull pallor of an old gas light
He did a lazy sway. . . .
He did a lazy sway. . . .
To the tune o' those Weary Blues.
With his ebony hands on each ivory key
He made that poor piano moan with melody.
O Blues!
Swaying to and fro on his rickety stool
He played that sad raggy tune like a musical fool.
Sweet Blues!
Coming from a black man's soul.
O Blues!
In a deep song voice with a melancholy tone
I heard that Negro sing, that old piano moan—
"Ain't got nobody in all this world,
Ain't got nobody but ma self.
I's gwine to quit ma frownin'
And put ma troubles on the shelf."

Thump, thump, thump, went his foot on the floor.
He played a few chords then he sang some more—
"I got the Weary Blues
And I can't be satisfied.
Got the Weary Blues

הַטִּבְעִי, אֲשֶׁר, מִצַּד שֵׁנִי,
הוּא אֲמִתִּי, אָז אַתָּה מִתְעַנְיֵן בְּשִׁירָה.

לַנְגְסְטוֹן יוּז (1902-1967)

הַבְּלוּז הֶעָיֵף

לְחַן רָדוּם, סִינְקוֹפוֹת לְרוֹב.
בְּחֻצִי-קוֹלוֹ, מִתְנוֹעֵעַ בִּרְחוֹב,
הַכּוּשִׁי שָׁר וּפוֹרֵט,
בְּלֶנוֹקְס-אֲבֶנִיו לְאוֹר הַפָּנָס,
אוֹר חָלָשׁ, עָמוּם, חִוֵּר שֶׁל הַגַּז
בְּעַצְלוּת מִתְנַדְנֵד...
בְּעַצְלוּת מִתְנַדְנֵד...
לִצְלִילִים עֲיֵפִים שֶׁל הַבְּלוּז.
לְיָדָיו גּוֹן הַבָּנָה, לִקְלִידִים - שֶׁנְהָב חֵן,
הוּא גָּרַם לְפְסַנְתֵּר הֶעָלוּב לְקוֹנֵן.
אֵיזֶה בְּלוּז!
עַל כִּסְאוֹ הֶשְׁבִּיר, לֹא זָקוּק לְצִבּוּר,
מַנְגִּינָה מְסֹרְבֶּלֶת, נַגָּן שֶׁלֹּה בּוּר.
מֶתֶק בְּלוּז!
בָּא מִנֶּפֶשׁ שֶׁל גֶּבֶר שָׁחוֹר.
אֵיזֶה בְּלוּז!
לְקוֹלוֹ טוֹן עָמֹק, קְטִיפָתִי, מְגֻוָּן,
שִׁיר הַכּוּשִׁי בּוֹכֶה בַּפְּסַנְתֵּר הֶיָּשָׁן -
"בָּעוֹלָם כֻּלּוֹ זֶה אֲנִי לְבַד,
חוּץ מֵעַצְמִי אֵין לִי אַף'ד.
אֲנִי חוֹשֵׁב לָעוּף בְּאַחַת,
אַשְׁאִיר צָרוֹת שֶׁלִּי עַל מַדָּף."

בּוּם, בּוּם, בּוּם! הוּא רוֹקֵעַ בְּקֶצֶב מַתְאִים...
עוֹד מִסְפָּר תַּצְלִילִים, עוֹד קְבוּצַת מִלִּים -
"הַבְּלוּז שֶׁלִּי עָיֵף,
מַמָּה לִי לִהְיוֹת מָבְסוּט?
הַבְּלוּז שֶׁלִּי עָיֵף,

And can't be satisfied—
I ain't happy no mo'
And I wish that I had died."
And far into the night he crooned that tune.
The stars went out and so did the moon.
The singer stopped playing and went to bed
While the Weary Blues echoed through his head.
He slept like a rock or a man that's dead.

Ogden Nash

A Word To Husbands

To keep your marriage brimming
With love in the loving cup,
Whenever you're wrong, admit it;
Whenever you're right, shut up.

Stevie Smith

Not Waving But Drowning

Nobody heard him, the dead man,
But still he lay moaning:
I was much further out than you thought
And not waving but drowning.

Poor chap, he always loved larking
And now he's dead
It must have been too cold for him his heart gave way,
They said.

Oh, no no no, it was too cold always
(Still the dead one lay moaning)
I was much too far out all my life

מַמָּה לִי לִהְיוֹת מָבְסוּט?
אֲנִי לֹא מְאֻשָּׁר בְּחַיִּים,
וְאֲנִי רוֹצֶה לָמוּת."
הַרְחֵק אֶל תּוֹךְ הַלַּיְלָה הוּא שָׁר וְלֹא נָח.
כּוֹכָבִים כָּבוּ, הַיָּרֵחַ דָּעַךְ.
הַזַּמָּר הִפְסִיק לְנַגֵּן, לַמִּטָּה הָלַךְ,
כְּשֶׁהַבְּלוּז הֶעָיֵף בְּרֹאשׁוֹ הִדְהֵד.
הוּא יָשַׁן כְּמוֹ צוּק אוֹ אָדָם שֶׁמֵּת.

אוֹגְדֶן נָאש (1902-1971)

מִלָּה לְבְעָלִים

כְּדֵי לִשְׁמֹר עַל הַנִּשּׂוּאִין שֶׁלְּךָ מְלֵאִים
וְשֶׁגְּבִיעַ הָאַהֲבָה לֹא יִסְדַּק,
בְּכָל פַּעַם שֶׁאַתָּה טוֹעֶה, מוֹדֶה בַּזֶּה;
בְּכָל פַּעַם שֶׁאַתָּה צוֹדֵק, שְׁתֹק.

סְטִיבִי סְמִית' (1902-1971)

לֹא מְנוֹפֵף אֶלָּא טוֹבֵעַ

אִישׁ לֹא שָׁמַע אוֹתוֹ, אֶת הַמֵּת,
אַךְ הוּא עוֹד גָּנַח גּוֹוֵעַ:
הָיִיתִי רָחוֹק יוֹתֵר מִשֶּׁחָשְׁבוּ
וְלֹא מְנוֹפֵף אֶלָּא טוֹבֵעַ.

מִסְכֵּן, הוּא תָּמִיד אָהַב לְהִתְלוֹצֵץ
וְעַכְשָׁיו הוּא מֵת וְקַר
אוּלַי הָיָה קַר מִדַּי בִּשְׁבִילוֹ, לִבּוֹ נִכְנַע,
כָּךְ הָיָה נֶאֱמַר.

אָה, לֹא לֹא לֹא, תָּמִיד הָיָה קַר מִדַּי
(עֲדַיִן גָּנַח הוּא גּוֹוֵעַ)
הָיִיתִי רָחוֹק יוֹתֵר מִדַּי כָּל חַיַּי

וְלֹא מְנוֹפֵף אֶלָּא טוֹבֵעַ.

מֶרִי אֶלִיזַבֶּת' פְּרַי (1905-2004)

אַל תַּעֲמֹד עַל-יַד קִבְרִי

אַל תַּעֲמֹד עַל-יַד קִבְרִי וְאַל תִּבְכֶּה,
אֲנִי לֹא שָׁם, לֹא יְשֵׁנָה. זֶה רַק מַרְאֶה.
אֲנִי - אַלְפֵי רוּחוֹת אֲשֶׁר נוֹשְׁבוֹת יָמִים,
אֲנִי - נִצְנוּץ הַיַּהֲלוֹם עַל פְּנֵי שְׁלָגִים,
אֲנִי - הַשֶּׁמֶשׁ הָעוֹלָה עַל פְּנֵי תְּנוּבָה,
אֲנִי - גִּשְׁמֵי בְּרָכָה בַּסְתָּו קַלֵּי תְּנוּעָה.
וּכְשֶׁאַתָּה מֵקִדָּם בַּבֹּקֶר מִתְעוֹרֵר,
אֲנִי - הַסִּיס שֶׁעָף גָּבוֹהַּ וּמַהֵר
מְצַפֶּרִים שְׁקֵטוֹת, חוֹזֵר בְּמַעְגָּל.
אֲנִי – אוֹרַת הַכּוֹכָבִים בְּלֵיל מֵעַל.
אַל תַּעֲמֹד עַל-יַד קִבְרִי, הַפְסֵק לִבְכּוֹת,
אֲנִי לֹא שָׁם; לֹא מַתִּי, וְאַמְשִׁיךְ לִחְיוֹת.

וולס סְטִיבֶנְס

13 דְּרָכִים לְהִסְתַּכֵּל עַל קִיכְלִי שָׁחוֹר

I
בֵּין עֶשְׂרִים הָרִים מֻשְׁלָגִים,
הַדָּבָר הַנָּע הֶיָחִיד
הָיְתָה עֵינוֹ שֶׁל הַקִּיכְלִי הַשָּׁחוֹר.

II
נִקְלַעְתִּי בֵּין שְׁלוֹשׁ הַחְלָטוֹת,
כְּמוֹ עֵץ
בּוֹ הָיוּ שלשָׁה קִיכְלִים שְׁחוֹרִים.

III
הַקִּיכְלִי הַשָּׁחוֹר הִסְתַּחְרֵר בְּרוּחוֹת הַסְּתָו.

And not waving but drowning.

Mary Elizabeth Frye

Do Not Stand At My Grave And Weep

Do not stand at my grave and weep
I am not there; I do not sleep.
I am a thousand winds that blow,
I am the diamond glints on snow,
I am the sun on ripened grain,
I am the gentle autumn rain.
When you awaken in the morning's hush
I am the swift uplifting rush
Of quiet birds in circled flight.
I am the soft stars that shine at night.
Do not stand at my grave and cry,
I am not there; I did not die.

הוּא הָיָה חֵלֶק קָטָן מֵהַפַּנְטוֹמִימָה.

IV
גֶּבֶר וְאִשָּׁה
חַד הֵם.
גֶּבֶר וְאִשָּׁה וְקִיכְלִי שָׁחוֹר
חַד הֵם.

V
אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מַה לְהַעְדִּיף:
הַיִּפִי שֶׁל נְטִיּוֹת
אוֹ הַיִּפִי שֶׁל רְמִיזוֹת,
שְׂרִיקַת הַקִּיכְלִי הַשָּׁחוֹר
אוֹ קְצָת אַחֲרֵי זֶה.

VI
קַרְחוֹנִים מִלְּאוּ אֶת הַחַלּוֹן הָאָרֹךְ
עִם זְכוּכִית בַּרבָּרִית.
צֶל שֶׁל הַקִּיכְלִי הַשָּׁחוֹר
חָצָה אוֹתוֹ, הָלוֹךְ וְשׁוֹב.
נִרְגָּשׁ
נִסִּיתִי לִמְצֹא בְּצֵל
מַשֶּׁהוּ שֶׁאֵינוֹ נִתָּן לְפִעְנוּחַ.

VII
הוֹ, גְּבָרִים רָזִים שֶׁל הַדֶּאם, *)
לָמָּה אַתֶּם מְדַמְיְנִים צְפָרֵי זַהַב?
אַתֶּם לֹא רוֹאִים אֵיךְ הַקִּיכְלִי הַשָּׁחוֹר
מְסתּוֹבֵב סְבִיב הָרַגְלַיִם
שֶׁל הַנָּשִׁים עַל-יְדֵיכֶם?

VIII
אֲנִי יוֹדֵעַ מִבְטָאִים אֲצִילִים
וּמִקְצָבִים צְלוּלִים, בִּלְתִּי נִמְנָעִים;
אֲבָל אֲנִי גַּם יוֹדֵעַ,
שֶׁהַקִּיכְלִי הַשָּׁחוֹר מְעֹרָב

בְּמַה שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ.

IX
כְּשֶׁהַקִּיכְלִי הַשָּׁחוֹר עָף מֵחוּץ לִטְוַח הָרְאִיָּה,
הוּא סִמֵּן אֶת הַקָּצֶה
שֶׁל אֶחָד הַמַּעְגָּלִים הָרַבִּים.

X
לְמַרְאֵה הַקִּיכְלִים הַשְּׁחוֹרִים
הָעָפִים בְּאוֹר יָרֹק,
אֲפִלּוּ סַרְסוּרֵי הַהַרְמוֹנְיָה
הָיוּ צוֹעֲקִים בְּחַדּוּת.

XI
הוּא רָכַב עַל פְּנֵי *קוֹנֶטִיקֶט*
בְּמֶרְכֶּבֶת זְכוּכִית.
פַּעַם אַחַת, פָּחַד פִּלֵּח אוֹתוֹ,
כְּשֶׁהוּא בְּטָעוּת
חָשַׁב אֶת צֵל מֶרְכַּבְתּוֹ
לְקִיכְלִים שְׁחוֹרִים.

XII
הַנָּהָר זוֹרֵם.
הַקִּיכְלִי הַשָּׁחוֹר חַיָּב לָעוּף.

XIII
כָּל אַחַר-הַצָּהֳרַיִם הָיָה לְעֶרֶב.
הַשֶּׁלֶג יָרַד
וְכַנִּרְאֶה יַמְשִׁיךְ לָרֶדֶת.
הַקִּיכְלִים הַשְּׁחוֹרִים יָשְׁבוּ
בְּאֵיבְרֵי הָאֶרָזִים.

*) הדאם – עיר במדינת קונטיקט
הערת המתרגם: כאן "קיכלי שחור" – מסמל את המוות

אֶלִיזַבֶּס בִּישׁוֹפ (1911-1979)

Elizabeth bishop

One Art

אֱמָנוּת אַחַת

אֶת סוֹד הָאֲבֵדָה כְּלַל לֹא קָשֶׁה לָדַעַת;
הַרְבֵּה דְּבָרִים לָלֶכֶת לְאִבּוּד חוֹלְמִים,
לָכֵן אֲבֵדָתָם אֵינָהּ מְזַעֲזַעַת.

אַבֵּד כָּל יוֹם! הֱאִם יִהְיֶה מִגְרַעַת
אִבּוּד שֶׁל מַפְתְּחוֹת, שָׁעָה בְּלִי מַעֲשִׂים?
אֶת סוֹד הָאֲבֵדָה כְּלַל לֹא קָשֶׁה לָדַעַת.

לַמֵּד גַּם לְאַבֵּד שֵׁמוֹת, שְׁטָרוֹת, טַבַּעַת,
עֲתִים, סִבּוֹת וּמְקוֹמוֹת שֶׁל טִיּוּלִים.
שׁוּם אֲבֵדָה כָּזֹאת אֵינָהּ מְזַעֲזַעַת.

שְׁעוֹן אִמִּי אָבוּד. כָּעֵת כְּבָר לֹא פּוֹגַעַת
עֲבְדַּת הָאֲבֵדָה שֶׁל שְׁלוֹשֶׁת הַבָּתִּים.
אֶת סוֹד הָאֲבֵדָה כְּלַל לֹא קָשֶׁה לָדַעַת.

אִבַּדְתִּי גַּם עָרִים יָפוֹת, מֻבְלַעַת,
יַבֶּשֶׁת רְחָבָה, נָהָר וְעוֹד תְּחוּמִים.
אֲבָל הָאֲבֵדָה אוֹתִי לֹא מְשַׁגַּעַת.

אֲפִלּוּ לְאַבֵּד אוֹתָךְ (הַבָּעָתָךְ נוֹגַעַת
לַלֵּב, קוֹלֵךְ הַמִּתְלוֹצֵץ), אֶת הַחַיִּים.
אֶת סוֹד הָאֲבֵדָה כְּלַל לֹא קָשֶׁה לָדַעַת,
גַּם אִם זֶה יִרְאֶה (רְשֹׁם!) מַכָּה מַכְרַעַת.

רוֹבֶרְט הֶיְדֶן (1913-1980)

יְמֵי רִאשׁוֹן הַחֲרִפִּיִים הָאֵלֶּה

גַּם בִּימֵי רִאשׁוֹן אֲבִי קָם מֻקְדָּם
וְלָבַשׁ אֶת בְּגָדָיו בְּקֹר כָּחֹל-שָׁחוֹר,
וְאָז בְּיָדַיִם סְדוּקוֹת שֶׁכָּאֲבוּ
מֵהָעֲבוֹדָה שֶׁעָשָׂה בַּחוּץ בִּימֵי חֹל,

The art of losing isn't hard to master;
so many things seem filled with the intent
to be lost that their loss is no disaster.

Lose something every day. Accept the fluster
of lost door keys, the hour badly spent.
The art of losing isn't hard to master.

Then practice losing farther, losing faster:
places, and names, and where it was you meant
to travel. None of these will bring disaster.

I lost my mother's watch. And look! my last, or
next-to-last, of three loved houses went.
The art of losing isn't hard to master.

I lost two cities, lovely ones. And, vaster,
some realms I owned, two rivers, a continent.
I miss them, but it wasn't a disaster.

—Even losing you (the joking voice, a gesture
I love) I shan't have lied. It's evident
the art of losing's not too hard to master
though it may look like (**Write** it!) like disaster.

הִבְעִיר לֶהָבוֹת אֵשׁ. אִישׁ לֹא הוֹדָה לוֹ מֵעוֹלָם.

הָיִיתִי מִתְעוֹרֵר וְשׁוֹמֵעַ אֶת הַקֹּר נִבְקָע וְנִשְׁבָּר.
כְּשֶׁהַחֲדָרִים הָיוּ חַמִּים, הוּא הָיָה קוֹרֵא לִי,
וְלֹאַט לְאַט הָיִיתִי קָם וּמִתְלַבֵּשׁ,
מְפַחֵד מֵהַכְּעָסִים הַכְּרוֹנִיִּים שֶׁל הַבַּיִת הַהוּא

וּמְדַבֵּר אֵלָיו בְּאֲדִישׁוּת.
הוּא גֵּרַשׁ אֶת הַקֹּר
וְגַם לִטֵּשׁ אֶת הַנַּעֲלַיִם הַטּוֹבוֹת שֶׁלִּי.
מַה יָּדַעְתִּי, מַה יָּדַעְתִּי
עַל הַחֲסָדִים הַמַּחְמִירִים וְהַבּוֹדְדִים שֶׁל הָאַהֲבָה?

דִּילָן תּוֹמָאס (1914-1953)

אַל תִּכָּנֵס נִכְנַע לְלֵיל שֶׁל הַלֵּילוֹת

אַל תִּכָּנֵס נִכְנַע לְלֵיל שֶׁל הַלֵּילוֹת ,
זִקְנָה צְרִיכָה לְלָהֹט, לִסְעֹר בְּסוֹף הַיּוֹם;
אַל נָא תִּתֵּן לָאוֹר חַיִּים לְהִתְכַּלּוֹת.

יוֹדֵעַ כָּל חָכָם: לְחֹשֶׁךְ אֵין פְּשָׁרוֹת,
מִלִּים שֶׁל אִישׁ לֹא בָּאוּ לְבָרָק לִגְרֹם.
אַל תִּכָּנֵס נִכְנַע לְלֵיל שֶׁל הַלֵּילוֹת.

גְּבָרִים טוֹבִים זוֹכְרִים עַד עֵת לַכְלוֹת:
מַעֲשֵׂיהֶם רָקְדוּ קַלִּים עַל סַף הַתְּהוֹם.
אַל נָא תִּתֵּן לָאוֹר חַיִּים לְהִתְכַּלּוֹת.

גְּבָרִים שֶׁל פֶּרֶא שֶׁתָּפְסוּ קְרָנוֹת,
כְּשֶׁמְּאֻחָר מִדַּי מִתְאַבְּלִים פִּתְאוֹם.
אַל תִּכָּנֵס נִכְנַע לְלֵיל שֶׁל הַלֵּילוֹת.

גְּבָרִים קְשׁוּחִים, שֶׁעֵינֵיהֶם בּוֹרְקוֹת
כְּמוֹ מֶטֵאוֹר, הוֹלְכִים בְּלִי רַעַד לַתֹּם.
אַל נָא תִּתֵּן לָאוֹר חַיִּים לְהִתְכַּלּוֹת.

אָבִי, בְּאֶרֶץ עֵצֶב שֶׁל פְּסָגוֹת
קַלֵּל, בָּרֵךְ בִּנְךָ הַמִּתְפַּלֵּל יָתוֹם.
אַל תִּכָּנֵס נִכְנַע לְלֵיל שֶׁל הַלֵּילוֹת.
אַל נָא תִּתֵּן לָאוֹר חַיִּים לְהִתְגַּלּוֹת.

דִּילָן תּוֹמָאס (1914-1953)

פֶּרֶן הִיל

*)

פַּעַם, כְּשֶׁהָיִיתִי צָעִיר וְקַל, תַּחַת בַּדֵּי הַתַּפּוּחִים
לְיַד הַבַּיִת הָרַעֲנָן, הָיִיתִי מְאֻשָּׁר כִּי הַדֶּשֶׁא הָיָה יָרֹק
וְהַלַּיְלָה מֵעַל הַבְּקָעָה הָיָה מְכֻכָּב;
הַזְּמַן, זָהוּב בְּיָמֵי הַזּוֹהַר שֶׁל עֵינָיו,
הִרְשָׁה לִי לִקְרֹא בְּקוֹל רָם וּלְטַפֵּס,
הָעֲגָלוֹת כִּבְּדוּ אוֹתִי, הָיִיתִי נָסִיךְ עֲיָרוֹת הַתַּפּוּחִים,
וּכְאָדוֹן הָעֵצִים וְהָעָלִים
הָיִיתִי נִסְחָב עִם חַרְצִיּוֹת וּשְׁעוֹרָה
בְּמוֹרָד נְהָרוֹת הָאוֹר הַנּוֹשֵׁר.

הָיִיתִי יָרֹק וְחֵסֶר דְּאָגוֹת, מְפֻרָסָם בֵּין הָאֲסָמִים,
כִּי הָיְתָה לִי חָצֵר מְאֻשֶּׁרֶת וְכִי הַחַוָּה הָיְתָה לִי בַּיִת
תַּחַת הַשָּׁמַיִם, שֶׁהִיא רַק פַּעַם אַחַת צְעִירָה;
הַזְּמַן הִרְשָׁה לִי לְשַׂחֵק וְלִהְיוֹת
זָהוּב בְּחַסְדֵי אֶמְצָעוֹ,
הָיִיתִי יָרֹק וְזָהוּב, צַיָּד וְרוֹעֶה, הָעֲגָלִים
שָׁרוּ לְקֶרֶן שֶׁלִּי, הַשּׁוּעָלִים עַל הַגְּבָעוֹת נָבְחוּ צְלוּלִים וּרְחוֹקִים,
וְהַשַּׁבָּת צַלְצָלָה לְאַט
בְּחַלּוּקֵי הַנְּחָלִים הַקְּדוֹשִׁים.

הַשָּׁמַיִם, כָּל הַזְּמַן שֶׁהִיא רָצָה, הָיְתָה מַקְסִימָה,
שְׂדוֹת הֶחָצִיר הָיוּ גְּבוֹהִים כְּמוֹ הַבַּיִת, הַמַּנְגִּינוֹת מֵהָאֲרֻבּוֹת,
רַעֲנַנּוֹת, קֶסֶם וְלַחוּת,
וְאֵשׁ הָיְתָה יְרֻקָּה כְּעֶשֶׂב.
וּבְלֵילוֹת תַּחַת הַכּוֹכָבִים הַפְּשׁוּטִים,
כְּשֶׁרָכַבְתִּי לִישֵׁן, הַיְנָשׁוּפִים לָקְחוּ אֶת הַחַוָּה,

הַיַּרֵחַ, כָּל עוֹד שָׁמַעְתִּי אוֹתוֹ, בְּרֶךְ בֵּין הָאֳרוֹת,
בַּזִּים עָפוּ מֵעַל עֲרֵמוֹת שַׂחַת, וְסוּסִים
חָלְפוּ עַל פָּנַי בְּחֹשֶׁךְ.

וּכְשֶׁהִתְעוֹרַרְתִּי, הַחַוָּה, כְּמוֹ נוֹדֵד, לָבָן
מֻהַטָּל עִם תַּרְנְגוֹל עַל כְּתֵפוֹ, חָזְרָה כֻּלָּה נוֹצֶצֶת:
זֶה הָיָה אָדָם וּבְתוּלָה,
הַשָּׁמַיִם הִתְאַסְפוּ שׁוּב
וְהַשֶּׁמֶשׁ הָעֶגְלָה נוֹלְדָה בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם מַמָּשׁ.
כָּךְ זֶה בָּטַח הָיָה לְאַחַר הֶלֶדֶת הָאוֹר הַפָּשׁוּט
בַּמָּקוֹם הָרִאשׁוֹן הַמִּסְתּוֹבֵב, וְאָז הַסּוּסִים הַקְּסוּמִים הָלְכוּ חֻמִּים
מֵהָאֳרָוָה הַיְרוּקָה וְצָנְפוּ חֲרִישִׁית
בִּשְׂדוֹת הַהַלֵּל.

וּמְכֻבָּד בְּקֶרֶב שׁוּעָלִים וּפַסְיוֹנִים הוֹדוֹת לְבֵית מָלֵא חַיִּים,
מִתַּחַת לֶעָנָנִים שֶׁנּוֹצְרוּ מֵחָדָשׁ, שָׁמַח כָּכָל שֶׁלִּבִּי הָיָה רָחָב,
בְּשֶׁמֶשׁ שֶׁנּוֹלְדָה שׁוּב וְשׁוּב,
רָצִתִּי בִּדְרָכִים שֶׁלִּי לְלֹא תְּשׁוּמַת לֵב,
מִשְּׁאֵלוֹתַי נָסְעוּ דֶּרֶךְ הֶחָצִיר הַגָּבוֹהַּ כְּמוֹ הַבַּיִת
וְשׁוּם דָּבָר לֹא הִדְאִיג אוֹתִי בְּעִסּוּקֵי הַכְּחֻלִּים בַּשָּׁמַיִם, שֶׁהַזְּמַן אִפְשֵׁר לִי
בְּהַחְלָפַת שִׁירִים נְעִימִים שֶׁלִּי, כָּל כָּךְ מְעַטִּים וְכָל כָּךְ מַתְאִמִּים לְבֹקֶר,
בִּשְׁבִיל יֶלֶד יָרֹק וְזָהוּב,
שֶׁהַזְּמַן עָקַב אַחֲרָיו מִתּוֹךְ חַסְדּוֹ,

גַּם לֹא הָיִיתִי מֻדְאָג, בַּיָּמִים הַלְּבָנִים כְּטָלָה, מִזֶּה שֶׁהַזְּמַן יִקַּח אוֹתִי לְמַעְלָה
בְּצַל כַּף יָדִי אֶל הַסְּנוּנִיּוֹת הַמִּתְקַהֲלוֹת בְּעֲלִיַּת-הַגַּג,
בְּאוֹר הַיָּרֵחַ שֶׁתָּמִיד עוֹלֶה,
וְגַם לֹא מִזֶּה שֶׁבָּרֶגַע שֶׁאֶרְכַּב לִישֵׁן
אוּלַי אֶשְׁמַע אוֹתוֹ עָף עִם הַשָּׁדוֹת הַגְּבוֹהִים,
וְאֶתְעוֹרֵר בַּחַוָּה שֶׁנָּסָה לְנֶצַח מֵהָאָרֶץ נְטוּלַת הַיְלָדִים.
אָה, כְּשֶׁהָיִיתִי צָעִיר וְקַל בְּחִסְדֵי אֶמְצָעוֹ,
הַזְּמַן הֶחֱזִיק אוֹתִי יָרֹק וְכָמֹהַּ,
אִם כִּי שָׂרְתִי בְּשַׁרְשְׁרָאוֹתַי כְּמוֹ הַיָּם.

*) פֶּרֶן הִיל (גבעת השרך) היא חווה בדרום מערב ויילס, בבעלות דודתו של המשורר אנני ובעלה ג'ים ג'ונס, שם שהה תומאס תקופה ארוכה

כילד בקיץ.

פִּילִיפ לָרְקִין (1922-1985)

זֶה יִהְיֶה שִׁיר

הֵם עָשׂוּךְ דָּפוּק, אֵב שֶׁלְּךְ וְאִמְּךְ.
אוּלַי לֹא תִּכְנְנוּ, אַךְ עָשׂוּ בְּהֶתְאֵם:
בְּמוּמִים שֶׁלָּהֶם הֶעֱמִיסוּ אוֹתְךְ
עִם תּוֹסֶפֶת קְטָנָה בּוּל לַבֵּן הַהוֹלֵם.

וְאוּלַי הֵם הָיוּ גַּם דְּפוּקִים בְּתוֹרָם,
בְּנֵי שׁוֹטִים לְבוּשִׁים בְּסִגְנוֹן מְיֻשָּׁן,
רַגְשָׁנִים-מַחְמִירִים תּוֹךְ חֲצִי זְמַנָּם,
בִּגְרוֹנוֹ שֶׁל אַחֵר בִּשְׁאָר הַזְּמַן.

כָּל אָדָם מַעֲבִיר לְאָדָם שַׁי לְסִבֹּל.
וְסִבְלוֹ מַעֲמִיק כְּמוֹ שִׁפּוּעַ בַּחוֹף.
צָא מֵקֶדֶם וּמַהֵר כַּמָּה שֶׁרַק יָכוֹל,
וְנָא אַל תַּעֲשֶׂה יְלָדִים עַד הַסּוֹף.

מַיָּה אַנְגֶ'לוּ (1928-2014)

אֲנִי יוֹדַעַת לָמָּה צִפּוֹר כְּלוּב שָׂרָה

צִפּוֹר חָפְשִׁית מְזַנֶּקֶת עַל הַגַּב
שֶׁל הָרוּחַ וְצָפָה בְּמוֹרַד הַשֶּׁטַח,
עַד שֶׁהַזֶּרֶם יִסְתַּיֵּם וְיִטְבֹּל אֶת כְּנָפָהּ
בְּקַרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ הַכְּתוּמוֹת,
וּמְעִזָּה לִתְבֹּעַ אֶת הַשָּׁמַיִם.
אֲבָל *הַצִּפּוֹר* שֶׁצּוֹעֶדֶת בַּכְּלוּב הַצַּר שָׁלָהּ
לְעִתִּים רְחוֹקוֹת יְכוֹלָה לִרְאוֹת דֶּרֶךְ סוֹרְגֵי זַעֲמָהּ
שֶׁכְּנָפֶיהָ קְצוּצוֹת וְכַפּוֹת רַגְלֶיהָ קְשׁוּרוֹת
לָכֵן הִיא פּוֹתַחַת אֶת גְּרוֹנָהּ לָשִׁיר.
צִפּוֹר כְּלוּב שָׂרָה בִּטְרִיל פַּחַד
מֵהַדְּבָרִים הַלֹּא יְדוּעִים אַךְ עֲדַיִן מְיֻחָלִים

וּמַנְגִּינָתָהּ נִשְׁמַעַת עַל גִּבְעָה רְחוֹקָה
כְּשִׁיר צִפּוֹר כְּלוּב עַל הַחֹפֶשׁ.
צִפּוֹר חָפְשִׁית חוֹשֶׁבֶת עַל עוֹד בְּרִיזָה
וְעַל רוּחוֹת עֲדִינוֹת בֵּין
עֲצִים נֶאֱנָחִים
וְעַל הַתּוֹלָעִים הַשְׁמֵנוֹת הַמַּמְתִּינוֹת עַל הַדֶּשֶׁא הַמֵּאָר
עַל-יָדֵי הַשַּׁחַר, וְהִיא קוֹרֵאת לַשָּׁמַיִם כְּמִשֶּׁלָּהּ.
אֲבָל צִפּוֹר כְּלוּב עוֹמֶדֶת עַל קֶבֶר הַחֲלוֹמוֹת,
צִלָּהּ צוֹעֵק צָעָקַת סִיוּט
כְּנָפֶיהָ קְצוּצוֹת וְכַפּוֹת רַגְלֶיהָ קְשׁוּרוֹת
לָכֵן הִיא פּוֹתַחַת אֶת גְּרוֹנָהּ לָשִׁיר.
צִפּוֹר כְּלוּב שָׁרָה
בְּטֶרֶם פַּחַד מֵהַדְּבָרִים הַלֹּא יְדוּעִים
אַךְ עֲדַיִן מְיֻחָלִים
וּמַנְגִּינָתָהּ נִשְׁמַעַת עַל גִּבְעָה רְחוֹקָה
כְּשִׁיר צִפּוֹר כְּלוּב עַל הַחֹפֶשׁ.

דֶּרֶק וולְקוֹט (1930-2017)

אַהֲבָה אַחֲרֵי אַהֲבָה

הַזְּמַן יָבוֹא,
עִם עֲלִיצוּת,
אַתָּה עוֹד תְּבָרֵךְ אֶת עַצְמְךָ,
בְּמַרְאָתְךָ, מַגִּיעַ עַל מִפְתָּן דַּלְתְּךָ,
וְכָל אֶחָד אֵז יְחַיֵּךְ וִיבָרֵךְ אֶת הָאַחֵר,

יַגִּיד, שֵׁב כָּאן. אֱכֹל.
אַתָּה תֹּאהַב שׁוּב אֶת הַזָּר שֶׁהוּא אַתָּה.
תֵּן יַיִן. תֵּן לֶחֶם. הֶחֱזַרְתָּ אֶת לִבְּךָ
לְעַצְמְךָ, לַזָּר שֶׁכֹּה אָהַב אוֹתְךָ

כָּל חַיֶּיךָ, וְשָׁמַמְנוּ הִתְעַלַּמְתָּ
אָז עָבוּר מִישֶׁהוּ אַחֵר; לַזָּר שֶׁבְּעַל פֶּה מַכִּיר אוֹתְךָ.
הוֹרִיד אֶת מִכְתְּבֵי הָאַהֲבָה מֵהַמַּדָּף,

הַתַּצְלוּמִים וְהַתְּווִים הַנּוֹאָשִׁים,
קְלֹף אֶת תְּמוּנָתְךְ מֵהַמַּרְאָה.
שֵׁב. חֹג אֶת חַיֶּיךְ.

סִילְבְיָה פְּלָאת' (1932-1963)

הַמֵּעָמָד

רֵאשִׁית, הֲאִם אַתָּה אָדָם מֵהַסּוּג שֶׁלָּנוּ?
הֲאִם אַתָּה נָעֳזָר
בְּעֵין זְכוּכִית, בְּתוֹתָב שִׁנַּיִם,
בְּוִו, בְּקַב,
בְּגוּמִי-מִפְשָׁעָה וְשָׁדַיִם?

הֲיֵשׁ תְּפָרִים לְהַרְאוֹת שֶׁמַּשֶּׁהוּ חָסֵר? לֹא, לֹא?
אַחֶרֶת אֵיךְ אֲנָחְנוּ יְכוֹלִים לָתֵת לְךְ דָּבָר כָּל שֶׁהוּא?
הַפְסֵק לְבָכּוֹת.
פְּתַח אֶת יָדְךְ.
רֵיקָה? רֵיקָה. הִנֵּה הַיָּד

לְמַלֵּא אוֹתָהּ, וְהִיא מוּכָנָה
לְהָבִיא כּוֹסוֹת תֵּה, לְהַסִּיר כְּאֵבֵי רֹאשׁ
וְלַעֲשׂוֹת כָּל מַה שֶׁתַּגִּיד לָהּ. בְּבַקָּשָׁה.
הֲתִשָּׂא אוֹתָהּ לְאִשָּׁה?
מֻבְטָח לְךְ

שֶׁהִיא תַּעֲצֹם אֶת עֵינֶיךְ בְּסוֹף
וּתְמוֹסֵס כָּל צַעַר.
אֲנָחְנוּ מְכִינִים מְלָאי חָדָשׁ מִמֶּלַח.
שִׂים לִבְּךְ שֶׁאַתָּה לְגַמְרֵי עֵירֹם.
מַה דַּעְתְּךְ עַל הַחֲלִיפָה הַזֹּאת -

שְׁחוֹרָה וְנֻקְשָׁה, אַךְ מֻנַּחַת לֹא רַע. בְּבַקָּשָׁה.
הֲתִשָּׂא אוֹתָהּ לְאִשָּׁה?
הִיא אֲטוּמָה לְמַיִם, עֲמִידָה בִּפְנֵי רְסִיסִים,
בִּפְנֵי אֵשׁ וּפְצָצוֹת דֶּרֶךְ הַתְּרִיסִים

הַאֻמָּן לִי, בָּהּ יִקְבְּרוּ אוֹתָךְ. עַכְשָׁו רֹאשֵׁךְ, סְלַח לִי, רֵיק. יֵשׁ לִי הַחְלָפָה לְזֶה. בּוֹא לְכָאן, מֹתֶק, צָא מֵהַתָּא. וּבְכֵן, מַה אַתָּה חוֹשֵׁב עַל זוֹ? עֶרְמָה כְּמוֹ נְיָר לְהַתְחִיל, אֲבָל בְּעוֹד עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה הִיא תִּהְיֶה כְּסוּפָה, בְּעוֹד חֲמִשִּׁים - זְהֻבָּה. בֻּבָּה חַיָּה, מִכָּל צַד שֶׁתִּסְתַּכֵּל. הִיא יְכוֹלָה לְתִפֹּר, יְכוֹלָה לְבַשֵּׁל, יְכוֹלָה לְמַלְמֵל, לְמַלְמֵל, לְמַלְמֵל. הִיא עוֹבֶדֶת תָּמִיד כְּמוֹ חֲדָשָׁה. יֵשׁ לָךְ חֹר, הִיא הָרְטִיָּה. יֵשׁ לָךְ עַיִן, הִיא הַתְּמוּנָה. יֶלֶד שֶׁלִּי, זֶה הַמִּפְלָט הָאַחֲרוֹן שֶׁלְּךָ. הֲתִשָּׂא אוֹתָהּ לְאִשָּׁה, אוֹתָהּ לְאִשָּׁה, אוֹתָהּ לְאִשָּׁה?	